

လှိုင်းကြားဖြူ (စာအုပ်စုံ)

ကဗျာန်မလှစ်မိ..

တပြစ်ရှိ၏..

ပုံနှိပ်မှုတိုက်

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ပထမအကြိမ်

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခင်ပြုစဉ်းဝင်း (၀၉၂၅၀၁၄၄၇၉၇)

ထုတ်ဝေသူ ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)

ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ -

ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး - ၁၆၀၀ ကျပ်

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

ကျွန်ုပ်တို့၏ ချစ်မိ အပြစ်ရှိ၏
လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၇၊ ရန်ကုန်။

၂၄၁-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ကျွန်ုပ်တို့၏ ချစ်မိ အပြစ်ရှိ၏

ကျွန်မချစ်မိ

အပြစ်ရှိ၏

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

“အချစ်”

ချစ်ခြင်းတရားမှာ Intuition လို့ခေါ်တဲ့
ထိုးထွင်းသိလည်း မရှိဘူး။
Reasoning လို့ခေါ်တဲ့ ဆင်ခြင်ခြင်းလည်း မရှိဘူး။
Love is no eye.

အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးတဲ့။
ဘာကြောင့် ချစ်မိသွားသလဲ မစဉ်းစားမိခင်မှာ
သူ့အပေါ်မှာ နောင်ဖွဲ့တွယ်ရစ်ခဲ့မိပြီလေ။

ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပြောရရင်
အချစ်ဆိုတာ
အသံတိတ်ကိရိယာ တပ်ဆင်ခံထားရတဲ့
ကျည်ဆန်လို့
နှလုံးသားကိုယ်ခွင်းမိခါမှ
ဒိန်းခနဲ အသိနဲ့
ဦးနှောက်ဆီ သတင်းပို့လွှတ်လိုက်တာပါ။

ရှင်လွန်းမယ်

နာခန်း (၁)

“အိမ် မလိုက်ချင်ပါဘူး မာမီရာ... ဒီဘက်အိမ်မှာပဲ အိမ်
ပျော်တယ်။ ပြီးတော့ ဘိုးဘိုနဲ့ဘွားဘွားကိုလည်း အိမ် မခွဲနိုင်ဘူး”

“အိမ်နော်... မာမီ ခဏခဏ ရှင်းပြနေပြီးပြီ။ သမီး ကလေး
မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အိမ်မှ အဲဒီဘက်အိမ်ကို လိုက်မနေချင်တာ”

“အိမ်မျက်ခြယ်” နှုတ်ခမ်းဆုရှ် ပြောလိုက်သည်။

အကျိုးအကြောင်းကို ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် လူဖြစ်လင့်
တစား ကိုယ်ပျော်ရွှင်ရာ အသိုင်းအဝိုင်းမှ ခွဲထွက်မသွားလိုတာ
ကတော့ လူတိုင်းရဲ့ခံစားချက်ပါ။

ပျော်ရာမှာမနေ တော်ရာမှာနေ ဒါမှမဟုတ် ရေကြည်ရာ
မြက်နုရာဆိုသလို ကိုလုပ်ငန်းနှင့် အဆင်ပြေရာသို့ ပြောင်းကြရ
တာကလည်း သြကာသလောကသားတို့၏ သဘာဝပင်။

စိတ်အလိုကိုလိုက်တတ်သည့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် အိမ်
မျက်ခြယ် ကတော့ ယခု မာမီတို့ အသစ်ပြောင်းသည့်ခြံကို လိုက်
မနေချင်။

လိုက်မနေချင်၍လည်း မာမီနှင့်ဒယ်ဒီ ထိုအိမ်ကို ပြုပြင်မွမ်းမံ
ပြင်ဆင်မှုများပြုခြင်းကို လိုက်မကြည့်၊ လိုက်မကူညီ။

အိမ် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း တွေးထားတာက မာမီတို့ခြံသစ်ကို
ပြောင်းလျှင် အိမ်ဘိုးဘိုးတို့အိမ်ပြောင်းနေမည်။

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ မပြောစမ်းနဲ့ သမီး...မာမီတို့ စီမံခန့်ခွဲ
မှုအောက်မှာပဲ သမီး နာခံရမယ်။ သမီး စီမံမှုအတိုင်း လိုက်လုပ်ရ
အောင် မာမီတို့ အရူးမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ...မာမီရာ”

ပြောစရာမရှိလျှင် သူ့ဘာသာသူ အိမ်မှုကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စ
တွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်ကာ စကားနည်းသော မာမီကို အတွန့်တက်ရဲ
သလောက် ဒယ်ဒီကိုတော့ အိမ် “ဟင်” တစ်ချက် မလုပ်ရ။

ဒယ်ဒီသည် လူတချို့ ပြောသည်။ သားသမီးကို ရှေ့တင်
မချစ်၊ ကွယ်မှချစ်သည်ဆိုသော ဖခင်ဟုတ်သလား အိမ် မပြော
တတ်။ သေချာတာတစ်ခုက တစ်ဦးတည်းသမီးဖြစ်လင့်ကစား အိမ်
ကို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာသာမပေး။

ခပ်တည်တည်နှင့် တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်ပေးတတ်သဖြင့်
ဒယ်ဒီကိုတော့ အိမ် ကြောက်ပါသည်။

နောက်ဆုံး မာမီက ဒယ်ဒီနဲ့ တိုင်ပြောမယ်ဟုခြောက်မှ အိမ်
နှုတ်ခမ်းဆူ၊ မျက်နှာပုပ်ကာ ငြိမ်သွားသည်။

အိမ်သဘောကျ ပြုပြင်မွမ်းမံထားသည့် အခန်းလေးကို နှမြော
တသကြည့်မိသည်။

အိမ်ရဲ့အခန်းလေးကို အိမ်သဘောကျ ခရမ်းပျော့ပျော့ကို
သုတ်ထားသည်။ ထိုပေါ်ထက်မှာ အရုပ်ကလေးတွေ၊ ပန်းပွင့်
ပန်းခက်လေးတွေကို ကလေးဆန်ဆန် လျှောက်ကပ်ထားသည်။

မသိလျှင် ကလေးတစ်ယောက်နေသော အခန်းနှင့်ပင်
တူသေးသည်။

အိပ်ခန်းထဲတွင်လည်း မွေးပွရုပ်မျိုးစုံ အရွယ်အစားမျိုးစုံက
အိမ်အသက်ထက်တောင် ကျော်ဦးမည်။

“ခုထက်ထိ သိမ်းလို့မပြီးသေးဘူးလား သမီး”

“ရှင်...သိမ်း...သိမ်းနေပါပြီ ဒယ်ဒီ”

ကျောဘက်ဆီမှာ ခပ်တည်တည် လှမ်းပြောသော ဒယ်ဒီ
လေးသံကြောင့် အိမ် ငေးငိုင်နေရာမှ ကပျာကယာ ဖြေလိုက်သည်။

“မောင်ထွန်းရေ...မင်းတူမအခန်းထဲက ထုပ်ပိုးပြီးတဲ့ပစ္စည်း
တွေ အောက်ကိုချတော့ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဦးလေးထွန်းနော်...အိမ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို မကွဲမကြေ၊ မဖိမိ
အောင် သေသေချာချာ ထည့်ပေး...ကွဲကြေလိုက်တော့ ဦးလေးထွန်း
အိမ်အကြောင်း သိတယ်မလား”

ဒယ်ဒီ အောက်ထပ်ဆင်းသွားမှ အိမ် ဦးလေးထွန်းကို ပြော
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးလေးထွန်းရဲ့မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွားသဖြင့်...

“အဲဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စိတ်ချပါ...အိမ်လေးရယ်၊ ဘာမှကို မပွန်းမရှုစေရဘူး။ ဦးလေးထွန်း အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်မယ်...သိလား”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

ဦးကျော်ထွန်းမှာ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ကြား သူ့အဖြစ်က ဆူးကြားက ဘူးခါးဖြစ်နေကြောင်း ဥပမာပေးလိုက်သည်။

ပစ္စည်းတွေ အောက်သို့ သယ်ချတော့လည်း ငြိမ်ငြိမ်တိတ်တိတ် လိုက်မလာဘဲ ဟိုလိုသယ်၊ ဒီလိုသယ် ညွှန်ကြားနေသည်။

လုပ်ရတာက မပင်ပန်း၊ ထိုပြောသံဆိုသံကြောင့်ပင် လူထု အမောစို၍ လျှာထွက်ခမန်း။

“ဟာ...အဲဒီပုံးထဲမှာ အိမ် သိမ်းထားတဲ့ ဖန်ခွက်လှလှလေးတွေ ရှိတယ်လေ...ဒါကြီး ဘာလို့ အပေါ်က ထပ်ဖိဖြစ်တာလဲ”

“ခဏပါ အိမ်လေးရယ်...ခဏနေ”

“မလိုချင်ဘူး...အဲဒီခဏလေးအတောအတွင်းမှာ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ကွဲနိုင်တယ်...သိလား...ဒီဂျပ်ဖာ...ခုချပေး...ခုချပေး”

“အေးပါ ကလေးရယ်...ခဏလေး”

“ချပါဆို...မရဘူး...ချ”

“အိမ်မျက်ခြယ်”

“ရှင်...ဒယ်ဒီ”

လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ညွှန်ကြားနေသော အိမ်မျက်ခြယ်ရဲ့ ပါးစပ်မှာ အော်တိုမတ်တစ် စေ့သွားသည်။

ဟိုထိုးဒီညွှန်လုပ်နေသောလက်သည် လေထဲမှာ ထားစရာမရှိ ဖြစ်သွားသည်။

ဦးကျောက်စိမ်းက အိမ်ရှေ့ဘက်ထိ ထွက်ခဲ့ကာ...

“ဟိုမှာတွေ့လား...အဲဒီနေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားထိုင်...ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ထိုင်နေ...ဘာသံမှ မကြားချင်ဘူး”

“ဟုတ်”

စောစောကလို ဒယ်ဒီက ပြောပြီး 'ထွက်မသွားတော့ အိမ်ပဲ ငြိမ်ကုတ်ကုတ်နှင့် ဒန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

ကားပေါ်တွင် ပစ္စည်းတွေ တင်နေကြကာ ဘယ်သူမှ အိမ်ကို အရေးတယူ မလုပ်ကြ။ အိမ်ထဲတွင်ရှိသမျှ ဆိုဖာ၊ ရေခဲသေတ္တာ စတဲ့ အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေ၊ ဗီရိုတွေ စတဲ့ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးစိုက်ထားသည့် ကားကြီးတွေ၏ပေါ် တင်နေတာကို ဆိုင်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှန်းမသိ ဝမ်းနည်းလာသည်။

ယခု ဝယ်လိုက်သောခြံသည် အိမ် တက်နေသည့်တက္ကသိုလ် နှင့် နီးသွားသော်လည်း ပျော်သည့်စိတ်ဖြစ်မလာ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အသားကျနေသည့်အရပ်ဒေသမှ အခြား တစ်နေရာသို့ စိတ်ကူးနဲ့တောင် ပြောင်းကြည့်၍မရပေ။

ယခုတော့ တကယ်ပင် ပြောင်းခဲ့ရပြီ။

မပြောင်းချင်သော်လည်း ပြောင်းခဲ့ရပြီ။

“ကြည့်စမ်း...အိမ်လေးက ဘယ်လောက်နေချင်စရာ ကောင်းလဲ”

“မကောင်းပါဘူး”

“ဟိုဘက်အိမ်တောင် သေးတယ်။ ဒီဘက်အိမ်က နှစ်ထပ် ချင်းတူရင်တောင် အမြင့်ကြီး...လှလှကြီး”

“မလှပါဘူး”

“ကြည့်စမ်း...သစ်ပင်တွေ...ပန်းပင်တွေနဲ့ ကြည့်ရတာ မျက်စိကို အေးသွားတာပဲ”

“မအေးပါဘူး”

အိမ်နဲ့ စိတ်ပျော်စေရန် တကွတ်ကွတ် ပြောနေသော စိန်စိန်ရဲ့ စကားတွေကို အိမ်နဲ့ ဘုဘောက်ပင် ဖြေနေပါ၏။

ကြည့်...ကြည့်...ဟုပြောနေသဖြင့် ပို၍လည်း မကြည့်မိ အောင် ခေါင်းကြီးကို နိုင်ထားပြီး မျက်လုံးကို ခပ်တင်းတင်း မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ဆင်းတော့”

အိမ်ရှေ့သို့ ကားတွေရပ်ပြီးတော့ ဒယ်ဒီက အိမ်တို့ကားဆီသို့ လျှောက်လာပြောတော့ အိမ်နဲ့ ပေကတ်တတ်ဖြင့် ထိုင်မနေရဲပေ။

မာမိကတော့ အိမ်နဲ့ရောသို့ လျှောက်ကိုမလာတော့။ တစ်ခုခု ပြောစရာရှိလျှင် ဒယ်ဒီကိုပဲ လွှတ်နေသည်။

အိမ်လည်း ကိုယ့်ဘက်က အကူအညီပေးမယ့်သူမရှိတာက တစ်ကြောင်း၊ ကိုယ့်ပိုင်နက်မဟုတ်သေးတာကတစ်ကြောင်းမို့ ဘာမှ against မလုပ်သေးပါ။ အဖြူရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် တိုက်ထဲ သို့ ခပ်တည်တည်ဝင်ခဲ့သည်။

“အိုး...”

အထဲတွင် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် စူပုတ်နေသော

အိမ်နဲ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွားသည်။

အိမ်ထဲတွင် သုံးထားသည့်ပစ္စည်းများမှာ ခေတ်မီမီနှင့် ဆူလှပပ။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့်လှေကားမှာ ကျွန်းသားတွေ နဲ့ လှလှပပ ပုံဖော်ထားသည့် လှေကားလှလှကြီး။ ဟိုဘက်ဒီဘက် နေဖက်စလုံးကနေ တက်၍ရကာ အပေါ်ထပ်တွင် ထိုလှေကားနှစ်ခု ဆက်နေကာ ဝရန်တာသဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

အိမ်ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့ပိုက်ထားသော အိတ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

“ဟေး...”

“လှလိုက်တာ...လှလိုက်တာ”

ဟု တဖွဖွပြောကာ ဒယ်ဒီတို့ခေါ်တုန်းက ကိုယ်မလာမီတာ ကိုပင် နောင်တရမိသွားသည်။

ပတ်ပတ်လည်ကို လူတစ်ရပ်လောက်မြင့်သည့် ပြတင်းပေါက် ချားဖြင့် ပုံဖော်ထားသည်။ စီးညှိရောင် မှန်ပြတင်းကြောင့် ပြင်ပသို့ သိပ်သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

“ကျွီ”

အိမ်နဲ့ ပြတင်းပေါက်တစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ဖားဖား ခေအောင်ချထားသည့် လိုက်ကာရည်ကို ဘေးသို့ဆွဲချလိုက်သည်။

ပြီးမှ ပြင်ပသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်စဉ်...

“အို...”

အိမ်နဲ့မြင်ကွင်းရှေ့တွင် အင်္ကျီလက်တိုအကြပ်နှင့် ပုဆိုးကို ခပ်တိုတိုဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်။

ထိုလူသည် ရိုးရိုးရှိုနေခြင်းတော့မဟုတ်။
အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ဒရင်းဘက်ချကာ စာအုပ်ဖတ်
နေသူ။ သူတို့အိမ်သည် အိမ်တို့အိမ်နှင့် ဘေးတိုက်မကျဘဲ ဆောက်ပုံ
ဆောက်နည်းမတူသဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လို ဖြစ်နေသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် သူသည် အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သလို
ဖြစ်နေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မျက်လုံး လုံးဝမကစားဘဲ စာအုပ်ပေါ်တွင်
အာရုံစူးစိုက်နေသောသူ...အိမ်ကို သတိထားမိစေရန် အိမ် အကြံ
ထုတ်နေသည်။

ဘာကြောင့် ထိုစိတ်ကူးပေါ်လာသလဲ အိမ်ကိုယ်အိမ်တောင်
မစဉ်းစားမိ။

ခေါင်းဟိုစောင်းဒီစောင်းဖြင့် သူ သတိထားမိအောင် ဘယ်လို
အချက်ပေးရကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေစဉ်...

“အိမ်”

“ရှင်...ဒယ်ဒီ”

“လာဦး”

ဒယ်ဒီရဲ့ခေါ်သံကြောင့် အိမ်ရဲ့စိတ်ကူး၊ မျှော်လင့်ချက်လေး
အော်တိုမတ်တစ် ပျောက်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်ထိထို
ကျောက်ရုပ်သည် မလှုပ်။

အခန်း (၂)

ဒေါ်ဒေဝီခင်မှာ သမီးဖြစ်သူ အိမ်မျက်ခြယ်ထဲမှ ဆန့်ကျင်
တန်လန့်တိုက်သံ မကြားရတော့မှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့
သည်။

သမီးဖြစ်သူမှာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပီပီ ဆိုးလိုကောင်း၊
အိမ်တိုက်လို့ကောင်းနေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကို ကြောက်၍သာ တော်
တော့သည်။

အဖေကိုကော အမေကိုပါ မကြောက်ရလျှင်တော့ ဘယ်
လောက်ထိ ဆိုးနေမလဲ မတွေးဝံ့စရာ။

အိမ်မျက်ခြယ် ငြိမ်နေတာ သူမမှာ အကြောင်းရင်းတစ်ခု
တည်း ရှိသည်။

ထိုအကြောင်းအရင်းကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဂရုတစိုက်
မော့မကြည့်ဘဲ တစ်လောကလုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ
ရှိသည်ထင်သော ကိုလူချော။

ဟုတ်တယ် ကိုလူချော...။

ချောရုံတင်မက ယောက်ျားပီပီသသ ခန့်ခန့်ညားညားချော
သည့်လူ။

ဒီအရွယ်ထိ ရောက်လာပြီ။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ အိမ် မသိ။

ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူတောင် ဖြစ်နေပြီ။ *အချစ်* ဆိုတာ
ဘာလဲမသိရကောင်းလားဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေက အိမ်ကို လှောင်
ကြသည်။

သူတို့တွေအတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ ထမင်းစားရေသောက်၊

မမြင်မတွေ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ချစ်တယ်ပြောကြ
သည်။ ဖုန်းထဲတွင်လည်း အစီကလီထုသည်ဆိုသော ပြောမဆုံး
ပေါင် တောသုံးတောင်အကြောင်းတွေ။

ဖုန်းပြောသူတော့မသိ၊ တစ်ခါတလေ ဘေးကနားထောင်သူ
တောင် နားတွေပူလာသည်အထိ ကြာတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်က...

“နားကင်ဆာနဲ့ သေတယ်ဆိုရင် နင်တို့ အရင်သေမှာ...
သိလား”

လို့ပြောတော့ အပြုံးမပျက်ဖြင့်...

“ငါတို့တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး”

တဲ့။ သေတာတောင် အဖော်နဲ့ သေချင်တဲ့ မိန်းမတွေ...။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း စူးစမ်းချင်သည့်အရွယ်မို့

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟု မေးတော့...

“အချစ်ဆိုတာ ချစ်တာကြိုက်တာလေ”

တဲ့။ နောက်တစ်ယောက်ကျတော့...

“လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီဆို အဲဒီလူကို အမြဲတမ်း

မြင်တွေ့ချင်နေတာ”

ဟု ဖြေတဲ့လူ ရှိသည်။ အများစုကတော့...

“အချစ်ဆိုတာ လက်တွေ့အကောင်အထည်ပြုလို့မရတဲ့ စိတ္တဇ

နာမိမ့် အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလို့တော့ မချပြနိုင်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ

ဘာလဲ သိချင်ရင်တော့ နင် ရည်းစားထားကြည့်”

တဲ့...

အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ချစ်ကြည့်မှ သိနိုင်တဲ့အရာမျိုးလား။

တချို့ စာရေးဆရာမတွေ၊ စာရေးဆရာတွေမှာ ရည်းစားမရှိ၊ ချစ်သူ

မရှိသေးပါတဲ့။ ဒါဆို အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ဘယ်လိုခံစားပြီး ရေးဖွဲ့

ကြသလဲ။

အခုတလော...မသိမဆိုင် စားစားသွားသွား အိမ်ရဲ့ဦးခေါင်း

ထဲ ဝင်ရောက်လာသည့် အဖြေရှာမရသောမေးခွန်း အချစ်ဆိုတာ

ဘာလဲ?

အိမ်တို့ အိမ်ပြောင်းသည့်အချိန်သည် အိမ် ကျောင်းပိတ်ရက်

မတိုင်မီအချိန်နဲ့ ဒီအိမ်ကို ရောက်ပြီးကတည်းက အိမ် ဘယ်ကိုမှ

ထွက်ဖြစ်သေး။

စူးစမ်းရေးသာ စတင်နေသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ တစ်ဖက်အိမ်က ကိုလူချောရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မြင်ရဖို့ သဲကြီးမဲကြီး ကြိုးစားနေမိသည်။

လူတွေက ကိုယ်လို အမြဲတမ်း အားလပ်နေသူမဟုတ်တော့ အိမ် သူ့ကို အမြဲတမ်းတွေ့ရတာတော့ မဟုတ်ပါ။

ပုံမှန်တွေ့ရတတ်သည့်အချိန်က ညနေစောင်းဘက်။ အိမ်ရှေ့တွင် စာအုပ်ဖတ်နေချိန်။

ညနေစောင်းလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စာအုပ်ထူထူကြီးတစ်အုပ်ဖြင့် ရှိနေတတ်တာကတော့ သူ့ရဲ့ထုံးစံဖန်ဖြစ်သည်။

အိပ်ရေးမက်လှသောသူမို့ မနက်စောစော ဘယ်တော့မှမထ။ ဒီတော့ မနက် ထိုလူ ဘယ်ထွက်သွားလဲ အိမ် စောင့်ဖမ်း၍မရ။

ဘာမှမသိသေးသည့် လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကိုယ့်အိပ်နေပျက်အောင် ဖျက်ဖို့ထိတော့ အိမ် မလုပ်သေး။ လိုအပ်မှမလိုအပ်သေးဘဲလေ။

ယခုတောင် ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အချိန် အချို့အထက်ကို ခွဲဝေပေးထားရတာ သိပ်မကျေနပ်။ အိမ်မျက်ခြယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ကိုယ်ပေးတာနဲ့ ထပ်တူပြန်ရမှ ကျေနပ်သူလေ။

“ကလင်...ကလင်”

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

ခြံထဲတွင် ဟိုဘက်လျှောက်လိုက်၊ ဒီဘက်လျှောက်လိုက်ဖြင့် အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်လုပ်နေစဉ် ခြံရှေ့ဘက်မှ အော်သံကြောင့်

အိမ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စာပို့သမားတစ်ဦး။

“စာလာပို့တာပါခင်ဗျာ”

အိမ် သံပန်းတံခါးကြားကနေ အဖြူရောင်စာအိတ်ထူကို ထုမ်းယူလိုက်သည်။ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩနေရသည်။ အိမ်တို့မိဘတွေက လျင်မြန်စွာ ဖုန်းနှင့် အလုပ်လုပ်နေသူတွေ။ စာနှင့် တစ်ခါမှလေ့ပ်။

“ခန့်မှူးနေ (အထက်တန်းရှေ့နေ)

အိမ်အမှတ် ()၊ လမ်း ()

ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့”

ပေးပို့တာက မုံရွာမြို့။

“ဒါ...ဒါက”

ဒါ ကျွန်မတို့စာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှားနေသည်ဟု ပြောမည်။ အိမ်အိမ်ပိတ်က အိမ်တို့နှင့်ကပ်လျက်ဆိုတော့ အိမ် ရင်တစ်ချက်နဲ့သွားသည်။

ထွက်သွားသည့် စာပို့လုလင်ကို မတားမိတော့ပေ။

အိမ်ထဲဘက်သို့ ပြန်ဝင်ကာ အဝတ်အစားပြန်လဲလိုက်သည်။

“သမီး...အဲဒါဘယ်လဲ”

“မာမီ”

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော မာမီကြောင့် အိမ်မျက်နှာတစ်ချက်နီသွားသည်။ ကိုယ်က မဟုတ်တာလုပ်မည့်သူမဟုတ်လား။

“ဟို...စာ...စာများပို့လာလို့ မာမီ...ဟိုဘက်ခြံပဲဆိုတော့ အိမ်လည်း သွားပေးမလို့”

“ဪ...အေး...အေး”

ဘာမှရှည်ရှည်ဝေးဝေး မမေးလို့သာ တော်တော့သည်။ တစ်ဖက်ခြံရွေတွင် သူ့နာမည်၊ သူ့အလုပ်အကိုင်နှင့် အိမ်လိပ်စာကို အုတ်တိုင်ပေါ်တွင် ထွင်းထုထားလေသည်။

စောစောက စာလာပို့သည့် စာပို့သမားမှာ လူသစ်ဖြစ်ရမည်။ လူဝင်လူထွက် ခြံတံခါးပေါက်က နေရုံစေ့ထားတာမို့ အိမ် အော်ခေါ် မနေတော့ဘဲ ခပ်တည်တည် ဝင်လိုက်သည်။

သူတို့အိမ်က တစ်ထပ်တိုက်ကို ခပ်ရိုးရိုးသာ ဆောက်ထားသည်။ ခြံထဲတွင် ပန်းပင်တွေ စိုက်ထားသည်။

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

“ဘယ်သူလဲ”

အိမ်ရှေ့တံခါးစေ့ထားသဖြင့် အိမ် အသံလှမ်းပြုလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် အိမ်ထဲမှ တုံ့ပြန်မေးစံနှင့်အတူ အရိပ်တစ်ရိပ် ထွက်လာသည်။

ပုဆိုးအပြာကွက်ကို ခပ်တိုတိုဝတ်ကာ စွပ်ကျယ်အဖြူစွတ်စွတ်နှင့်လူ...အနီးကပ်မြင်မှ ထိုလူသည် ခန့်ရုံမက ချောလည်းချောကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်။

အိမ် ရင်ဘတ်ထဲက ရင်ခုန်သံများ ပုံမှန်မဟုတ်တော့ပေ။ ထိုစဉ်...

“ဝေါင်း...ဝေါင်း”

“အမလေး”

“ဟာ...ဟေ”

“ခွေးကြီး...ကြောက်တယ်”

“ဝေါင်း...”

စိတ်ကူးယဉ်ဖွဲ့ကောင်းသည့် အခြေအနေကနေ ဘီလူးခိုင်းပင် ဘီးတာတော့မဟုတ်။ ရုတ်တရက် အိမ်အနီးသို့ ပြေးကပ်လာသော ခွေးညှိရောင်ကြီးကြောင့် အိမ် ကြောက်လန့်တကြား ထိုလူနောက် ပြေးဝင်ပြီး သူ့ခါးကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ကာ ကြောက်တယ်... ကြောက်တယ်ဟု အော်မိတော့သည်။

“ဟာ...ဟေ့...လွတ်စမ်းပါဦး”

“ဟင့်အင်း...ကြောက်တယ်...အဲဒီခွေးကြီးကို မောင်းထုတ်ပေးပါ”

“ကျွတ်...ဘရောင်းနီ...ဂျောင်း...ဂျောင်း...ငါ့ခွေးက ကိုက်တတ်ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း”

အိမ် သူ့ကျောပြင်နောက်မှာ ခွေးလေးတစ်ကောင်လို ပုန်းရင်း ခေါင်းပဲယမ်းမိသည်။

လတ်တလောမှာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖက်ထား မိဘာကို ကြောက်ရကောင်းမှန်း၊ ရက်ရကောင်းမှန်းမသိ။ ခွေးကို ကြောက်တာပဲသိသည်။

“ဟာ...မိန်းကလေး...ခွေးလည်းသွားပြီ...ငါ့ကိုလည်း သွတ်စမ်းပါဦး”

“ရှင်”

သူပြောမှ ကိုယ်သူ့ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖက်ထားမိတာကို သတိရပြီး အိမ်ရဲ့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲထူပူသွားသည်။

အိမ် စောင်းငန်းစောင်းငန်းဖြင့် သူ့ရှေ့သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ စောစောကခွေး ဘယ်ထောင့်က ထွက်လာဦးမလဲဆိုသည့် ထိတ်လန့်သည့်စိတ်လည်းပါသည်။

“အရင့်... အရင်နေ့တွေတုန်းက အဲဒီခွေးကို မတွေ့ပါဘူး။ ခု...ဘယ်က...ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“ဟင်...ဘာပြောတယ်”

“အို...ဟို...ဘာမှမဟုတ်ဘူး...ဘာမှမဟုတ်ဘူး...အဟီး”

သူက နားမလည်သလို ပြန်မေးသည်။ အိမ် ကိုယ့်နှုတ်ကလွတ်ခနဲ ထွက်သွားတာမို့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။

“ဒါက”

“အိမ်တို့ဆီ စာမှားပြီးရောက်လာလို့”

“ဒီက”

“အိမ်က ဟိုဘက်အိမ်ကပါ အစ်ကို...ပြောင်းလာတာမကြာသေးပါဘူး။ အိမ်နာမည်က အိမ်မျက်ခြယ်ပါ အစ်ကို...ဒါနဲ့ ဒီက အစ်ကိုရဲ့နာမည်က”

အိမ်မျက်ခြယ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အဲဒီလောက်ထိ နှုတ်သွက်မယ်ထင်မထားလေဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။

တယ်...ဟုတ်တဲ့ ငါပါလားဟု ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူး...ကိုယ့်နာမည်က ခန့်မှန်းနေပါ ညီမလေး...”

လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင်လည်း လာတောင်းလို့ရတယ်နော်။ အိမ်မှာ မေမေက မရှိတော့ ဝင်ပါဦးလို့ မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူး”

ညီမလေးတဲ့...။

အင်းလေ...အိမ်နှင့်သူက ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် ကွာနိုင်တော့ ညီမလေးလို့ ခေါ်တာ ဘယ်လွန်မလဲ။

ဒါပေမဲ့ သူ အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ ခေါ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့...

နာခန်း (၃)

“မောင်ရယ်... မောင့်ဖုန်းခေါ်တိုင်း စက်ပိတ်ထားပါ တယ်... စက်ပိတ်ထားပါတယ်နဲ့ အဆင်ကိုမပြောဘူး”

“အလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန် မောင် ဘယ်တုန်းက ဖုန်းကို ဖွင့်ထားဖူးလို့လဲ ဖြူ...”

ဖြူက ရောက်မဆိုက်ပင် ဝယ်လာသည့်အထုပ်များကို စားပွဲ ပေါ်တင်ရင်း ညည်းညည်းညူညူနှင့် ပြောလေသည်။

“အမလေး...မောင်ရယ်...ပြောပုံက မောင်ပဲ အလုပ်ရှိ တယ်၊ ဖြူက အားအားယားယား ဆက်နေတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

ဟု မျက်စောင်းထိုးပြောတော့လည်း သူ မနေသာ။ ဖြူဘေး တွင် ကပ်ထိုင်ကာ...

“အဲဒီလိုသီဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ဖြူရာ...စကား အထအန မကောက်စမ်းပါနဲ့”

“အန်တီကော”

“မေမေ တရားစခန်းက မထွက်သေးဘူးလေ။ သန်ဘက်ခါမှ ချွတ်မှာ”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲနော်။ ဟိုတစ်ခါတုန်းက ပြောတယ်။ နှစ်လည်း အမှတ်မှားသွားတာ...ဒီနေ့မှ ဝင်ပြီးထွက်လာတာ”

မေမေ မရှိဘူးဟုဆိုတော့ ဖြူပုံစံက ကင်းတုတ်ခံရသည့်နှယ် နှစ်ပျပ်လူး ဖြစ်သွားသည်။

ဖြူ ထိုသို့ဖြစ်သွားတိုင်း သူ့စိတ်ထဲ မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားရသည် ဖြစ်သည်။

ဖြူနှင့်သူက သိပ်ချစ်ကြသည့် ချစ်သူတွေ။ သိပ်ချစ်ကြသလို မကြာခင်လည်း လက်ထပ်ကြတော့မည့်သူ တွေ။ ဒါကို ဖြူက နှစ်ယောက်တည်းရှိလျှင် ခပ်ခွာခွာ ထိုင်ချင်တာ ပါးတောင်အနမ်းမခံချင်တာမျိုးက ဖြစ်သင့်လို့လား။

“မောင်နော်...ဘယ်လိုကြီး ကြည့်နေတာလဲ...ဒါတွေကို သွားသိမ်းပေးဦးလေ”

“ဖြူ...”

“အို...မောင်နော်...ဘာလုပ်တာလဲ”

ထိုသို့ ဖျပ်ဖျပ်လူးဖြစ်နေသည်ကိုပင် သူ မခံချင်။ သူ့ရင်ခွင် ကနေ အတင်းရုန်းထွက်နေသော ဖြူကို မလွတ်ပေးဘဲ ခပ်တင်း တင်းဖက်ကာ...

“မောင်နဲ့ဖြူက သူ့စိမ်းတွေလား”

နားနားကပ်ပြောလိုက်သည့် လေသံတိုးတိုးက သဒ္ဒါဖြူ

တစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်ယင်သွားစေသည်။ ရင်တွင်းအသည်းကလီစာ
တွေကို ဓာတ်လိုက်သွားသလို ကျဉ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

မိန်းကလေးဆိုတာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့်
လက်မထပ်သေးသရွေ့ ဘယ်လောက်ချစ်နေနေ သူစိမ်းသာဖြစ်
ကြောင်း မောင် နားလည်အောင် ဖြူ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

ယခုတောင် တစ်ခုခုဆိုလျှင် မင်းက မောင် ချစ်သလိုမှ မချစ်
တာဟု စကားနာထိုးတတ်သည်။

ရင်မောလိုက်တာ မောင်ရယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ ခေတ်မီမီ တိုးတက်လာလာ ချစ်သူတွေဟာ
လက်မထပ်ဘဲ Living together ဖြစ်နေကြကြ ဖြူကတော့ အများ
မိုးခါးရေသောက်သလို မသောက်နိုင်တာတော့ အမှန်။

“မောင်နော်...ဖြူ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်
လား”

“ဖြူကလည်းကွာ”

“မောင် အဲ့ဒီလို ခွတ်ဖြစ်နေရင် ဖြူ ပြန်တော့မယ်”

မောင့်ရင်ခွင်ထဲကနေ အတင်းရုန်းထွက်ကာ ဖြူ ခပ်ဆတ်
ဆတ် ပြောပစ်လိုက်သည်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မောင့်ပုံစံက သနားစရာ။ သို့သော် သနား
တာကိုတော့ ဖြူ ထုတ်မပြောမိ။

“ဖြူကလည်း စိတ်ကြီးပဲ”

“အမယ်...ဖြူကို လာမပြောနဲ့...မောင်လုပ်ပုံကကော
ကောင်းလို့လား”

“ကောင်းတယ်လေ”

“မောင်နော်”

ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ဖြေသောကြောင့် ဖြူ ရှက်ရှက်နှင့် မျက်စောင်း
သွင်သွင် ထိုးလိုက်သည်။

ဖြူ မောင်တို့အတွက် ဝယ်လာသည့် မုန့်၊ သစ်သီးတွေကို
မောင်က နောက်ဘက်သို့ သယ်သွားစဉ် ဖြူ တွန့်ကြေသွားသော
အဝတ်အစားများကို သပ်ရပ်အောင်ပြင်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်
လာသည်။

အသင့်တွေ့ရသော ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် မတ်မတ်ထိုင်
လိုက်သည်။

ဘာလိုလိုနှင့် မောင်နှင့်ဖြူရဲ့ သမီးရည်းစားသက်တမ်းတောင်
၅)နှစ်ထဲရောက်တော့မည်။

မောင်ကတော့...

“ဖြူ ဘယ်လောက်ပြောပြော မောင်ကတော့ ဒီဝါကျွတ်ရင်
လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီ...ဖြူ”

“မောင်ကလည်း”

“မောင်က မလဲနဲ့ကွာ...ဖြူနဲ့ မောင်ရဲ့ နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာ
ကို မောင် တည်ထောင်ချင်တာ ကြာလှပေါ့။ ဖြူပဲ မိုးမိုးကို
အကြောင်းပြလိုက်...ကြူကြူကို အကြောင်းပြလိုက်နဲ့ သူတို့လည်း
သူတို့ဘာသာ ရပ်တည်နိုင်ပါပြီ ဖြူရဲ့”

မောင်က ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို စကားနာစဉ်းနေသည်။

“အကြောင်းပြနေတာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မောင်...ဖြူက

အိမ်မှာ သမီးအကြီးဆုံး မဟုတ်လား”

“အဲ့ဒီတော့”

“အဲ့ဒီတော့...ဖြူအောက်က မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေ အတွက် ဖြူမှာ တာဝန်အများကြီးရှိတယ်လေ”

“အဲဒီတာဝန်ကို ဘယ်သူ ပေးနေလို့လဲ”

“မောင်ရယ်”

တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည့် မောင်ကို အကြီးဆုံး တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်အကြောင်း ဖြူ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

တစ်ဦးတည်းသောသားသမီးတွေမှာ နေသာသလိုနေလို့ရတဲ့ အကြောင်းတရားတွေ အများကြီးရှိသလို အစုအပေါင်းနှင့်မနေရ၍ အခွင့်အရေး၊ ရပိုင်ခွင့်တွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူများဘက်မကြည့်ဘဲ အတ္တကြီးတတ်တာတွေ၊ ဒါတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီးလည်း ဖြူ မောင်နှင့် အငြင်းမပွားရအောင်နေခဲ့သည်။

“အခု မိုးမိုးလည်း ကျောင်းပြီးပြီ၊ ကြူကြူလည်း ကျောင်း တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ယောက်ျားနောက်လိုက်ခဲ့လို့ တာဝန်ပြီးပြီ...ဘာလဲ မောင်က ကျော်ကျော် ကျောင်းပြီးအောင် စောင့်ပေးရဦးမှာလား”

မောင်လေးကျော်ကျော်ဦးက မေမေတို့ရဲ့ နောက်ဆုံး သွေးဆုံး သားဆုံးရတနာမို့ ဖြူတို့နှင့် အသက်အများကြီးကွာသည်။

ယခုမှ မောင်လေးက ရှစ်တန်းပဲ ရှိသေးသည်။

“မောင့်သဘော မောင်ရယ်”

ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကလည်း နှစ်ဆယ့်ရှစ်၊ သုံးဆယ်ကြား ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဖြူ အချိန်ဆွဲမနေချင်တော့။

အိမ်ကလည်း...

“အိမ်ကိုလည်း အဲ့ဒီလောက် ငဲ့မနေနဲ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွန်းချိန်တန်ပွင့် သမီး...မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးက ယနေ့ရွှေ၊ မနက်ဖြန် ကြေးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

အိမ်ကတော့ ဖြူတို့မောင်နှမအပေါ် အစစအရာရာ လွတ်လပ် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ပေးထားသည်။

“ဖြူ”

“မောင်”

“မောင် ဒီမှာထိုင်လေ”

ဖြူ ထိုင်နေသော ထိုင်ခုံပေါ်မှထပြီး မောင်ကို နေရာပေးကာ ခွေးခြေခုံကို သွားယူကာ မောင့်ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

မောင်က ဖြူလက်ကို လှမ်းဆွဲယူသည်။

“ဒီခုတလော အလုပ်တွေလည်း တော်တော်ရှုပ်နေတယ်... ကုမ္ပဏီမှာလည်း ပြဿနာလေးနည်းနည်းရှိနေတော့...”

သူက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အတိုင်ပင်ခံရှေ့နေ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ကုမ္ပဏီနှင့် အခြားကုမ္ပဏီတစ်ခု ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်တော့ ကုမ္ပဏီ

ရှေ့နေတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ဒါ့အပြင် သူ့မှာ အခြားသောအမှုများကို သီးသန့်လိုက်ပေးရ တာလည်း ရှိနေသေးတော့ မအားလပ်နိုင်။

“ဖြူက နောက်တာပါ မောင်ရဲ့...မောင့်ကို ဖြူ ယုံပြီးသား

“ဒါကြောင့် ဖြူကို ချစ်နေရတာ”

မောင်က ဖြူရဲ့လက်ချောင်းတွေကို ဆွဲယူနမ်းရိုက်ပြီးပြော
သည်။ ဖြူ မသိသလိုနှင့် ဟိုဒီကြည့်မိတော့မှ...

“ဟင်...ဟိုဘက်အိမ်က လူသစ်တွေ ပြောင်းလာကြတာ
လား... မောင်”

“အင်း”

“ဟုတ်လား...ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ ဖြူရဲ့”

ယခုမှလာလည်သော ဖြူက အိမ်ရှင်အသစ်ရောက်လာတာကို
သိသည်။ ဒီမှာနေသည့်သူက ဘယ်သူတွေ ပြောင်းလာလို့ ဘယ်သူ
တွေ ပြောင်းသွားမှန်းမသိ။

ဟိုးတစ်နေ့က ဟိုကောင်မလေးသာ ရောက်မလာလျှင်
အိမ်ရှင်အသစ်ရောက်မှန်း သိကိုသိမည်မဟုတ်။

ထိုနေ့က ဘရောင်းနီကို အညောင်းပြေရန် တံခါးဖွင့်ပေးထား
ခဲ့တာကို သူ မေ့နေခဲ့သည်။ ညဘက်မှာသာ ဒီကောင်ကြီးကို ခြံထဲ
က ကင်းလှည့်စောင့်ခိုင်းရသည်မဟုတ်လား။

ကောင်မလေး ကြောက်လန့်တကြား သူ့ခါးကို အတင်းဖိ
ကာ အော်နေခဲ့တာကို သတိရတော့...

“မောင်...ဘာတွေ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဖြူရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို”

ဖြူက သူ့ကို မသင်္ကာသလို လှမ်းမေးတော့ သူ ဘူးခံငြင်း
ထိုက်သည်။ ဖြူက မယုံသော်လည်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ
ဆက်တွင် ပတ်ထားသောနာရီကို ယူကြည့်ကာ...

“ခြောက်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်...မောင် ပြန်ပို့ပေးဦး”

“မပို့ပေးဘူးဆိုရင်ကော”

“ရမလား”

“ရတာပေါ့”

ဖြူက သူ့ကို ဈာန်စောင်းထိုးပြီး မတ်တတ်ထရပ်တော့
သူလည်း ထလိုက်သည်။

အခန်း (၄)

“လုံးဝမသိတဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို***မင်းနဲ့တွေ့တော့မှ အချစ်ဟာ*** ဘာဆိုတာ နားလည်*** တကယ်ပါလေ*** ချစ်တယ် ချစ်တယ် ချစ်တယ်*** တို့မင်းကို”

အိမ် မရတရဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းနေမိခြင်းရယ်ပါ။ ရင်ထဲတွင် ဖိုလုပ်သွားသောအရာကို အချစ်လို့ခေါ်သလား အိမ် နားမလည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် ဘယ်တုန်းကမှ အထိအတွေ့ မရှိခဲ့ဘဲ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အိမ် ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ဖက်ထားခဲ့မိသည်။

ယခုချိန် ထိုအထိအတွေ့ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ရင်ခုန်သံ တွေက အမှတ်မရှိ မြန်လာပြန်သည်။ ဟိုတစ်နေ့က သူ့ရဲ့လိပ်စာတွင် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုပါနေသဖြင့် အိမ် ထိဖုန်းနံပါတ်ကို မှတ်ထား ခဲ့သည်။ ယခုထိုဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်သည်။ သူ နာမည်တင် ထားသဖြင့် သူ့ကိုင်သောဖုန်းဖြစ်ဖို့က ရာနှုန်းပြည့်သေချာသည့် ညီမလေးတဲ့လား...ကိုကို။

ကျွန်မက ညီမလေးလို့ အခေါ်မခံချင်ဘူးဆိုရင် ကိုကို ကျွန်မ ကို ဘယ်လိုခေါ်မလဲဟင်...။

တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားခဲ့တာ ကိုကိုအတွက် အထင်သေးစရာ ဖြစ်နေပြီလား။

“တူ...တူ...”

ဖုန်းက ဝင်သွားသည်။ ချက်ချင်းတော့ မထူးသေး။ အိမ် လက်ဖျား၊ ခြေဖျားတွေ ဒေးနေသလိုလို၊ အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ် နေသလိုလို...။

“ဟယ်လို အမိနို့ရှိပါခင်ဗျာ”

တည်ငြိမ်သောသူရဲ့အသံကို ကြားရသည်။

ထူးတာတောင် လူယဉ်ကျေးပီသစွာ ဟယ်လို...အမိနို့ရှိပါ ခင်ဗျာတဲ့။

တကယ်ဆို ဘာအကြောင်းတရားမှမရှိဘဲ ဖုန်းခေါ်မိခြင်းရယ် ပါ။ သူက ကိုင်နေပြီ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“ဟယ်လို”

“ကိုကိုလားဟင်”

“ဗျာ...”

အိမ်ရဲ့ ကိုကိုလားဟင်ဆိုသော မေးခွန်းကြောင့် သူထံမှ နာဆိုတဲ့အသံကြောင့် အိမ် ခစ်ခနဲ ရယ်မိသည်။

“အခု ဖုန်းဆက်နေတာ ဘယ်သူလဲခင်ဗျာ...ဖုန်းမှားနေပါ တယ်”

“မမှားပါဘူး...ကိုကိုဆီကိုပဲ ဆက်နေတာပါ။ ဘယ်သူလဲ”

ဆိုတာတော့ ပြေးပြေးပေါ့ ကိုကိုရယ်”

“မနောက်ပါနဲ့...ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို သိနေတဲ့သူလား။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းလား... ဘယ်သူလဲ... အဲဒါ မသိရဘဲ ကျွန်တော့်ဆီ နောက်တစ်ခါ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့”

“ကိုကိုကလည်း ဒေါသကြီးပဲ...ယောက်ျားလေးပဲ စိတ်ရှည် ရှည်ထားမှပေါ့...ဂွတ်ဒ်နိုက် ကိုကို”

“ဟာ...ဟိတ်”

အိမ်ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

ကိုကိုနှင့် ထိပ်တိုက်စကားပြောခွင့်ရလိုက်သဖြင့် အရမ်းပျော် သွားသည်။

အင်တာနက်လိုင်းဖွင့်ပြီး viber ပေါ်တွင် တင်ထားသော အိမ်ရဲ့ပုံလေးကို ဖျက်ကာ ကာတွန်းရုပ်လေး ပြောင်းတင်လိုက်သည်။

တိုးတက်နေသော ခေတ်ကာလတွင် ဘယ်သူ့ဘယ်ခါ လာပြောနေသလဲ စမ်းကြည့်လို့ရတဲ့နည်းတွေ အများကြီး။

Information အတုတွေ ဖြည့်စွက်ထားလျှင် အကြောင်း မဟုတ်သော်လည်း မတော်တဆ ကိုကိုက viber ကနေရှာကြည့် လျှင် အိမ်ရဲ့ပုံကို တွေ့သွားမည်။

ဘာမှမထူးခြားသေးဘဲနဲ့တော့ အိမ် ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ အသိမခံချင်စသေးပေ။

ကိုကိုကလည်း လွန်ခဲ့သော နှာရီဝက်ခန့်က လိုင်းတက်ခဲ့ သဖြင့် viber သုံးပုံရသည်။

“Hi...ကိုကို”

“ဒီနေ့ ကိုကိုဝတ်ထားတဲ့ တိုက်ပုံအနက်လေးနဲ့ အရမ်းခန့် ကာပဲ ကိုကို”

“Good night Ko Ko”

“See you again”

ဟု အိမ်ဖုန်းစာတွေရိုက်ပို့လိုက်သည်။

အခုချိန်လောက်ဆိုလျှင် ရှေ့နေကြီး စောစောက ဖုန်းဆက်သူ ဘာ ဘယ်သူလဲဆိုပြီး နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစားနေလောက်ပြီ။

facebook ပေါ်တက်တော့ အိမ်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ် သော နေနိုင်နှင့်ဆုံသည်။ နေနိုင်သည် ယောက်ျားလေးဖြစ်သော် လည်း အိမ်နှင့် အတွင်းရေးကအစ တိုင်ပင်၍ရသော သူငယ်ချင်း

ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတွေတောင် သူ့လောက် နှုတ်လုံမည်မထင်။ နေနိုင်ကိုယ်တိုင် သူ့ကောင်မလေးတွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အိမ်ဆီမှာ

အတုအညီတောင်းခဲ့၊ အကြံဉာဏ်တောင်းခဲ့မှုများ ရှိသည်။

“ဘယ်တွေပျောက်”

“ငါက မပျောက်ပါဘူး...ရှိသားပဲ။ နင်က စကားမပြော ကာ အလိုက်တသိနေတာပေါ့”

“အံ့ပါ့ဟယ်”

နေနိုင်ဘက်မှ video call ခေါ်လာသည်။ ခါတိုင်းဆို အိမ် နှိုင်းနေကျ ဖြစ်သည်။

ယခုကျတော့ ချရပစ်သဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့မကိုင်တာလဲ”
 “ငါ နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့”
 “အေးလေ...ပြောမယ်လေ”
 “မဟုတ်ဘူး...အခုပြောမှာက ငါ့ကို နင် မမြင်စေချင်လို့”
 “ဟား...ဟား...ဘာလဲ...နင် ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြော
 မလို့လား”
 “သေလိုက်လေ”
 နေနိုင်က အရွန်းဖောက်သည်။
 “အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ...နေနိုင်”
 “ထူးထူးဆန်းဆန်း မေးနေပါလား...ဘာလုပ်မလို့လဲ”
 သူက မဖြေဘဲ အိမ်ကို ပြန်မေးနေသည်။
 “ဖြေမှာသာဖြေတာ မဟုတ်ဘူး။ စကားကိုများတယ်
 မေးတယ်ဆိုမှတော့ သိချင်လို့ မေးတာပေါ့ဟ”
 အိမ် စိတ်မရှည်သလိုဖြေတော့ နေနိုင်ဘက်မှ အတန်ကြာ
 တိတ်သွားသည်။
 အိမ်လည်း ခုတင်ပေါ် လှဲနေရာမှ ထပြီး ဝရန်တာဘက်သို့
 ထွက်ခဲ့သည်။
 ဟိုဘက်အိမ်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ အိမ်တံခါးတွေ
 အားလုံး ပိတ်ထားသော်လည်း မီးမပိတ်ထားသေးသဖြင့် ကိုသိ
 မအိပ်သေးတူလား။
 ကိုကိုလို့ခေါ်မိတာ အားကိုးလို့ပါ။ မီးလို့ သုံးမိတာ
 နှုတ်ဆိုးဆိုးချင်လို့ပါဆိုရင် ချစ်သောကိုကို စိတ်ဆိုးမလား။

“နင့်မေးခွန်းက ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ အိမ် အချစ်
 ဆိုတာ လူတွေက အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ခဲ့ကြတာပဲ။ ငါ ဖွင့်တာ
 ကိုလည်း နင် ခံစားလို့ ရချင်မှရမှာ။ အဲဒါကြောင့် အချစ်ဆိုတာ
 ဘာလဲဆိုတာ မေးဖို့ထက် နင် ချစ်နေတဲ့သူက ဘယ်ကလဲဆိုတာ
 ပြောပြရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”
 “အောင်မာ...ပြောပြစရာလား”
 “ရှိနေပြီပေါ့”
 ထိုသို့ မေးလာတော့လည်း အိမ် ရှက်နေမိသည်။ မနေ့တစ်နေ့
 ကမှတွေ့တဲ့လူတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ဘက်မှ ဖိတ်စာတစ်ခြမ်း
 သေချာနေခြင်းက ဖြစ်သင့်ရဲ့လား။
 “မဖြေဘူးဆိုရင်တော့ ရှိနေပြီလို့ ယူဆရမှာပေါ့...ဟုတ်လား
 အိမ်”
 “ဟာ...မရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...ငါ့ဘက်ကတော့”
 “crush ပေါ့”
 “အင်း”
 “ဟာ...ဟား”
 နေနိုင်က လှောင်ရယ်သည်။ အိမ်ကို အတည်ပေါက်ကြီးနှင့်
 နောက်နေတယ်ဟု ထင်ပုံရသည်။
 “သူမှာရှိနေလား”
 “ဘာရှိနေသလားလဲ”
 နေနိုင်ရဲ့မေးခွန်းကို နားမလည်သဖြင့် အိမ် ပြန်မေးလိုက်
 သည်။

“ရည်းစားတို့...ချစ်သူတို့ပေါ့လေ”

“ဘယ်သိမလဲ”

“သေချာစုံစမ်းကြည့်ဦး...ဆရာမ...တော်ကြာ နင် စနိုက်
ကြော်တွေဘာတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အောင်မာ...သေနာ...ငါ့ကို အဲလိုပြောတယ်ပေါ့...
သေချင်နေတာလား”

“အကောင်းပြောတာပါ”

“အဲဒီလိုလာမပြောနဲ့”

“စတာပါဟ”

“မစနဲ့”

စနိုက်ကြော်တဲ့...ဘာလဲ သူများရည်းစားရှိနေတဲ့သူကို ဝင်လှ
တာကို စနိုက်ကြော်လို့ ပြောကြတာ။ သူငယ်ချင်းတွေပြောလွန်းလို့
အိမ် သိနေခဲ့သည်။

တကယ်ပဲ ကိုကိုမှာ ရည်းစားတို့၊ ချစ်သူတို့ရှိနေမလား။

ဒီအရွယ်မှ အမြီးမပေါက် ဘာမျောက်လဲဟု ပြောစရာရှိသော်
လည်း မျောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျားပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကို အိမ်အရင်
ရည်းစားမရှိစေချင်တာ အိမ်ရဲ့အတ္တလား။

အချစ်ဆိုတာ ရယူခြင်းလား၊ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းလား မသိခင် ကိုကို
ဆိုမှာ အသည်းတစ်ခြမ်း အပိုင်ပေးထားရမယ့်သူ မရှိပါစေဖို့လို့
မီး ဆုတောင်းပါရစေ။

နာခန်း (၅)

ဒီနေ့ကျတော့ အိမ် ပါးနပ်သွားသည်။ ဟိုခွေးညှိရောင်ကြီး
ဘယ်ချောင်က ထွက်လာမှန်းမသိ၍...

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့” ဟု ကြိုအော်ထားလိုက်သည်။

“အိမ်သစ်တက်ပွဲအတွက် ဖိတ်စာကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“...”

“သမီးကို ဖိတ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့...ဒီပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ

“...”

“အို...ဖြစ်ပါ့မလား ကို...မလေးစားရာ ကျနေမှာပေါ့။

“...”

“...”

“အဲဒီလို မပြောတတ်လို့ဆိုပြီး ပစ်ထားလိုက်ရင်း မင်းရဲ့သမီး

“...”

နာခန်းနေမှာပေါ့”

ဒယ်ဒီနှင့်မာမီက ဒီပတ်ဝန်းကျင်တွင် အိမ်ကို ဖိတ်စာလိုက်ပို့
ခိုင်းရေး၊ မခိုင်းရေးအတွက် စကားစစ်ခင်းနေကြသည်။

နဂိုကတည်းကမှ ကိုကိုရဲ့အိမ်ကို နောက်တစ်ခေါက် ဘယ်လို
ဝင်ရကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေသော အိမ်မှာ ဒယ်ဒီရဲ့စကား
ကြောင့် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျတော့သည်။

“ဒယ်ဒီ...သမီး သွားဖိတ်ပေးမယ်နော်”

“သေချာမှလည်းလုပ်ပါ အိမ်မျက်ခြယ်ရယ်...မာမီကတော့
မျက်ခုံး ခပ်လှုပ်လှုပ်ရယ်...ဒီပတ်ဝန်းကျင်က အရှည်သဖြင့်
ဆက်ဆံရမယ့်လူတွေနော်...တစ်ခါဆက်ဆံ ဆယ်ခါလှန် မဖြစ်
စေနဲ့”

“မာမီကလည်း အိမ်ကို အထင်သေးလိုက်တာ...ဖိတ်စာ
လေးပေး...ကြွခဲ့ပါနော် အန်တီလို့ ပြောရတာများ ဘာခက်လို့လဲ”

“အေးပါ...ညည်း အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ”

ညှိနှိုင်းခြင်းကိစ္စ အဆင်ပြေသွားသည်။

ဒယ်ဒီနှင့်မာမီ တခြားလူတွေကို ဖိတ်ပို့ နာမည်ရေးခိုင်းနေစဉ်
အိမ် ဖိတ်စာတွေယူပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

ဒီချိန်ဆို ကိုကို ရှိနေလောက်ပါပြီနော်။

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

“ဘယ်သူလဲ”

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသူကြောင့် အိမ် ခြံတံခါးတွန်းဖွင့်ကာ...

“ဝင်လာပြီနော်...ခွေးကြည့်ပေးထားဦး”

ကြောက်တွန့်တွန့်ဖြင့် ပြောသော ကောင်မလေးကြောင့်

အိမ်မှူးနေ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးက ဟိုကြည့်ဒီကြည့် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြင့် ခြံထဲ
ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်ကို ကလစ်သေးသေးလေးတွေ ရှုပ်ပွ
အောင် ထိုးပန်ထားပေမယ့် မသပ်ရပ်ဘဲ ပိုတောင်ရှုပ်ပွနေသလိုလို။

အရပ်က ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် အင်္ကျီလက်ပြတ် အဖြူရောင်လေး
ဖိတ်ထားသဖြင့် ဆင်စွယ်ရောင်လက်မောင်းသားလေးတွေက
ခင်းမွတ်နေသည်။

ဂွကျနေသလိုလို ဘေးနှစ်ဖက်တွင် အိတ်ကပ်ကြီးကြီးပါသည့်
ညည်းဘောင်းဘီအနက်ရောင်ပွပွကြီး ဝတ်ထားသည်။

ကောင်မလေးအနီးရောက်လာမှ စူးစမ်းကြည့်နေမိသည့်
အကြည့်တွေကို ရုတ်သိမ်းလိုက်သည်။

ယောက်ျားလေးသဘာဝဆိုတော့လည်း လှတဲ့မိန်းကလေးတွေ
ဘာ့ ကြည့်မိသည်။

“ခွေးက ညဘက်မှ လွှတ်တာပါ ညီမလေးရဲ့...ဟိုတစ်နေ
က တံခါးပြန်ပိတ်ဖို့ မေ့သွားတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

အိမ် ခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်ကာ ရဲရဲတင်းတင်း လျှောက်ဝံ
ဘာ့သည်။

သူ့ကို ကွယ်ရာမှာသာ ကိုကိုဟု ခေါ်ရသော်လည်း ခုထက်ထိ
ဘာ့ ကိုကိုလို့ မခေါ်ဝံသေး။

“ဒီနေ့ အိမ်မှာ မေမေရှိတယ်...ဝင်ပါဦးလား”

“ဟုတ်”

သိပ်မငြင်းရှာသော အိမ်မျက်ခြယ် တစ်ခါတည်း “ဟုတ်” ဖြစ်သွားသည်။

“ခဏထိုင်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကို”

သူက အိမ်ကို နေရာချပေးပြီး အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ အိမ် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်။

ဓာတ်ပုံတွေ ချိတ်ထားသော နံရံဘက်ဆီသို့ မတ်တတ်ထရပ် ကြည့်သည်။

ဘွဲ့ဓာတ်ပုံတွင် သူ့အမေနှင့်သာ တွဲရှိက်ထားသဖြင့် သူ့အဖေက ကွယ်လွန်သွားတာလား၊ ဘာလားတော့မသိ။

ယခု အသက် (၃၀) ဝန်းကျင်လောက်တောင် ခန့်ညားချောမွတ်နေဆဲဆိုတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝအပူယံ ငယ်စဉ်က ကိုကိုသည် ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်လား။

သူမှာ ရည်းစားတို့၊ ချစ်သူတို့ရှိလား စုံစမ်းကြည့်ဦးတဲ့။

နေနိုင်ရုံစကားတွေက အိမ်ရဲ့နားစည်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

“မေမေ...ဟိုဘက်အိမ်က အသစ်ပြောင်းလာတဲ့အိမ်ရှင်တွေလေ”

စကားသံကြောင့် အိမ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခန့်ညားချောမွတ်နေဆဲဖြစ်သည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့်သူ့ သူ့မေမေမှန်း သိသာပါသည်။

“အန်တီ”

“သမီးက”

“အိမ်က ဟိုဘက်အိမ်က အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ ဦးကျောက် နိမ်းနဲ့ဒေါ်ဒေဝီခင်ရဲ့သမီးပါ...အန်တီ သမီးမှာမည် အိမ်မျက်ခြယ်ပါရှင့်”

“သမီးလေးက ချစ်စရာလေးကွဲ့...ထိုင်ပါကွယ်။ အန်တီတို့ ဆီမှာ လိုအပ်တဲ့အကူအညီတောင်းနိုင်ပါတယ်။ အန်တီကတော့ တရားစခန်းတွေပဲ ဝင်နေတော့ အမြဲရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ သားကတော့ တူညီနိုင်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ကော်ဖီသောက်ဦး...ညီမလေး...ဒါနဲ့ လာရင်းကိစ္စက” သူမေးမှ အိမ် လာရင်းကိစ္စကို သတိရသည်။

ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ရုတ်ကာ ဖိတ်စာအထပ်လိုက်ကြားမှ သူ့နားမည်ရေးထားသည့် ဖိတ်စာကို ကမ်းပေးကာ-

“မနက်ဖြန် အိမ်တို့ရဲ့ အိမ်သစ်တက်ပွဲပါ အစ်ကို...ရုံးပိတ်ရက်နဲ့ တိုက်နေတယ်ဆိုတော့ အစ်ကို လာနိုင်မှာပါနော်... အန်တီလည်း ကြွလာပေးပါနော်”

“အေး...အေး...သမီး”

“ဪ...အစ်ကို”

ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်ပြီး အိမ် သူ့ကို လှမ်းခေါ်တော့ သူက ကြည့်သည်။ အိမ် သူ့အမေအား ခွင့်တောင်းသလိုကြည့်ပြီး-

“အန်တီ...ဟိုလေ...တခြားအိမ်တွေကိုလည်း အိမ် ဖိတ် စရာရှိသေးပါတယ်ရှင့်”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့”

“အဲဒါလေ...အိမ်ရှင်တွေနာမည်မသိတော့ အစ်ကို့ကို အိမ်နဲ့ အဖော်ခေါ်သွားလို့ရမလားမသိဘူး”

“အမလေး...ညီမလေးရယ်...ဒါများ မေမေဆီ ခွင့်တောင်း နေရသေးသလား...ကိုယ်က မိဘဆီ ခွင့်တောင်းခေါ်ရမယ့် (၁၀) နှစ်သားလေးပေါ့...ဟုတ်လား”

“မသိဘူးလေ”

“ဟင်း...ဟင်း...”

အိမ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ခေါင်းယမ်းတော့ သူ့မေမေက သဘောကျစွာရယ်သည်။ သူကလည်း တဟားဟားရယ်တော့ အိမ် အရှက်သည်းသွားရသည်။

“ကဲ...ဖိတ်ရဦးမှာဆိုတော့ သား လိုက်သွားပေးလိုက်လေ။ ဩော်...သမီး မနက်ဖြန် အန်တီ မလာဖြစ်ရင်တောင် သား လာလိမ့်မယ်နော်...နောက်ပြီး အန်တီတို့အိမ် ဝင်ထွက်လို့ရတယ် နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

သူ့မေမေက အိမ်ကို ဖော်ရွှေစွာ ဖိတ်ခေါ်သည်။ သူ့မေမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်တို့ တခြားအိမ်တွေကို လိုက်ဖိတ်ဖို့ထွက်ခဲ့သည်။

သူနှင့်သာ ဆုံတွေ့ခွင့်မရလျှင် အိမ် ဒီလိုလိုက်ဖိတ်ဖို့နေနေ သာသာ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့အိမ် ပြန်ပြေးမိမှာအမှန်။

ယခုကျတော့ ဘိုးဘိုးတို့က အိမ်ကိုလာလည်ပါဦးဆိုတာ တောင် အိမ်မှာ ဟိုရက်ရွှေ ဒီရက်ရွှေ လုပ်နေသည်။

အစတုန်းက မနေချင်ဘူး၊ မနေချင်ဘူး ဇွတ်ဖြစ်နေရာကနေ ယခု ငြိမ်နေတော့လည်း မာမိက အိမ်ကို မယုံသလို ကြည့်နေတတ် သည်။ အိမ် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ညီမလေးက ကျောင်းတက်နေသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကို၊ အိမ် UFL မှာ ပြင်သစ်ဘာသာ အဓိက နဲ့ ဒုတိယနှစ်ပါ”

“ဟုတ်လား...ကိုယ်က ညီမလေးကို ဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ ကျောင်းသူမှတ်နေတာ...ဟား...ဟား”

သူက အိမ်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး စနောက်ပြီး တဟားဟား ရယ်လေသည်။

အိမ်စိတ်တွင်းမှ...

“ငယ်သေးတယ်လို့ထင်ပေမယ့် ခံစားတတ်တဲ့ အသည်း နှလုံးကတော့ အရွယ်ရောက်နေပါပြီ ကိုကိုရယ်”

ဟု ပြောမိသည်။

သူသည် လူကြည့်တော့ ခပ်တည်တည်နေတတ်ပုံရသော် လည်း ခင်ကြည့်တော့ ခင်ဖို့ကောင်းသည့်လူ။ ဖော်ဖော်ရွှေရွှေ ပြော တတ်သူ ဖြစ်သည်။

အိမ်ကိုလည်း အနေမခက်စေရန် စကားတွေ ဟိုပြောဒီပြော ပြောပေးနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆက်ဆံရေးမှာ အေးစက်မနေဘဲ နွေးထွေး

နေသည်။ ပြီးတော့ ပို၍ ရင်းနှီးသွားကြသလို ထင်ရ၏။
 ကိုကို့ရဲ့ ဖော်ရွေမှုတွေ မီးတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ
 ဖြစ်ရင်ကောင်းမှာပဲလို့ ဆုတောင်းရင်း မီး အတ္တကြီးရာကျနေပြီလား
 ကိုကို...။

နာခန်း (၆)

“နင်တို့အိမ်နဲ့ ငါတို့အိမ် ပိုနီးသွားတာပေါ့...မဟုတ်ဘူးလား
 မီးမရယ်”
 “နင့်အိမ်နဲ့နီးတော့ ခက်လန့်လန့်ပဲ မယ်ကေ”
 အိမ်စကားကြောင့် ကေသီက အသံတိတ်ဆဲလေသည်။
 နေနိုင်ကလည်း ဟိုတစ်နေ့ကကိစ္စကို အစာမကြေသေးပုံနှင့်-
 “အဲနေ့က နင်ပြောချင်ရာပြောပြီး လိုင်းပေါ်က ဆင်းသွား
 ဘာလေ”
 “ဘာလဲ”
 “ဘာလဲလားလုပ်မနေနဲ့...ငါ မိကေတို့သိအောင် ပြောလိုက်
 နာနော်”

“နေနိုင်နော်...ပြောကြည့်လိုက်ပါလား...နှင့်သူငယ်ချင်း
စာရင်းက အပြတ်ခံချင်ရင်”

“ဟေ့...ဒီနှစ်ယောက် တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေ တွတ်ထိုးနေကြ
တာလဲ။ ငါတို့မသိအောင် ဘာတွေကြိတ်ကြဲနေတာလဲ”

စီစဝါက နားတွင်တပ်ထားသော ear phone ကိုဖြုတ်ပြီး
လှမ်းမေးသည်။ နေနိုင်က ပြုံးစိစိဖြစ်နေသဖြင့် အိမ်မှ မျက်စောင်း
လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

“အေးလေ...ကြည့်လိုက်ရင် နှစ်ယောက်သား တွတ်ထိုးနေ
ပုံက ဟိုဒင်းတွေလိုလို”

“မိကေ...နှင့် မမိုက်ရိုင်းနဲ့”

“ငါက နင့်ကိုပဲ ဟိုဒင်းတော်ချင်တာ မယ်ကေရဲ့”

“ဟယ်...မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ နေနိုင်...သေချင်းဆိုး”

ကေသီတစ်ယောက် နေနိုင်ရဲ့စကားကြောင့် စွေစွေခုန် ဒေါသ
ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စကားနှင့်သူ ပြန်ပိတ်မိတယ်ဆိုတော့ ဘာပြောလို့
ပြောရမှန်းမသိ၊ တဂျူးဂျူးနှင့် ဒေါသပဲထွက်နေသည်။

အိမ် ခြံတံခါးရှေ့ပဲ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေ၍ နေနိုင်ထံ
ကြက်သားတုံးကို ဖဲ့နေရာက-

“ဘယ်သူလာစရာရှိသေးလို့လဲ”

“ဟင်...ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူးလေ...နှင့်ပုံစံက တစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော်နေ
သလိုလိုနဲ့”

“ဘာမှမမျှော်ဘူး”

ဒီကောင်က သူများကို အကဲခတ်တတ်လွန်းသဖြင့် အိမ်
အမှအရာ မပျက်အောင် ထိန်းလိုက်ရသည်။

တိုင်ကပ်နာရီကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ (၁၁)
နာရီထိုးတော့မည်။

ကိုကို ဘာလို့ ခုထက်ထိ မလာသေးတာလဲ။

“ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့မယ်နော်”

“ကျောင်းပိတ်တာတောင် တစ်လ မပြည့်သေးဘူး။ ကျောင်း
ပြန်ဖွင့်ဖို့ပဲ ပြောနေ”

“ကျောင်းပိတ်ရင် လွတ်လပ်ခွင့်တွေအားလုံး ဆုံးရှုံးရတာ
အေ...အဲဒီတော့လည်း ကျောင်းမြန်မြန်ဖွင့်ပါစေပဲ ဆုတောင်းနေရ
တာပေါ့”

“အုံ့သြပါ”

“ငါ တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ် စီစဝါ”

“ဘာလဲ”

“ငါတို့ ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်ကြမလား...အားလုံး
လေ...အချိန်တစ်ခုညှိပြီး တက်ကြမလား...ငါတို့ရဲ့ တိုးတက်ရာ
တိုးတက်ကြောင်းဆိုတော့ အိမ်ကလည်း မတက်နဲ့လို့ တားမှာမဟုတ်
ဘူး။ ဒီတော့ ငါတို့လည်း လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ပြန်ရပြီပေါ့”

“ဟေး...ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအကြံမဆိုးဘူး”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်”

“ကောင်းရမယ်လေ...အိဖေ့ကိုယ်ပဲ”

“ငါကတော့ မတက်ဘူးနော်”

“ဟဲ့...မယ်အိမ်”

“အဲဒါက ဘာဖြစ်ရတာလဲ”

အမြဲတမ်း သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် တက်တက်ကြွကြွပါခဲ့သည့် အိမ်က ယခု မတက်ဘူး၊ ဘုဇြင်းတော့ အားလုံး အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားကြသည်။ ဘာလဲညာလဲ အတင်းမေးနေကြစဉ် မျက်ဝန်း ထောင့်တွင်းသို့ ဝင်လာသော ဖြူဖြူအရိပ်ကြောင့်...

“ခဏနေကြဦးနော်”

“ဟဲ့...ဘယ်လဲ”

“ဖြေဦးလေ”

“လွှတ်ထားလိုက်တော့...မယ်အိမ် ပလပ်ကျွတ်နေပြီ”

ပလပ်ကျွတ်နေပြီဟုပြောသော နေနိုင်ကိုတောင် ရန်မတွေ့ အားတော့ပေ။ ကိုကိုက အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်၍ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် နှင့်မို့...

“အစ်ကို...”

“ဪ...ညီမလေး...အစ်ကို နောက်ကျသွားတယ်ကွာ”

“ရပါတယ် အစ်ကို...ဒီဘက်လာနော်”

မရပါဘူးဟု ပြောလိုရသည့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ ဒယ်ဒီတို့ကို ဟိုဘက်အိမ်က ရှေ့နေလေးဟု မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဝေးရာတွင် သူ့ကို နေရာချပေးလိုက် သည်။ ထိုကေစင်တွဲက ပါးစပ်စည်းကမ်းရှိတာမဟုတ်။ တော်ကြာ ဟိုစဒီစနှင့် ပေါ်သွားမှာဆိုးသည်။

“စားနော်...အစ်ကို”

“စားပါတယ် ညီမလေးရဲ့...အစ်ကိုကို အားမနာနဲ့နော်။ ညီသည်တွေရှိရင် သွားစဉ်ခံလိုရတယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကို...အိမ်လေ အစ်ကို စောလာမလားဆိုပြီး နာင့်နေတာ။ ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့လေ”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်လည်း စောထွက်လာမလို့ပဲ။ ချိန်းထား ခုတ်စွတ်ခံရ ပေါ်လာလို့ အဲဒီကို အရင်သွားလိုက်တာ။ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ်”

သူက အိမ်ကို အရေးတယူနှင့် သေချာရှင်းပြတော့လည်း အိမ် ကျွတ်သွားသည်။ အိမ်အပေါ် လိုက်လိုက်လျှောလျှောနှင့် သေချာ ရှင်းပြခြင်းသည်ပင် အိမ်ကို ဂရုစိုက်ခြင်းဟု လိုရာဆွဲတွေးဖြစ်လိုက် သည်။

“ဝပြီလား အစ်ကို...ထည့်ပါဦး”

“တော်ပြီ ညီမလေး...အစ်ကို အပြင်မှာလည်း စားလာသေး နဲ့ ကျေးဇူးပဲနော်...အန်တီတို့...အန်ကယ်တို့ကို နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောပေးဦး”

“ဟင်...ပြန်တော့မလို့လား...နေပါဦး”

သူက အိမ်ကို အလိုလိုက်မည့် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်နှယ် ခြည့်ပြီး...

“စားပြီးပြီလေ... ညီမလေးရဲ့... အိမ်ရှင်က မနှင်ခင် အလိုက်တယ် ပြန်မှာပေါ့... သွားပြီနော်”

“အစ်ကိုကလည်း”

တကယ်ပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားခြင်းကြောင့် အိမ် အလို

မကျသလို နှုတ်ခမ်းဆွဲသွားသည်။

သူငယ်ချင်းတွေဝိုင်းဘက်သို့ ရောက်သွားတော့...

“ဪ...လတ်စသတ်တော့ ဂလိုကိုး”

“ဘာဂလိုကိုးလဲ”

နေနိုင်ရဲ့လက်မောင်းကို ဖျန်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်ပြီး မြေလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းအားလုံးက စနောက်ချင်သည့်ဟန်နှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရှိနေကြသည်။

နေနိုင်ပုံစံက ယခုမှ အိမ် မည်သူ့ကို တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်ကြောင်း သူ့အလိုလို သိသွားသည့်ဟန်။

“မဆိုးဘူး...ခန့်တော့ခန့်တယ်”

“သူ့ကို ငါ သိတယ်”

“တကယ်လား...မယ်ကေ”

ကေသီရဲ့စကားကြောင့် အိမ် အားတက်သရော မေးလိုက်သည်။

ကေသီက စားပွဲပေါ်တွင် ရှုပ်နေသည့် အရိုးတွေကို တစ်ခုနှင့်ယူ၍ ယန်းကန်တွေထဲထည့်ရင်း...

“တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေတာ...သိတာပေါ့ဟ...ရှေ့နေသူက”

“သိသားပဲ...အဲဒါက နင်ပြောမှလား။ သူ့အိမ်တွေ အထက်တန်းရှေ့နေလို့ ရေးထားတာ အကြီးကြီးပဲ”

“အဲလိုရေးထားတယ်ပေါ့”

“ရေးထားတာပေါ့ဟ”

မိမိဝါရဲ့မေးခွန်းကို အိမ် ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလူကြီးက ဦးငယ်တို့နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“နင့်ဦးလေးနဲ့လား”

“အေးဆို”

“ဪ...”

ဦးငယ်တို့နှင့် သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ကိုကိုအသက်က (၂၉) နှစ်ပေါ့။ ဦးငယ်က အသက် (၂၈)ပြည့်မွေးနေ့ကို လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ ဟုတ်လား။

“သူ့ကောင်မလေးရှိတယ်ဆိုတာကော သိလား...သူ့ကောင်မလေးက အရမ်းချောတယ်နော်...မယ်အိမ်”

“ဘာရယ်...သူ့ကောင်မလေး...ဟုတ်လား”

“အေးလေ...ဘာလဲ...နင် မသိသေးဘူးလား။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာနေတယ် အန်တီဖြူက”

အိမ် ကယောင်ကတမ်းမေးတော့ အလိုက်မသိသည့် ကေသီက အင်းလေဟု ဖြေနေသည်။

ကိုကိုမှာ ချစ်သူရှိနေသတဲ့လား ကိုကို...။

ဒါဆို မီးရဲ့ဆုတောင်းတွေ မပြည့်တော့ဘူးပေါ့။ မီးက သူများညည်းစားကိုလုမယ့်သူ ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား...ကိုကို။

“အန်တီဖြူဆိုတာ”

“အန်တီဖြူရဲ့နာမည်က သဒ္ဒါဖြူတဲ့။ ကိုယ့်ဦးလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဦးတို့...အန်တီတို့ တပ်ခေါ်ရတာပေါ့ဟယ်...”

အကောက်ခွန်မှာ အလုပ်လုပ်တာလေ**

မယ်ကေက ရှင်းပြနေသည်။ နေနိုင်နှင့်အိမ် အကြည့်ခြင်း ဆိုသွားသည်။ နေနိုင်ရဲ့အကြည့်တွေကို အိမ် နားလည်သလို ရှိသွားသည်။

အိမ်ရဲ့မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာရနေသူလို စောစောကလို မကြည်လင်တော့ပေ။ ပျော်ရွှင်မှုတွေ မတွေ့ရတော့ပေ။

(၅) နှစ်လောက်တောင် ချစ်မှတ်တိုင်တွေ စိုက်ထူခဲ့ကြပြီတဲ့ လား။

အဲဒီမိန်းမက ကိုကိုကို မောင်လို့ ခေါ်ခဲ့တယ်တဲ့လား။

ကိုကိုနဲ့သူက သိပ်ကိုချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေတဲ့လား။ ဒါဆို ကြားဝင်မယ့် အိမ်က ဗီလိန်သရုပ်ဆောင်ရမှာလား။ သရုပ်ဆောင် တယ်ဆိုတာ ခဏလေး။ လက်တွေ့ဘဝမှာတော့...။

နာခန်း (၇)

“ချာတီတ်မလေး...ဟုတ်လား”

“ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူဆိုမှတော့ ချာတီတ်မလေးပဲပေါ့

ဖြူရဲ့”

မောင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားပေမယ့် ဖြူကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောမထားနိုင်ပေ။

ယနေ့ခေတ်ကာလသည် ယခင်ကခေတ်နှင့် လုံးဝမဆိုင်။ ယခင်က သူ့မှာ မိန်းမ မပြောနှင့်။ ရည်းစားရှိလျှင် အလိုလို တွေးသွားကြသည်။ ယခုခေတ်ကတော့ တစ်ဖက်က ကြိုက်ပြီဆိုလျှင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ ချစ်သူရှိတာ လုံးဝ ထည့်မတွက်။

လက်နှေးလျှင် ခွက်ဆေး၊ ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာပါဟု ကမ္ဘာ့တင်သည့်ခေတ်။

“ဘာဖြစ်ရတာလဲ ဖြူရဲ့”

ခန့်မှန်းနေက ဆူပုပ်ပုပ်ဖြစ်နေသည့် ဖြူရဲ့ပါးကို လှမ်းဖျစ်ကာ ပြောတော့သည်။ ဖြူက ပြုံးမလာသည့်အပြင်...

“မောင်တို့အိမ်လည်း ဝင်ထွက်နေတယ်ဆို”
“ဟာ...ဖြူကလဲ”

ဖြူက သဘောထားသေးသည့်မိန်းကလေး မဟုတ်တာတော့ သူ သိသည်။ ယခုလည်း ဘာမှအရေးမပါသည့်ကိစ္စကို ဘယ်လို ကနေဘယ်လို သတင်းရပြီး ပြောသည်မသိ။

“အိမ်နီးနားချင်းဆိုတော့ အဝင်အထွက်ရှိမှာပေါ့ ဖြူရဲ့... ဘာတွေစိုးရိမ်စရာမဟုတ် စိုးရိမ်နေရတာလဲ”

သူမှာ ဖြူကိုသာ နှစ်သိမ့်ပေးရသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်တောင် ဆန်းပွင့်နေသလားဟု မောင် မေးရတော့ မည်ထင်သည်။

ညဘက်ဆိုလျှင် ‘ဟယ်လို...ကိုကို’ ဆိုသည့် ဖုန်းခေါ်သံ၊ နောက် လိုင်းပေါ်ကနေ နေကောင်းပြီလား၊ စားပြီးပြီလား၊ ဒီနေ့ ဝတ်စုံနဲ့ အရမ်းလိုက်တာပဲ၊ သတိရလိုက်တာ...စသဖြင့် စာပို့မှု တွေ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတာတော့ သိသည်။ ထိုမိန်းကလေး သည် မည်သူနည်း။ ဘယ်ကလဲ...ရှေ့နေကြီး သိချင်မိသည်။ တစ်ခါကဆိုလျှင်...

“မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုယ် မသိဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာတော့ လက်ထပ်ဖို့ ရည်စူးထားတဲ့ ချစ်သူ ရှိတယ်”

“အဲ့ဒီတော့”

“ဟာ...မင်း ခုခေတ်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ ဘာပြောလဲ သည်သဘောပေါက်သင့်ပါတယ်”

“သိသားပဲ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချစ်တာတောင် ညီလွတ်လပ်လပ် ချစ်ခွင့်မရှိဘူးလား”

“ဟာ...”

“ဒီမှာ ကိုကို...ကိုကိုချစ်သူထက် မလျော့တဲ့အချစ်တွေနဲ့ မည်း ကိုကိုကို ချစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်စမ်းပါ”

“ဟ...မင်း မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

သူတောင် ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်လာသည်။ ဘယ်လိုလဲ... မလေးတန်မယ့် ဇွတ်ချစ်ပစ်လိုက်မယ် ဖြစ်နေပါလား။

“မီးက သူများယောက်ျားကို ပြစ်မှားနေတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာမှချစ်သူက ကိုကိုကို ပိုင်နေပြီမို့လား”

“ဒီမှာ မိန်းကလေး...ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ တားမြစ်ထားတဲ့ မရှိပေမယ့် သူများချစ်သူတွေကြား ဝင်မနှောင့်ယှက်ရဘူး တာ မင်းမိဘတွေ သင်မပေးထားဘူးလား”

“မသင်ပေးဘူး”

“ဟာ...မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ”

ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြေသဖြင့် သူ အော်ပစ်လိုက်တော့ သူမထံမှ...

“ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးလေ”

ဆိုပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကြီးအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူရမှာ

လိုလို၊ သတ်သေရမှာလိုလို။

ဖြူကိုတော့ မပြောပြဖြစ်။ ယခုတောင် ဟိုဘက်အိမ်ကလေး သူတို့အိမ် ရိုးရိုးသားသား ဝင်ထွက်နေတာတောင် စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေ သည်။ ထိုသို့ ညတိုင်း ဖုန်းဆက်နေပါတယ်ဆိုလျှင် သွေးတောင် တိုးသွားမလား။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လျှို့ဝှက်မှုမထားကြေးဟု ကတိထားခဲ့သည်။

ဒါကြောင့် သူဖုန်းကို ဖြူက အချိန်မရွေး ယူကြည့်တင် သလို သူကလည်း ဖြူဖုန်းကို ယူကြည့်နေကျ။

သူ့ဆို ပိုဆိုးသည်။ facebook မှာ ဖြူ friend လက်ခံလျှင် တောင် သူ့ရှေ့မှာပဲ လက်ခံခိုင်းသည်။ နောက်ပြီး ဘယ်သူလဲ ဘာလဲ မေးတတ်သည်။

သူကျတော့ ဟိုမိန်းမဆိုး ပိုထားသည့်စာ...။
မိန်းမဆိုးဟု သုံးနှုန်းလိုက်တော့မည်။ ထိုစာတွေကိုတော့ ဖတ်ပြီးတိုင်း delete လုပ်ပစ်ရသည်။

ဘယ်ချိန်စာပို့ထားမှန်းမသိသဖြင့် ဖြူနှင့်တွေ့ခါနီး လိုင်းခွင့် ကာ စာဖျက်ရတာက အမော။ စိတ်လည်းမောရသည်။ လူလည်း မောရသည်။

ဘယ်သူလဲကွာ...။
“ဟင်း”
“မောင် ဘာတွေ သက်ပြင်းချနေတာလဲ”
စိတ်မောလူမောဖြင့် သက်ပြင်းချတော့ ဖြူက မသင်္ကာသင်

မေးသည်။
“မောင်လည်း စိတ်ညစ်တယ် ဖြူ...ဒီကိစ္စက မောင့်အတွက် အရေးမပါတဲ့ကိစ္စပါ။ နေပါဦး...ဒါတွေ ဖြူကို ဘယ်သူလာပြော တာလဲ”

“ငွန်းခိုင်လေ...သူတူမကနေတစ်ဆင့် သိတာတဲ့လေ”
“ဒီကောင်ကလည်း အရေးမပါတဲ့ကိစ္စကိုကွာ”

“မောင့်ဘက်က ဘာမှမဟုတ်ရုံနဲ့ မပြီးဘူး မောင်ရဲ့...အရင် တုန်းကသာ လက်ခုပ်နှစ်ဖက်က တီးမှမြည်တာပါ။ သို့ပေမယ့် ခုကျ တော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီစကားပုံအစား လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဖုန်းဖျန်းမြည်အောင် တီးနေတော့တာလို့ အစားသွင်းရတော့မယ်... သိလား”

“ဖြူရယ်...ရုံးဝန်ထမ်း လုပ်မနေနဲ့...စာရေးစား သိလား”
“လူကို ရွံ့နေပြန်ပြီ”
“မရွံ့ပါဘူးဗျာ”

ဖြူကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး ပြောလိုက်သည်။ အမှတ်တမဲ့ ဆိုတော့ ဖြူလည်း သတိထားမိပုံမရ။ သူ့မမျှလည်း ပူရှာမည်ပေါ့။
“ကြားကြားချင်း...ဖြူ ဘယ်လောက်စိတ်ပူသွားသလဲ... သိလား”

“သိပါတယ် ဖြူရဲ့...အဲဒီချာတိတ်မလေးနဲ့ဆိုရင်တော့ ဘာမှ ပူမနေနဲ့၊ ဖြူ အိမ်ကိုလာတဲ့နေ့ကျရင် မိတ်ဆက်ပေးထားမယ်”
“မိတ်ဆက်မပေးပါနဲ့တော်...ခင်လည်း မခင်ချင်ပါဘူး။ မြင်လည်း မမြင်ချင်ပါဘူး”

“ဖြူကလည်း ကလေးကျနေတာပဲကွာ”

“တောက်”

ချစ်သူနှစ်ဦး ယုယစွာ ပိုက်ထွေးနေသည်ကို အိမ်မှ ကားထဲမှ စောင့်ကြည့်ကာ တောက်ခေါက်လာသည်။

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲတွင်ရောက်နေသည့် ထိုမိန်းမကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဘာလဲ...သိပ်ချစ်နေကြတယ်ပေါ့။

ကိုကို...မီးကလည်း ဒေါသဒွါဖြူထက် ပိုပြီး ချစ်ပြနိုင်ပါတယ်။

အိမ်မှာ အဲကွန်းဖွင့်ထားသော ကားပေါ်တွင်သာ ထိုင်နေရသည်။ လူကတော့ မအေးဘဲ ပို၍တောင် ပူနေသေးသည်။

နေနိုင်ကတော့...

“ထားလိုက်စမ်းပါဟာ...လောကမှာ သူ့ထက်ချောတာ ခန့်တာတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ သွားမထိနဲ့...ဓာတ်လိုက်သွားမယ် အိမ်”

“ဓာတ်မလိုက်အောင် ကိုင်မယ့်နည်းတွေ အများကြီးရှိတယ် နေနိုင်”

“ဟာ...နင်ကလည်း”

“ဘာနင်ကလဲ...အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းဆိုတာ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ပြီ...နေနိုင်၊ သီပေါမင်းလက်ထက်မှာတောင် အချစ်ဆိုတာ ရယူခြင်းဖြစ်နေပြီ...သီလား”

“အဲ့ဒီတုန်းက နင်က လူဖြစ်လာလို့ သိတာလား”

နေနိုင်က အချဉ်ပေါက်သလိုနှင့် အိမ်ကို ခပ်ရွံ့ရွံ့ မေးသည်။

“လူတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ...ဒါပေမဲ့ စုဖုရားလတ်ကို ကြည့်လား။ သူ့အစ်မနဲ့ လက်ထပ်ပေးရမယ့်သူပဲ။ သူ နောက်ထိုင်နေလား...ထိုင်နေလို့လား”

“မထိုင်နေလို့ က၊နေလို့လား”

“သေနာစုတ်...သူပါ ဘိသိက်ခံပလ္လင်ပေါ်တက်ခဲ့တာတွေဘူးလား”

“အဲ့ဒီတော့ သူ့ကို အချစ်သူရဲကောင်းမကြီး...တော်လှချည်နဲ့ ဘယ်သူချီးကျူးလို့လဲ...အိမ်၊ နင် အလုပ်မဟုတ်တာကို ဘာမယူနဲ့”

“ယူတော့ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ...နင် ငါ့ကို မကူညီရင်နေ၊ နောင်ယုက်နဲ့”

“ကူညီလို့ရရင်တော့ ငါ ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအခြေအနေကိုတော့ ငါ မကူညီချင်ဘူး...အိမ်၊ သူများတွေရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ချစ်တာ ကောင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး”

“ရပြီ”

ထိုကတည်းက အိမ် နေနိုင်ကို အကူအညီ မတောင်းတော့ပေ။ ဘယ်သူ့အကူအညီမှမယူဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း လှုပ်ရှားသည်။

ချစ်ခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ သတ္တိရှိခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းတွေ ဖုံးလွှမ်းပါလာသည်။

နာခန်း (၈)

“မနက်က ကြူကြူ အိမ်လာသေးတယ် မမဖြူ”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မိုးမိုးရဲ့စကားကြောင့် စာဖတ်နေရာမှ သဒ္ဒါဖြူ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

အစ်မကြီးကတော့ သူတို့အငယ်တွေကို အစစအရာရာ ငဲ့ကွက်ရသည်။ သူတို့ကတော့ အရွယ်ရောက်တာနှင့် ဇာတိပြုချင် သည်။

ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘဲ ကျောင်းအေးဆေးတက်နေရတာကို အားမရ၊ ကမြင်းပြီး ရည်းစားထားသည်။

အချိန်ထွန်အရွယ်ရောက်လို့ ရည်းစားထားတာကို ဖြူလည်း မတားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေ၊ အစ်မတွေကို မကြည့်လျှင်တောင် ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားကြည့်။

ကျောင်းက တစ်ပိုင်းတစ၊ သူလည်း ကျောင်းသား၊ ကိုယ် လည်း ကျောင်းသူ။

နှစ်ဖက်မိဘတွေ...လည်း ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို အိမ်ထောင်ကျ သွားလျှင်တောင် ရော...အိမ်၊ ရော...ကား ဆိုပြီး ထောက်ပံ့နိုင် သည့် မိဘတွေ မဟုတ်။

ပညာသင်ပေးနေတာတောင် လွန်လွန်းလှပြီ။ ဒီလောက်ထိ အတန်တန် တားထား၊ ဆုံးမထားသည့်ကြားက အလည်လွန်၍ လိုက်ပြေးသည်တဲ့။ ပြေးပေါ့...သူတို့ဘက်က ခေါ်သလို ဖြူတို့ဘက်ကလည်း မခေါ်။

ပူမှာဆိုးလို့ မကိုင်ခိုင်းတာ ပူခံချင်မှတော့ ကိုင်လိုက်ပေါ့။ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ ဆင်မပြေတဲ့။

ဖြူ မရှိလျှင်တော့ ကြူကြူ အိမ်သို့လာပါသည်။ ဒါကို ဖြူ သိပေမယ့် မိုးမိုးကိုတော့...

“အေး...လာတာတော့ လာပါစေ...ငါ သိတယ်ဆိုတာ သည်း မသိစေနဲ့။ ရောင့်တက်မှာဆိုးလို့...ဒီမှာ စားချင်သလောက် အပလေ့စေ...ဘာမှထည့်မပေးနဲ့၊ မိုးလည်း မပေးနဲ့...ကြားလား နန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဖြူ”
မိုးပေးမှာမဟုတ်တာတော့ ဖြူ သိသည်။ ငယ်ငယ်လေး တည်းက သူတို့အပေါ် အကြီးပီပီ မိဘမျက်နှာလွှဲရအောင် နည်းနှင့်ကမ်းနှင့် အုပ်ချုပ်ခဲ့တာမို့ ဖြူ မသိအောင် သူတို့ ဘာမှ

မလုပ်ရဲ။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“သူကလေး နေမကောင်းလို့တဲ့...ညီမဆီက ပိုက်ဆံလာချေးတာ”

တော်သေး...မိုးမိုးဆီကချေးလို့။ မေမေဆီကတောင်းလို့မေမေ ထုတ်ပေးမှာ ဖြူ သိသည်။

“ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ”

“အအေးမိတာတဲ့...မမဖြူ၊ သုံးသောင်းထဲပါ”

“သူ့ဆီ ပြန်တောင်းမနေနဲ့၊ ပေးရင်လည်း ယူလိုက်ပေါ့။ ခိုနဲ့ သုံးစရာလိုရင် မမဖြူဆီကယူပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမဖြူ”

အခုတော့ သိပြီလား။ လောကထဲ တိုးဝင်ရင် အတောင်အလက်စုံမှ ဝင်လို့ရအောင်ဆိုပြီး အတောင်အလက် တပ်ဆင်ပေးတာကို အတောင်အလက်စုံအောင် မစောင့်ဘဲ ထပြန်တော့ ဒုက္ခတွေ့ပြီမလားဟု မေးလိုက်ချင်သည်။

“မမကြီး ဖုန်းလာတယ်”

“ပေး...ပေး...သားလေး”

ဧည့်ခန်းထဲတွင် စကားပြောနေကြခြင်းမို့ ဖုန်းလာနေတာ ဖြူ မသိ။ မောင်လေးကျော်ကျော်စိုးက ဖြူဖုန်းနှင့် ဂိမ်းဆော့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သားလေးနော်...မမကြီး စာကျက်ခိုင်းထားတာမဟုတ်လား...စာသွားကျက်ချေ။ မိုးမိုး ကြည့်ပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...မမကြီး”

ညီမနဲ့မောင်ကို ပြောပြီး ဖြူ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ်မသိသော ဖုန်းနံပါတ်မို့...

“ဟယ်လို...အမိန့်ရှိပါရှင်”

“လေသံတွေကတော့ စက်ရုံထဲကထွက်တဲ့ လေသံလိုပဲနော်။ ဟယ်လို...အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ...ဟယ်လို အမိန့်ရှိပါရှင်နဲ့”

“ဟင်”

တစ်ဖက်မှ ရန်တွေ့သံကြောင့် ဖြူ ဖုန်းခွက်ကို ကြောင်တောင်တောင် ပြန်ကြည့်ကာ...

“ဟယ်လို...ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟု ခပ်တင်းတင်း မေးပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ်မသိသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အသံ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ၊ ရှင် သိစရာမလိုပါဘူး”

“အဲဒါဆို ရှင်းနေတာပဲ၊ တို့ဆီ မင်း ဖုန်းဆက်စရာအကြောင်း မရှိဘူးလေ”

“ဒီမှာ...ရှင် ဖုန်းချရင် ကျွန်မ ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်မှာနော်”

“ဪ...မင်းက ဒို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ထင်ချင်သလိုထင်လေ”

တစ်ဖက်မှ ခပ်တင်းတင်းပြောသော လေသံကြောင့် ဖြူမှာ ခဲတံတော်လေး ဒေါသဖြစ်နေရသည်။ ဖြူရဲ့အော်သံကြောင့် ဘင်မိုးမိုးနှင့် ကျော်ကျော်က မသွားကြသေး။ ဖြူလည်း သူတို့အကြည့်ရောက်နေပေမယ့် အာရုံက တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဆက်လာသူဆီ။

“ရှင်က ကိုကိုရဲ့ချစ်သူ ဟုတ်လား”

“ဘယ်က ကိုကိုလဲ”

“ခန့်မှူးနေကို ပြောတာ”

“မောင့်ကို ကိုကိုလို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခေါ်ရအောင် မင်းက ဘယ်သူလဲ...ဘယ်ကလဲ”

ဖြူ အော်မေးလိုက်သည်။

အခု ဖုန်းဆက်နေတဲ့သူက မောင် ပြောတဲ့ ချာတိတ်မဆိုတာ လား။ ဘာလို့ မောင့်ကို ကိုကိုလို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခေါ်ရတာလဲ။

“ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါပဲကော...ရှင်ရဲ့မေးခွန်းတွေကို ကျွန်မ မဖြေနိုင်ဘူးလို့။ ဒီမှာ...ကျွန်မ ကိုကိုကို ချစ်တယ်။ ရှင် ကိုကိုနဲ့ ထပ်မပတ်သက်ပါနဲ့”

“အိမ်ပွယ်မရှိတာ”

တစ်ဖက်က တောင်းဆိုသံကြောင့် ဖြူဒေါသတွေ ထိန်းမပေး တော့ပေ။

ဘယ့်နှယ်...ကိုယ်တွေ ကြိုက်လာချစ်လာခဲ့တာ သုံးနှစ် သုံးမိုးတောင်မကတော့။ ဒါကိုများ နောက်မှပေါက်တဲ့ သစ်ပင်က ရွှေကြာလုပ်ကာ ကိုယ့်ကိုလာပြီး အိမ်နဲ့ပေးနေတယ်တဲ့...ဖြစ်သင့် လို့လား။

“မင်း တော်တော် ဟာသပြောတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။ အဲဒီ လိုပြောရမယ့်သူက ဒို့လေ...ဘယ့်နှယ်...မင်းက ဒို့ကို အိမ်နဲ့ပေး နေရတာလဲ။ မင်းက မောင့်ချစ်သူမို့လား...မောင့်ရည်းစားမို့လား” ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောပစ်လိုက်တော့ တစ်ဖက်မှ...

“စောင့်ကြည့်လေ...ကျွန်မက ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တယ်။ ကိုကိုကို ကျွန်မ ရအောင်ယူပြမယ်”

“ယူလို့ရရင်ယူပေါ့...ဘယ်သူက မယူနဲ့ ပြောလို့လဲ။ အလကား လေကုန်ခံ...ဘောလ်ကုန်ခံပြီး ပြောနေသေးတယ်”

“ရှင် သိအောင်ပြောတာ...ဒီမှာ ဒီနေ့ ဒီချိန်ကစပြီး ကိုကိုနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ပါနဲ့တော့...ဒါပဲ”

“ဂျောက်”

“တောက်”

“မမဖြူ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသလို ဖြူလည်း တောက်ကို ခပ်ပြင်း ပြင်း ခေါက်ပစ်လိုက်သည်။

မိုးမိုးက စိုးရိမ်သလို မေးသည်။ ဖြူ ဒေါသကိုလျှော့ကာ...

“သားငယ်လေး စာသွားလုပ်လို့ မမကြီး ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

ခါတိုင်းဆို တစ်ခွန်းပြောမရတဲ့ကလေးက ခုကျတော့ ငြိမ်ကုပ်ကုပ်နှင့် စာကြည့်ဖို့ ထွက်သွားသည်။ မိုးမိုးက ဖြူကို စိုးရိမ် တကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသံပဲ...မောင်နဲ့ မပတ်သက် နဲ့တဲ့”

“ဟင်”

“အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား...မောင်နဲ့ ချစ်သူမဖြစ်သေး တဲ့ မိန်းကလေးက မောင့်ချစ်သူ ငါ့ကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းနေတာ

လေ”

“အစိပွါယ်မရှိလိုက်တာ...အဲဒီမိန်းမ ရူးနေတာပဲဖြစ်ရမယ်။ မမဖြူနဲ့ သိလား”

“မသိဘူး...ဒီကိစ္စ မောင်နဲ့ ရှင်းမှကို ဖြစ်တော့မယ်”

ဖြူ အတွေးနှင့်ထပ်တူ မောင့်ဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အချိန်မှာရှိတွေ့ မကြည့်အား။

ဖုန်းက ဆက်ပိတ်ထားသည်ဆိုတော့ ပက်လက်လှန်ရှော့နားထဲတွင် ခပ်စူးစူး စကားလုံးတွေက ပဲ့တင်ထပ်ကာ ထပ်ကာတလဲလဲ ဝင်ရောက်နေသည်။

ကိုကိုကို ကျွန်မ ချစ်တယ်...

ကိုကိုကို ကျွန်မ ချစ်တယ်...

ရှင် နောက်ဆုတ်ပေးပါ...

ရှင် နောက်ဆုတ်ပေးပါ...။

ဘယ်သူမို့ ဒီလိုစကားတွေ ပြောရဲတာလဲ။

“မမဖြူ ပေါ့ပေါ့လေးနေလို့ မရတော့ဘူးနော်။ ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေက ခပ်ကဲကဲရယ်...ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တယ်...သိလား။ တော်ကြာမှ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်”

“သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ မခိုင်ရင်တော့ ဖြစ်မှာပဲလေ”

“သူနဲ့ပဲ ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူးလေ မမဖြူရဲ့။ မမဖြူကလည်း သွေးအေးအေး လုပ်မနေနဲ့ဦး”

“သွေးအေးအေး မလုပ်နဲ့ဦး...ငါက ယောက်ျားတစ်ယောက်

အတွက် အရူးကြီးလို ထအော်နေရမှာလား။ သူသာ ငါ့အပေါ် အမြဲတမ်း သစ္စာရှိရင် အဲဒီမိန်းကလေး သေလုအောင် ကြိုက်စေဦး။ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

သဒ္ဒါဖြူတစ်ယောက် သူပြောခဲ့သည့် လက်တစ်ဖက်တည်း နှင့် ဖြန်းဖြန်းမြည်အောင် ရိုက်လို့ရသည်ဆိုတာကို မေ့သွားသည်။

နာမန်း (၉)

“ဖုန်းဆက်တဲ့မိန်းကလေး ဘယ်သူလဲတော့ ဖြူ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ရန်တွေခံရတာတော့ ဖြူ ရှက်လည်းရှက်တယ်။ ဒေါသလည်းဖြစ်တယ်”

ဖြူက မျက်ရည်တွေကျကာ ဗလုံးဗထွေး ပြောလေသည်။ ဖြူ မသိပေမယ့် ထိုမိန်းကလေး သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်နေသည့်မိန်းကလေး ဆိုတာ သူ သိလိုက်သည်။

အစကတော့ ဖြူကို မပြောပြဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း ထိုမိန်းမဆိုး ယခုလို တရားလွန်လာပြီဆိုတော့ မပြောပြ၍ မရတော့ ပေ။

ထိုမိန်းကလေး ဖုန်းဆက်သည့်အကြောင်း၊ စာပို့တဲ့အကြောင်း တွေ ဖြူကို သူ ပြောပြလိုက်သည်။

“မောင်က အဲဒါတွေကို ခုမှ ဘာလို့လာပြောတာလဲ”

“ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာမှန်းမသိလို့ပေါ့ ဖြူရဲ့... မောင်နဲ့ ဘာဆိုင် နဲ့ မောင့်ကို ဒေါသဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဒါ... မောင်ကြောင့်ဖြစ်တာလေ၊ ဖြူ မောင်ကြောင့် ရန်တွေ ခံရတာလေ၊ အဲဒါ မောင်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလား”

“ကျွတ်... မောင်က သူ့ကို သိနေရင်တစ်မျိုးပေါ့ ဖြူ... မောင်မှ မသိတာ”

“မောင်ရဲ့ချာတိတ်မ မဟုတ်လား”

“ဘာ... မောင်ရဲ့ ချာတိတ်မလဲ... ဖြူနော်... အဲဒီလို ဘာမပြောနဲ့... အဲဒီကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူးဆို။ စိတ်လျှော့... မောင် ဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်”

“မလျှော့နိုင်ဘူး”

“ဖြူ...”

“.....”

“မောင် ဖြူနဲ့ ဝေးရမှာကြောက်တယ် ဖြူ... ဖြူနဲ့ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင်းနဲ့မှ အဝေးမခံနိုင်ဘူး။ ဝါကျွတ်အောင်မစောင့်ပါ နဲ့တော့။ ဝါမှမဝင်သေးတာ... သင်္ကြန်ပြီးရင် မောင်တို့ လက်ထပ် ဩပါစို့နော်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မောင်... အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ကလေးကစားသလို ဖုတ်ပူမီးတိုက် လုပ်စရာလိုလို့လား။ မကြာခင် မိ သင်္ကြန်ရောက်တော့မယ်”

“အဲဒီအကြံကို မိုးလည်း လက်ခံတယ်”

“ဟင်...မိုးမိုး”

ဖြူတို့ချစ်သူတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောပါစေပုံစံနှင့် ရှောင်ထွက်သွားသော မိုးမိုးက ဘယ်ကရောက်လာသည်မသိ၊ မိုးမိုးက ဖြူရဲ့ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ-

“ကံတရားဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ်။ ခုပဲကြည့်...ဘာအခက်အခဲ၊ အနှောင့်အယှက်မှ မရှိဘူးလို့ထင်ခဲ့တဲ့ မမဖြူတို့ကြားထဲ အနှောင့်အယှက်ဝင်လာပြီ”

“ဒါက...”

“ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်သွားရင် တော်ပါသေးရဲ့...ဒီထက်ကံလာရင်...”

“အဲဒီလိုတော့ ဖြစ်နိုင်စရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝေးရမှာကြောက်တယ် ဖြူ...မောင်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်နော်”

ဟု တတွတ်တွတ် တောင်းဆိုလွန်းမက တောင်းဆိုမှ ဖြူထံက အင်းဆိုတဲ့စကားလုံးကို ရသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို အမြန်နီးစပ်ဖို့ ဖန်တီးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာမို့ ထိုမိန်းကလေးကိုတောင် သူ့မှာ ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်သွားသည်။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေက ပြောပြတော့ မေမေက သားသဘောဟုဆိုသည်။

“အသက်အရွယ်တွေလည်း ငယ်မှမငယ်တော့ဘဲကွယ်... သားတို့ချင်း အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲလေ...မေမေကတော့ ဖြူတို့အစကတည်းက ချစ်ပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“အစ်ကို...”

“ဪ...ညီမလေး”

အိမ်တံခါးပေါက်ဝမှ အသံပြုသံကြောင့် သားအိမ်နှစ်ယောက် စကားပြောနေရာမှ..

“ဝင်လာလေ ညီမလေး”

“ဘာတွေ စကားကောင်းနေကြတာလဲ မသိဘူးနော်... အိမ်အလိုက်မသိ ဝင်လာသလို ဖြစ်နေပြီ”

“မဖြစ်ပါဘူး သမီးရဲ့...ဒီမှာ မင်္ဂလာသတင်း ပြောနေကြတာလေ”

“မင်္ဂလာသတင်း...ဟုတ်လား”

“မေမေ...”

ဖြူက ထိုကောင်မလေးဟာ အိမ်ပဲဟု စွပ်စွဲထားသဖြင့် သူတို့အိမ်အစဉ်ကို အိမ်အား မသိစေချင်။

ထို့ကြောင့် မေမေကို ဟန်သလို ခေါ်လိုက်သော်လည်း မမိတော့ပေ။

“သားလေ...သူ့မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပြောနေတာ သမီးရဲ့”

“သူမက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် တအံ့တဩကြည့်ကာ...”

“အစ်ကိုက မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“လိုပါသေးတယ် ညီမလေးရယ်”

“ဟင်...ဒါဆို အိမ်က အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောလို့ ဘယ်ရတော့

မလဲ။ အစ်ကိုကောင်မလေးက အိမ်နဲ့ စကားပြောတာ ဘယ်ကြိုက်မှာလဲ။

ကောင်မလေးက ဝမ်းနည်းအားငယ်သလို ပြောသည်။ သူလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ဒီကောင်မလေး သူ့အပေါ် သဘောရိုးနှင့်ခင်၍ ဝင်ထွက်နေသလား၊ မဝင်ထွက်နေသလားဆိုတာ သူမမှလွဲ၍ မည်သူမှ မသိနိုင်။

ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ဖက်သတ် မှတ်ချက်ချဖို့ကလည်း ကိုယ်မှတ်ချက်ချသလို မဟုတ်ခဲ့လျှင် အားနာစရာကောင်းသည်။ နှမသားချင်း စာနာရမည်မဟုတ်လား။

“ခဏထိုင်ဦးနော်...တစ်ခုခု သွားယူဦးမယ်”

“နေပါစေ အစ်ကိုရဲ့...အိမ် ပျင်းလို့ထွက်ခဲ့တာ။ အစ်ကိုလည်း ရောက်နေပြီဆိုတော့ ပြန်တော့မယ်နော်။ အနံ့တိ...သမီး ပြန်တော့မယ်နော်။ နောက်ရက်မှ လာပါတော့မယ်ရှင်”

“အေး...အေး...သမီး”

ကောင်မလေးက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

“ကလေးမလေးက နေ့လယ်နေ့ခင်းဆို မေမေ့ကို အဖော်လာလုပ်ပေးရှာတယ် သားရဲ့...မေမေလည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စကားပြောဖော်ရတာပေါ့ကွယ်”

“ကိုယ့်နဲ့ အရမ်းလည်း ရင်းနှီးနေတာမဟုတ်ဘဲ မေမေရယ်”

“သားကလဲကွယ်”

မေမေ့ကို သူ မရှင်းပြချင်။ လူကြီးဆိုတာ လူငယ်ထက် ပိုပြီး

မိမိတတ်သည်။ သူ ပြောပြလိုက်လျှင် ဒီထက်မက ရှုပ်ထွေးသွားနိုင်သည်။

“မေမေ...သား ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး”

ရေမိုးချိုးလိုက်တော့ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ထမင်းဟင်း စားသောက်ပြီးတော့ အလုပ်ခဏလုပ်သည်။ ပြီးမှ ဖြူထဲ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

ဖြူကတော့ ဟိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ခုထက်ထိ ကျေလည်သွားပုံမရ။ သူ့မှာ မနည်းချောနေရသည်။ ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ပဲလေ ခြီးပြီး ပိုတိုးပြီးချစ်ရသည်။

မယ်မင်းကြီးမကို ရည်မှန်းကာ တစ်နေ့ အခါသုံးဆယ်သောက် ရှိခိုးပစ်ချင်သည်။

ဒီနေ့ ဖုန်းခေါ်မလာတာ၊ စာပို့မလာတာကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသည်။

မဟုတ်လျှင် ဒီနေ့ အပြတ်ပြောရမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

ဒီလောက်ထိ စိတ်ဒုက္ခပေးနေတာကိုတော့ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။

နာခန်း (၁၀)

မနေ့ကအထိ xxx မင်းရဲ့အချစ် မျှော်လင့်မိတယ် xxx
မင်းကမသိ xxx တစ်ချက်မှ မကြည့်တာ ဘယ်လို
လုပ်မလဲxxxဝေဒနာတွေပဲ ဆက်တိုက်ရတဲ့ နေ့တိုင်းမှာxxx
ကြောက်မိခဲ့ပြီ ချစ်သူxxxကိုယ်မိန်းကလေးပါxxxကံတွေ
ဆိုးဆိုးxxxမင်းမျက်လုံးတွေရိုးရိုးxxxမင်းရင်ခန့်သံတိုးတိုး
ဘယ်လိုလုပ် ကိုယ်ရှေ့ဆက်ရမလဲxxxကံတွေဆိုးဆိုးxxx
တစ်ဖက်သတ်ချစ်တာမျိုးမို့ ကိုယ် ငိုချင်နေပြီxxx

အိမ် ငှက်တုတ်ထိုင်နေပေမယ့် စိတ်တွေလည်း မငြိမ်သက်
နှလုံးသားလည်း မငြိမ်သက်။
ကိုကိုနဲ့ မဝေးချင်တာပဲ သိသည်။

ကိုကိုက အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တဲ့ကောင်မလေးဆိုတာ ရိပ်မိသေး
ရ။ အင်းပေါ့လေ...အိမ်က ကိုကို ချစ်တဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်
ကိုကိုက ဘယ်အမှတ်တရ ဖြစ်နေပါ့မလဲ။
ဘာတဲ့...ကိုကိုတို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်...ဟုတ်လား။
ဝမ်းနည်းစရာပဲ ကိုကိုရယ်...။
အိမ်မျက်ခြယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကလေး ပြောရင်ယုံမလားတော့မသိ
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဟင့်အင်းဆိုတာ မရှိရအောင်
ပြည့်စုံတဲ့သူပါ။

ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း မရတာလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ တောင်းယူ
ရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဓားပြပဲတိုက်ရရ၊ ခိုးပဲယူရယူရ ရအောင်
မရမှာပဲ။

မဆက်ဖြစ်သည့် ဖုန်းကို အိမ် တွေတွေလေး စိုက်ကြည့်နေ
သည်။
အရုံးပေးလက်လျှော့လိုက်တာတော့ မဟုတ်။ ရှေ့တိုးမယ့်
နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ရမည် မဟုတ်လား။ ခပ်ဝေးဝေးကို
နိုင်ဖို့ နောက်ဆုတ် နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်းလောက် ဆုတ်ရုံပါ။
အိမ်ပေါ်တက်လာသည့် ခြေသံဖွဖွကြောင့် အိမ် ဖုန်းကို
မနဲ ကောက်ကိုင်ကာ...

“ကိုကိုကလည်း အရမ်းပဲ...သိပ်ကဲတာပဲ သိလား”
ခြေသံက အိမ်ရဲ့အခန်းရှေ့မှာ ရပ်တန့်သွားသည်။ အိမ် မသိ
ဘောင်ဆောင်ကာ စကားတွေ ပြောနေသည်။
ခြေသံရှင်က ဝင်လည်းမဝင်လား၊ အသံလည်းမပေး။ အိမ်

နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးကာ ခပ်ညှညညှလေသံဖြင့်...

“မိုးလောက်ကြီးချစ်ပါသတဲ့...ဟင်း...ဟင်း...အရမ်းကဲနေတဲ့ ကိုကို...တော်ကြာ မာမီ တက်လာတော့မှာနော်”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့...ဂွတ်နိုက် ကိုကို”

အကယ်ဒမီပေးလျှင် အိမ်က ထိပ်ဆုံးက တစ်ပြေးနေမလား မသိ။ ဘယ်သူမှ ဖုန်းမခေါ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဖုန်းပြောနေရတာက ကြောင်လှသည်။

တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အိပ်ခန်းထဲသို့ မာမီဝင်လာတာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သီချင်းတအေးအေးနှင့် ခေါင်းဖြီးနေလိုက်သည်။

“သမီး”

“ရှင်...မာမီ”

“သမီးကို မာမီ မေးစရာရှိတယ်...လာဦး”

မာမီက အိမ်ရှေ့တင်ပေါ်တွင် ခြေတစ်ဖက်ချလိုက်ကာ လှမ်းခေါ်သည်။ ဘယ်ရမလဲ...အိမ်မျက်ခြယ်ပဲလေ။

အိမ် ရွံတွန့်တွန့်ပုံနှင့် မာမီရဲ့ဘေးတွင် ထိုင်ကာ မာမီနှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံစေဘဲ ခေါင်းကို ငဲ့ထားသည်။

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“.....”

“သမီးက အသက်ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်၊ ရည်းစားထားရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ဘူးနော်”

“အိမ် ဘာလုပ်နေလို့လဲ မာမီ”

“သမီး ဘာလုပ်နေသလဲ မာမီ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ၊ မသိတာ မဟုတ်ဘူး။ ညှိုင်း အပေါ်တက်လာပြီဆို ဖုန်းခိုးပြောနေသကြားရတယ်။ ကိုကိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...ဘယ်ကလဲ”

မာမီက ဆားပုလင်းနှင့်မောင်အိုက်တင်နှင့် သေချာသလို မေးသည်။

အိမ်ကလည်း ပရော်ဖက်ဆာဆိတ်ဖွားလို ဉာဏ်ပြေးသူပဲလေ။ ဘယ်ဆင်ထားတဲ့ဇာတ်ပဲ၊ ကိုယ့်သဘောပဲလား။

“ဟင့်အင်း...ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး”

“သမီး...တော်စမ်း၊ မာမီကို လိမ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့။ မာမီကို ငတ်းအ မှတ်နေသလား။ ဒီပြဿနာ သမီးရဲ့ဒယ်ဒီဆီရောက်သွားမိင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ...သမီး သိတယ်နော်”

“မာမီ...မာမီရယ်...ဒယ်ဒီကိုတော့ မပြောပါနဲ့နော်။ အိမ်ဆောင်းပန်ပါတယ် မာမီ”

အိမ် အိုက်တင်ကောင်းကောင်းဖြင့် မာမီခြေသလုံးဖက်ကောင်းပန်လိုက်သည်။

ဒီကိစ္စကို မာမီတို့ဘက်က အိမ်ကသာ အမှန်ဟု သိစေဖို့ အိမ်ခြားစားရမည်။ ဒါမှ တစ်ခုခုဖြစ်လာလျှင် မာမီတို့က အိမ်ဘက်က တည်ကြံမည်မဟုတ်လား။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟို...ဟို...”

“အိမ်မျက်ခြယ်”

“ဟိုဘက်အိမ်က ရှေ့နေပါ မာမီ”

“ဘယ်လို...”

“အိမ်တို့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့နော်...အိမ် တောင်းပန်ခံ
တယ် မာမီ”

“ညည်း ရူးနေသလား...အိမ်မျက်ခြယ်၊ ကိုယ့်ထဲ
ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် အသက်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ချစ်ရတယ်...ဟုတ်လား။ ညည်းအရွယ်က ပညာရှာရမယ့်အရွယ်
ချစ်သူရှာရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ဘူး...နားလည်လား”

မာမီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောပြီး ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထိုင်
သည်။

“မာမီ”

“တော်ပြီ...ဘာမှမကြားချင်ဘူး၊ ညည်း ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်
အိမ်ဘက် ခြေဦးတောင် လှည့်လို့ရမယ်မထင်နဲ့”

“မာမီ...မတရားဘူး၊ ကိုကိုကို သမီး ချစ်မိတာ ဘာအပြစ်
ရှိလို့လဲ။ မာမီ အဲဒီလိုပြောလည်း အိမ် ကိုကိုကို ချစ်မှာပဲ...
မှာပဲ”

“အော်လေ...ညည်းဘာသာညည်း အရူးလို့ အော်နေ၊ ညည်း
အဖေ ကြားသွားရင်တော့ ငါ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဒုန်း”

မာမီက တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

အိမ် သဘောကျစွာ တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်သည်။

ဘယ်တော်တဲ့ ငါပါလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

ကိုကို...ကိုကို...ကိုကိုက ကျွန်မကို လျှော့တွက်နေတာလား။

ငယ်ငယ်တုန်း... တရုတ်စားသိုင်းကား ကြည့်ထားတာ

အလကားမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့သလို ယခုလို အချစ်ဗီလိန်ကား

ကြည့်ထားတာ အလကားမဟုတ်ဘူးလို့ အိမ် ကြွေးကြော်လိုက်

သည်။

ကိုကိုတို့က လက်ထပ်တော့မယ်...ဟုတ်လား၊ ရမလား။

ကိုကိုတို့သဘောနဲ့ ကိုကိုတို့ဘာသာ ဘာမှလုပ်ခွင့်မရှိဘူး

ဆိုတာ တွေးထားလိုက်စမ်းပါ။ ကိုကိုခန့်မှန်းနေဆိုတဲ့လူဟာ အိမ်

မျက်ခြယ်ရဲ့ ချစ်သူခင်ပွန်းသာ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဘာဆိုလို့ ဒေါသဒွါ

ပြုရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ရမှာလဲ။

အိမ် အရူးတစ်ယောက်လို တဟားဟား အော်ရယ်ပစ်လိုက်

သည်။

“နင့်ရုပ်ရည်...နင့်အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီဘိုးတော်ထက် အများ

ကြီးသာတဲ့လူနဲ့ တွေ့နိုင်ပါတယ် အိမ်ရာ...သူများချစ်ခြင်း မခွဲချင်

စမ်းပါနဲ့”

ဘာဆိုလို့လဲ၊ အိမ်က ကာမပိုင်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်

ပြောယောင်းသွေးဆောင်နေတာမှ မဟုတ်တာ။

ယောက်ျားတွေပဲ၊ သူတို့ချစ်တဲ့ မိန်းမတွေကို ဖွင့်ပြောခွင့်

ဘာမှမဟုတ်တာ။ အိမ်တို့မိန်းကလေးတွေမှာလည်း ထိုအခွင့်အရေး

မပေးမဟုတ်လား။

ဒါမှသာ လူ့အခွင့်အရေးဆိုတာ သာတူညီမျှ ဖြစ်တော့မှာ

ပေါ့။

ဒေါ်သဒ္ဓါဖြူ...ဒေါ်သဒ္ဓါဖြူ...

ရှင်က ခန့်မှူးနေရဲ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာ ဟာကယ်ကံဆိုးတာပဲ။
ရှင်နဲ့သူ လက်မထပ်ရဘူးဆိုတာ ကျွန်မအသက်ကိုတည်ပြီး လောင်း
ကြေးထပ်တယ်ဆိုရင် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ရှင်နဲ့သူ ပေါင်းဖက်ရမယ့်နေ့က ကျွန်မ သေမယ့်နေ့ပဲဆိုမင်
ကျွန်မက မသေသေးတော့ ရှင်က ရွုံးဖို့ ရာနှုန်းပြည့် သေချာနေပြီ
နော်...ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...။

နာခန်း (၁၁)

“အဖြူဝတ်မလား...ပန်းဆီရောင် ဝတ်မလား...မောင်”
မောင်က ဖြူ ကိုင်ကြည့်နေသော ပိတ်စတွေကို သေချာကြည့်
ပြီး...

“ပန်းဆီရောင်က မင်္ဂလာရောင်ပဲ။ ခေတ်အဆက်ဆက်
ထူတိုင်းဝတ်ခဲ့တာပဲ ရိုးမသွားဘူး။ အဖြူကကျတော့ အနောက်တိုင်း
လိုဆောင်မှလှတာ...မောင်တို့က ထိုင်မသိမ်းချုပ်မှာဆိုတော့ ပန်းဆီ
ပဲယူလေ”

“ဟုတ်တယ်နော်...မောင်က ဘယ်လိုဆောင်ချင်မှန်းမသိ
ဘူး။ ဖြူကတော့ မင်္ဂလာဆောင်ရင် မြန်မာဆန်ဆန် ထိုင်မသိမ်းနဲ့ပဲ
ဆောင်ချင်တာ မောင်ရဲ့”

“မောင်လည်း အတူတူပါပဲ ဖြူရဲ့...မောင်က မောင်ကျက်သရေနဲ့ဆိုတော့”

“တော်တော်ခန့်သွားမှာပေါ့...ဟုတ်တယ်မလား...ဟင်း...ဟင်း”

“ဟား...ဟား...ဖြူက မြင်တတ်သားပဲ”

မောင်က ပြန်နောက်နေသည်။ သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်ထက် စောလုပ်မည်ဆိုတော့ ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်သည်။

ယခုက ချိတ်ကို အမရပူဘက်မှ အထူးမှာမည် တွေးထားသော်လည်း ချုပ်မှာနှင့် ပြင်ရဆင်ရမည်နှင့် အချိန်က တစ်လစ်ရှိတော့တယ်ဆိုတော့ အချိန်မရတော့။

ဆိုင်တွေမှာပဲ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အဆင်ကို ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ပိတ်လိုက်ရှာရသည်။

အလုပ်တွေကလည်း ကိုယ်စီနှင့်ဆိုတော့ ဖတ်ဖတ်ကိုမောရော။ တစ်ခါတလေ နှစ်ယောက်ချိန်း၍ ဈေးသွားလို့မရလျှင် မောင်ဘာဝယ်၊ ဖြူ ဘာဝယ်ခဲ၊ တာဝန်ခွဲပေးကာ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ချီတက်ရသည်။

မောလည်းမောသည်။ ပျော်လည်းပျော်သည်။ ဖြူလည်းမောင် ပြုံးရယ်နေတော့ စိတ်ချမ်းသာသည်။

“ဖိတ်စာ...ဖြူ ဘယ်မှာအပ်ချင်လဲ”

“မောင် အဆင်ပြေတဲ့ဆီ အပ်လိုက်လေ”

စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်သူတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုင်ပင်၍မရတာ၊ စကားများရတာ ဘာမှမရှိပေ။

ဒါကပင် ဖြူတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးသာယာဖို့ လမ်းစပဲမဟုတ်

သား။

“ဖြူ...မောပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“မမောဘူးလို့သာ ပြောနေတယ်...နဖူးမှာ ချွေးတွေနဲ့မှန်း”

“အစ်ကို”

မောင်က ဖြူနဖူးပေါ်က ချွေးတွေ သုတ်ပေးဖို့ လက်မြှောက်လိုက်သဖြင့် ဖြူ မျက်လုံးမှိုတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အစ်ကိုဟုခေါ်သံ

ကြောင့် ဖြူ မျက်လုံးတွေ ပွင့်သွားသည်။

မောင်ရဲ့လက်လည်း ဖြူ နဖူးပြင်ပေါ် ရောက်မလာတော့ပေ။

ခေါ်သူကို ဖြူ သေချာကြည့်လိုက်သည်။

အသက် (၁၉)၊ (၂၀) ဝန်းကျင်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

နီရဲရဲဆံပင်ကို နောက်ဘက်တွင် ခပ်မြင့်မြင့်ထုံးကာ ခေတ်နှင့်အညီ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသည်။ လက်မောင်းသားဖော်ရတာ၊ ခြေထောက်အသားဖော်ရတာ အထူးအဆန်း ဟုတ်ဟန်မတူ။

နီရဲရဲအင်္ကျီတိုနဲ့နို့က ဗိုက်သားဝင်းဝင်းတွေကို ပေါ်စေသည်။

တော်အနက်ရောင်က အကျပ်ဖြစ်ကာ နောက်ဘက်တွင် ဖိနပ်နဲ့

အနက်ရောင် ခွာမြင့်ဖိနပ်နှင့်ဆိုတော့ ပို၍ကြွရွလှပနေသည်။

“ဪ...အိမ်”

မောင်နှုတ်က ထွက်လာသော ဝေါဟာရကြောင့် ဖြူ

မျက်မှောင်တွန့်သွားသည်။ အိမ်ဆိုတော့ ထွန်းခိုင်ပြောသည့် မောင်တို့ အိမ်ဘေးကပေါ့။

“အစ်ကို ဈေးလာကြတာလား”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး”

“ဘာတွေဝယ်နေကြတာလဲ...အန်တီ ပြောထားတဲ့ကိစ္စ ထင်ပါရဲ့...ဟင်း...ဟင်း”

“ညီမလေးကလည်း”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေတာကို ဖြူ ဘေးကနေ ပရိသတ် လုပ်ပြီး နားထောင်နေသည်။

ဖြူ စိတ်ထင်နေ၍ပဲလားမသိ။ ကောင်မလေးက အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် မူရာမာယာများလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။

ရယ်တာတောင် တဟင်းဟင်း အသံထွက်အောင် ရယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဪ...ညီမလေး...ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူလေ...သဒ္ဒါဖြူတဲ့ ဖြူ...သူက မောင်တို့အိမ်ဘေးက”

“အိမ်...သိပါတယ်”

“ဖြူ သိပါတယ်”

အသံနှစ်ခုက တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထွက်သွားသည်။ ဘာမှ သိကြမှန်းတော့မသိ။

“အိမ်တို့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် တစ်ခုခု စားကြရအောင်လေ... အစ်ကို အချိန်ရတယ်မလား”

မေးပုံက မှားနေသည်။ အမှန်ဆို အစ်ကိုတို့ အချိန်ရတယ်

လား ဖြစ်ရမှာကို။ အစ်ကို အချိန်ရတယ်မလားဟု မေးနေသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ဖက်ပြိုင်ပြောရတာလောက် ရှက် ရောကောင်းတာ မရှိတာမို့ ဖြူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတင်းထိန်းနေရ သည်။

“ဖြူသဘောကကော”

“မောင့်သဘောပဲလေ”

ဖြူကို မမေ့လျော့စွာ မောင်က ဖြူဆန္ဒကို တောင်းခံသည်။ ဒီလိုနှင့် ဖြူတို့ (၃)ဦး ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်မိကြသည်။

ဖြူက လက်ဖက်ရည်ကြိုက်၍ မောင်က ကော်ဖီကြိုက်တာ မှု့ရှိသော်လည်း ဖြူတို့ မှာတာကိုစောင့်ပြီး ကောင်မလေးက...

“အိမ်ကိုလည်း အစ်ကိုလို မှာပေး” တဲ့။

ဟင်းနော်...

ပြောရလျှင် ကိုယ်က လွန်ရာကျမည်။

“ညီမလေးတို့ ကျောင်းမဖွင့်သေးဘူးလား”

ဝိုင်းလေးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသဖြင့် (၂)ယောက်လုံး သိနေသည့် သူကပဲ စကားမရှိ စကားရှာရတော့သည်။

“နှစ်ပတ်လောက်လိုပါသေးတယ် အစ်ကို...ကျောင်းဖွင့် နယ်ဆိုပေမယ့် အိမ်တို့က ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်ချင်း မတက်ဘူး။ နှစ်ပတ်လောက် လူစုံမှ စတက်တာ...အစ်ကို”

“ဪ...ဒါဆို ကျောင်းပိတ်ရက်တွေက ညီမလေးအတွက် ဘွတ်လုပ်ရေးတွေပဲပေါ့...ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ အစ်ကိုရဲ့...ဒါပေါ့”

“ဖြူ...သောက်လေ၊ ဘာလဲ ပေါ့နေလို့လား”

မောင်က လက်ဖက်ရည်မကြိုက်သော်လည်း ဖြူအတွက် အချိုအပေါ့ မြည်းပေးသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ကံကံ လှုပ်ဖြစ်နေသလို ဖြစ်မှာစိုး၍...

“ရပါတယ် မောင်ရဲ့...ဖြူ သောက်ပါတယ်”

“တို့...တို့...တို့...”

“ခဏနော်...ဖြူ...ညီမလေး...ခဏနော်”

“ရပါတယ်...အစ်ကို”

ဖြူက ခေါင်းညိတ်ရုံပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ မောင်က ဖုန်းလေး နေ၍ ဖုန်းသွားပြောသည်။ ဖြူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို သိနေသည့် လူမရှိတော့ စကားဝိုင်းက လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဖြူဘက်က ဘာမှ စကားစရာမရှိသလို တစ်ဖက်မှာ ဘာမှပြောမလာတော့။ လက်ဖက်ရည်ကိုသာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကာ ဖြေးဖြေးလေး သောက်နေမိသည်။

ကောင်မလေးကလည်း ဖုန်းကိုပွတ်ကာ ငြိမ်နေသည်။ အင်းလေ...ဟိုတစ်ယောက်နှင့်တူတယ်ဆိုတာ ဖြူ စိတ်ထင်လို လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။

“အလုပ်ကလေး...ဖြူ ခဏနေ မောင် အလုပ်ကို ပြန်ပြော ဦးမယ်...ဖြူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ် မောင်ရဲ့...မဖြစ်တော့လည်း တက္ကစီဌာန တာပေါ့...သွားစရာရှိတာသွားပါ”

“ညီမလေးရေ...အားနာလိုက်တာကွာ...နောက်မ...”

အေးဆေးတွေကြမယ်နော်”

“ရပါတယ် အစ်ကို...ဒီဝိုင်းကို အိမ်မှ ရှင်းမှာနော်”

“ဟာ...ကိုယ်တို့က အကြီးတွေပဲ။ အငယ်ဆီက ကပ်စားနေ သလိုဖြစ်မှာပေါ့...ကိုယ်တို့ရှင်းမယ်”

“ဟင့်အင်း...အိမ်မှ ကျွေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတာကို” ကောင်မလေးက ပြောပြီး ကောင်တာမှာ သွားရှင်းကာ ပြန်လည်နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားသည်။

ဖြူက...

“ဘယ်လိုကောင်မလေးလည်း မသိဘူး...မောင်”

“တွေ့မနေပါနဲ့ကွာ...တက္ကစီနဲ့ပြန်မှာဆိုတော့...လာ...”

မောင် တက္ကစီပေါ်တင်ပေးလိုက်မယ်”

မောင်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အထုပ်တွေကို မ,လေသည်။

နာခန်း (၁၂)

“မြေး...ဒီနှစ်သကြက် ဘွားဘွားတို့ဆီပဲလာခဲ့နော်”
 ဟိုဘက်အိမ်ကို ပြောင်းပြီးမှ ဘွားဘွားတို့ဆီရောက်လာတာ
 ယခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ်။
 အိမ်ရှိနေတော့ ဘိုးဘိုးတို့ သကြက်မဏ္ဍပ်ကို သူတို့ရဲ့တိုက်တွေ
 မှာပဲ ထိုးစေသည်။ အိမ်ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သိပ်မလည်
 စေဘဲ သူတို့မဏ္ဍပ်မှာသာ ထိုင်ခိုင်းသည်။
 “အိမ်...ဒီနှစ်သကြက် မလည်တော့ဘူး...ဘွားဘွား”
 “ဟေ့...”
 ဘွားဘွားက မျက်မှန်ကြီးပင့်တင်ကာ အိမ်ကို အထူးအဆန်း
 လို ကြည့်သည်။

အိမ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ငယ်စဉ်ကတည်းက လွတ်လပ်မှု
 နဲ့ ခုံမင်ကာ အပျော်အပါးကို မက်မောခဲ့တဲ့သူမဟုတ်လား။
 သကြက်မလည်တော့ဘူးဆိုတော့ အံ့ဩစရာ အတော်ကို
 ကောင်းနေသည်ပေါ့။
 “မြေးရယ်...ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဘွားက မြေး ဒီဘက်မှာ
 မလို့ရအောင် မဏ္ဍပ်တောင် ထိုးခိုင်းနေပြီ”
 “တောင်းယန်ပါတယ် ဘွားဘွား...အိမ် ဘွားဘွားတို့မဏ္ဍပ်မှ
 မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်မှကို မလည်ချင်တာ”
 “မြေးနော်...ရိုးမှရိုးရဲ့လား”
 “ဘွားဘွားကလည်း”
 ဘွားဘွားရဲ့စကားကြောင့် အိမ် ရှက်သွားသည်။ ဘွားဘွားက
 အိမ်နှင့် သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းသူဆိုတော့ အိမ်ဘေးသို့ တိုးကပ်
 ခဲ့သင်ကာ...
 “ဘွားဘွားကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”
 “ဘာကိုလဲ...ဘွားဘွားရဲ့”
 “မြေးမှာ ရည်းစားရှိနေပြီဆို”
 “ဟင်...ဘယ်သူပြောတာလဲ”
 “ဘွားသမီးပေါ့”
 ဘွားသမီးဆိုတော့ မာမိပေါ့။ ဒါဆိုလျှင် မာမိသည် ဟိုကိစ္စ
 ကို တကယ်ဟု ထင်မှတ်နေပုံရသည်။ အိမ် နှစ်မြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်
 သည်။
 ဒါကို အထာတစ်မျိုးပေါက်ကာ ဘွားက ဘယ်ကလဲ၊

ဘယ်သူလဲ အတင်းမေးနေ၍ အိမ် ရှေ့စကားနှင့်နောက်စကား ညီမ
ရန် မာမိကို ပြောခဲ့သလိုပဲ ပြောလိုက်သည်။

“မြေးရယ်...ဆယ်နှစ်လောက်ကွာတာကိုတော့ ဘွားဘွား
သဘောမကျပါဘူးအေ...အမှန်ဆို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ ငါးနှစ်ကြီး၊ ငါးနှစ်ငယ်
ကောင်းတယ်။ ယောက်ျားက ငါးနှစ်ကြီးရင်ကြီး၊ မဟုတ်ရင် မိန်းမ
က ငါးနှစ်ကြီး။ အဲဒီထက်လွန်သွားပြီဆိုရင် အတွေးအခေါ် အယူ
အဆ မတူတော့ဘူး”

“သူက အိမ်အပေါ် အလိုလိုက်နားလည်ပါတယ် ဘွားရဲ့
တကယ်တော့ ထိုစကားတွေနှင့် ဆန့်ကျင်စွာဆိုတာတော့ အိမ်
ပြောမထွက်။

ကိုယ်စမိသည့်ဇာတ်လမ်း မှားမှားမှန်မှန် လမ်းဆုံးအောင်
လျှောက်မည်။ ကိုကိုကို အိမ်မှ မခွဲနိုင်တာ။ ဒီတော့ ကိုကိုနှင့်နီးစပ်
ဖို့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းတွေ သုံးနေရသည်။

အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာ ရှိမှမရှိဘဲ။ ကိုယ်ချင်းစာတရား
တွေ၊ နားလည်မှုတွေထားနေရင် အိမ် ရှုံးမှာပေါ့။

လူတွေက ဘယ်လိုပြောပြော အိမ်အတွက်ကတော့ အချစ်
ဆိုတာ ရယူခြင်း၊ ပိုင်ဆိုင်ခြင်း။

အိမ် အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ရောနှော
နှင့်နေကြသည်။

“ကောင်မစုတ်...ဖုန်းခေါ်တာကို ဖုန်းစက်ပိတ်ထားတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်တယ် မယ်ကေရဲ့...ဖုန်းဘတ်ထရီ အားနည်း

နေတာ...အားသွင်းဖို့ သတိမရဘူး။ ဘွားနဲ့ စကားကောင်းနေ
တော့”

“ဘွားနဲ့ ဟုတ်လား...ဒီနှစ် နင်တို့အဘွားခြံရှေ့မှာ မဏ္ဍပ်
ဆွဲဦးမှာလား”

“ထိုးမယ်တဲ့”

“ဟေး...ပျော်လိုက်တာ”

“ငါတို့တော့ ဆင်ဖြူတော်ဖို့ပြီး ကြံစုပ်ရတော့မယ်ဟေ့”

“ဘာမှ ငါ့ကို မှီဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့။ ငါ ဒီနှစ် သင်္ကြန်
လည်ဘူး။ နင်တို့လည်ချင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လည်ကြ...ဘွားရဲ့
ဧည့်မှာ ငါမပါလည်း သွားထိုင်လို့ရပါတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဝိုး”

“ပြန်ပြော...ပြန်ပြော”

“ငါတို့ နားကြားမှားတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

လေးယောက်စလုံး လေသံထွက်ကာ အံ့သြသလိုလို မယုံ
သလိုလို မေးနေကြသည်။

အထူးအဆန်းလို ဝိုင်းကြည့်နေကြလိုက်သေးသည်။

“မယ်အိမ်...နင် တစ်ခုခု ကြိတ်လုပ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်မယ်...အဲဒါကြောင့် ငါတို့အိမ်တွေဘက် အာရုံမရ
တာလေ”

“ဘာတွေ ကြိတ်ကြံနေတာလဲ”

“ငါ သိပြီ”

“နေနိုင်နော်”

“နေနိုင်...ဘာသိတာလဲ၊ ငါတို့လည်းပြော...မယ်အိမ် ဘာတွေ ကြိတ်လုပ်နေတာလဲ”

ငါ သိသည်ဟုဆိုသဖြင့် အိမ် နေနိုင်ကို လှမ်းဟန်သည်။ ကေသီနှင့်ဖီစဝါက နေနိုင်ကို ဘာလဲ...ဘာလဲဟု အတင်းမေးနေကြသည်။

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ အိမ်ရာ...ပျော်ပျော် နေလိုက်စမ်းပါ။ ဟိုကဖြင့် မကြာခင် မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်... ထားလိုက်စမ်းပါ။”

“ဟင်”

“နေနိုင်...မယ်အိမ်...ဟိုဘက်အိမ်ကလူကို”

“အေးဆို”

“ဟမ်”

“ငါ ဘာတွေမှားနေလို့လဲ...ငါ့မှာ အဲဒီအခွင့်အရေး မရှိသင့်ဘူးလား။ သူတို့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အထိ သူ့ကို ငါ အသည်းအသန် လိုက်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒါ ငါ့အဖြစ်ထားတော့။ ခု သူတို့မှာ လက်မထပ်ကြသေးတာ။ ငါ့မှာလည်း ယှဉ်ပြိုင်ပန်းကုံးစွပ်ခွင့် မရှိရဘူးလား...ဟင်”

“ဒီမှာ အိမ်...ငါပြောရင် နင် ယုံမလားတော့ မသိဘူး။ အဲဒီပန်းကုံးမှာ သူ့ရဲ့ဖူးစာရှင်အမည်က ရေးထိုးထားပြီးသား။ နင် ဝင်ရွေးခံနေရင်လည်း လူမြင်တာပဲ အဖတ်တင်မယ်”

“အဲဒီလိုတော့ တရားသေ မပြောစမ်းပါနဲ့ နေနိုင်ရဲ့...”

ပန်းကုံးက မှားစွပ်ခံရရင်တော့ အကယ်၍ အိမ်က ဖူးစာရှင်စစ်စစ် ဖြစ်နေရင် သူ့ဆီ ပြန်ရောက်လာနိုင်သေးတာပဲ”

“ကေသီ...ဒါ... မြောက်ထိုးပင့်ကော် ပြောရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးနော်။ နင်တို့ လိုင်းပေါ်မှာ ဝမ်းဂိုး တူးကမ်းလုပ်တာက ဘာရှေ့မှ မရှိဘူး။ နင်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း တကယ်နှစ်သက်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး”

“အောင်မာ...ပြောပုံက ငါတို့ကပဲ တွေ့သမျှယောက်ျား တွေကို ကြိုက်ပြီး အပျော်ကြနေသလိုနဲ့”

“နေစမ်းပါ ဖီစဝါ...ရာထောင်တန်တဲ့စကားရယ်ရင်ပေါ့ တယ်တဲ့။ အခု အိမ်ရဲ့ကိစ္စမှာ နင်တို့...နင်တို့တွေ မြောက်ထိုးပင့် ကော် မလုပ်ကြနဲ့”

နေနိုင်က သမာသမတ်ရှိသည့် လူကြီးတစ်ယောက်လို ကေသီ နှင့်ဖီစဝါကို သတိပေးပြောသည်။ အိမ် နေနိုင်ကို မျက်စောင်း လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ အိမ်ရာ...စောစောက ငါပြောတာတွေက နောက်တာပါဟာ...ကိုခန့်မှူးနေနဲ့ ဒေါ်သဒ္ဓါဖြူတို့က တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြတာ။ လက်ထပ်ဖို့တောင် မောင်နှမ တွေကို ငဲ့ကွက်နေလို့ ဒီလောက်ထိ ကြာနေခဲ့တာ။ အခု ပေါင်းဖက် ရတော့မယ်ဆိုတော့ ငါတို့ လက်ခုပုံဩဘာတောင် ပေးရဦးမယ်။ နင် ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အစစ်အမှန် ရှားပါးတဲ့ခေတ်ကာလ မှာ ကိုယ့်ဘေးလူတစ်ယောက် ကြာရှည်စွာ ရပ်တည်ပေးနေတယ် ဆိုတာ ကံကောင်းလွန်းလို့ဆိုတာလေ။ သူတို့တွေရဲ့သစ္စာတွေ

မယိုင်လဲဘဲ ခုထက်ထိ တည်မြဲနေတာကို ငါတို့တွေ အတုတောင် ယူသင့်တယ်မဟုတ်လား။

“ငါက အဲဒီတည်မြဲမှုကို ရိုက်ချိုးမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဟင်”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာကွာ”

ကေသီက ဟင်ခနဲ ပါးစပ်ဟကာ အိမ်ကို ကြောင့်ကြည့်နေ သလို နေနိုင်ကလည်း အိမ်ရဲ့စကားကို သဘောမကျသလိုနှင့် ခေါင်းယမ်းကာ စုတ်သပ်လေသည်။

“ဒီမှာ နေနိုင်...နင်သာ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေကောင်းပီသရင် ငါ့ ဘက်မှာပဲ နင် ရပ်တည်ရမှာပေါ့။ ဘာဆိုလို့ ဟိုဘက်က ရပ်တည် ရတာလဲ”

“ငါက မိတ်ဆွေကောင်းပီသစွာနဲ့ နင့်ဘက်က ရပ်တည်ပေး နေတာ အိမ်...နင် ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့။ အဲဒါကို နင် သဘော ပေါက်ရဲ့လား”

“ငါက ဘာကိုသဘောပေါက်ရမှာလဲ”

အိမ်က မသိသလို မေးသည်။

ကေသီနှင့်စီစီဝါက ပြောမနိုင်ပါလားပုံစံနှင့် ခေါင်းယမ်း သည်။ နေနိုင်က စိတ်ပျက်သည့်လေသံနှင့်...

“မတော်တဆ နင့်ရဲ့ကြီးပမ်းအားထုတ်မှုနဲ့ ကိုခန့်မှူးနေတဲ့ ရပါပြီတဲ့...သူ့မှ နင့်ကို မချစ်တာ။ နင် စိတ်ချမ်းသာရမယ်များ မှတ်နေလား”

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်တယ်ဆို...”

လာလောဆယ် သူ ငါ့ကို မချစ်သေးရင်တောင် ငါ့ရဲ့မေတ္တာတွေကို အသိအမှတ်ပြုလာတဲ့တစ်နေ့ သူ ငါ့ကိုချစ်မှာပဲ။ အဲဒီနေ့ကို စောင့် ခြင်း ငါ သူ့အနားမှာနေမယ်”

“သွားပြီ...နင်တော့ ပလပ်ကျွတ်ရုံတင်မကဘူး။ ဘရိန်း ကောင် ချောင်နေပြီပဲ အိမ်မျက်ခြယ်”

နာခန်း (၁၃)

“မလည်ဖြစ်ပါဘူး မောင်ရယ်...ဖြူတို့အသက်အရွယ်တွေကလည်း ကလေးတွေနဲ့အပြိုင် သင်္ကြန်လည်ရမယ့်လူတွေ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဖြူကလည်းကွာ...ပြောနေပုံက အသက် (၆၀)အရွယ်အဘွားကြီးရဲ့လေသံနဲ့။ အခုမှ အသက် (၂၀)ကျော်ပဲ ရှိသေးတာလည်လို့ရပါတယ်”

မောင်ကလည်း ကလေးဆိုးလို ဇွတ်ပြောနေသည်။ မောင်က ဒီလိုပါပဲ။

သူ့ရဲ့အလုပ်မှာဆိုလျှင် ခါတော်ရပုဂ္ဂိုလ်လို ဟန်ကြီးတန်ခိုးသားနှင့်။ ဖြူနှင့်တွေ့ပြီးဆိုတော့ ဖြူထက် ငါးနှစ်လောက်ငယ်သည့်သူလို စကားပြောနေတတ်သည်။

အမှန်တိုင်းဆိုရလျှင် မလည်ချင်လို့ အကြောင်းပြတာ ဖြစ်သည်။

ယနေ့ခေတ်သင်္ကြန်သည် ယဉ်ကျေးညင်သာမှု နည်းပါးနေပြီ။ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်တွေမှာ က၊တာကို ရေပက်ခံကားပေါ်က စောင့်ကြည့်ကြတာမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ရှိုးပွဲတွေကို လိုက်ကြည့်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

အက၊ကသည် မဏ္ဍပ်တောင် နည်းသွားပြီ။ အဆိုတော်တွေက စင်ပေါ်မှာ ဆူညံလျှင် ပြီးရော၊ ကလိုကောင်းလျှင် ပြီးရောဆိုပြီး ချင်းကျယ်ကျယ်ကြီး အော်ဆိုကြသည်။

စင်အောက်မှ ကလိုကောင်းစေရန် ရဲဆေးတင်ထားသူများက အစွမ်းကုန် ကကြမ်းကြ၊ ဆွဲလားယမ်းလားလုပ်ကြ။

ရန်ဖြစ်ကြနှင့် အမြင်မတော်တာတွေများနေတော့ ကိုယ်ပြောနေလျှင်လည်း အကောင်းပြောတယ်လို့ ဘယ်သူမှ ထင်ကြမည်မဟုတ်။

ထို့အတွက်ကြောင့် မြန်မာ့ရိုးရာအစဉ်အလာ ပျောက်ဆုံးလုနီးနီးနေသည့် သင်္ကြန်လည်တာထက် ဥပုသ်စောင့်၊ သီလယူတာက ပို၍ကောင်းသည်။

အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်တော့။ ယာဉ်တိုက်ခံရသည့် အန္တရာယ်ကလည်း ကင်းရှင်းနိုင်သည်။

“မောင် လည်ချင်လည်ပေါ့...ဖြူ ခွင့်ပြုသားပဲ”

“မောင်က ဖြူနဲ့ လည်ချင်လို့ ပြောနေတာပေါ့။ သူများတွေ အထွေပက်ရင် ဖြူကို မောင် ဒီလိုရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်”

“တော်ပါ...အဲဒါတွေ ကြီးတွေးကြောက်ပြီး မလည်တာ...ဟွန်း”

အမူအရာလုပ်ပြနေသော မောင့်ကို ဖြူ နှာခေါင်းရှုံ့ပြောလိုက်သည်။

မောင်က ပြုံးဖြဲဖြဲဖြင့်...

“ဖြူကလည်း တစ်ခါတလေပဲ...လူငယ်ဆန်ဆန် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေစမ်းပါလားကွာ...ဒီလို လွတ်လပ်မှုမျိုးဆိုတာ အိမ်ထောင်မကျခင်ပဲ ရတာနော်”

“အဲမယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ...အိမ်ထောင်ကျသွားရင် ဖြူလည်း ခြေအလုပ်နဲ့ဖြူရှုပ်...မောင်လည်း မောင့်အလုပ်နဲ့မောင် ရှုပ်နေတာ ဘယ်လည်ချင်တိုင်း လည်လို့ရတော့မလဲ”

“မောင် အဲလိုသိတတ်နေတာလေးတွေကို ဖြူ ချစ်နေတာ သိလား”

“တကယ်”

“သွားစမ်းပါ”

ဖြူမျက်နှာနားသို့ ဝဲလာသော မောင့်ရဲ့မျက်နှာကို လင်တစ်ဖက်နှင့် တွန်းထားကာ မျက်စောင်းထိုးပြီး...

“အခုလည်း ဖြူက မောင် လည်ချင်လည်လို့ ခွင့်ပြုသော မောင်...က...ထားပါ။ ဖြူ လိုက်လာပါပြီတဲ့၊ တခြားကောင်တွေ တွေ ဖြူကိုစတော့ မောင် ငြိမ်ခံနေလို့လား။ အားလုံး အဖော်ဆိုပြီး မသိသလိုနေလို့လား”

“ဘာနာစရာရှိလို့လား...မောင့်ချစ်သူကို နောက်နေတာကို မောင်က မသိသလိုနေနေရမှာလား”

မောင်က မျက်နှာကြီးစူပုပ်၍ ပြောသည်။

“အဲဒါပြောတာပေါ့...ဖြူမပါတော့ မောင့်ဘာသာ ကြိုက်သလောက်ပျော်၊ ကြိုက်သလောက်ကဲလို့ ရတယ်။ ဘာမှ ရန်ဖြစ်ရောမလိုတော့ဘူး”

“ပြောပုံက မောင်ကပဲ ဖြူနောက်ကွယ်မှာ တရားလွန် ကဲနေတဲ့ပုံနဲ့”

“သဘောပြောတာပါ မောင်ရဲ့...အထကောက်နေသေးတယ် နဲ့ဩတယ်”

တကယ်လည်း ဖြူ လိုက်မလည်ဖြစ်ပါ။ သင်္ကြန်တွင်းမှာ ဖြူ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ မိသားစုနှင့် အလှူတစ်ခု လုပ်ဦးမည်။

“ဪ...အရမ်းလည်း ကဲမနေနဲ့ဦးနော်...အိမ်မှာ အန်တီမရှိဘူးမလား”

“ဟုတ်တယ်...မေမေ တရားစခန်းဝင်နေတယ်...ဖြူ”

“အန်တီမရှိဘူးဆိုပြီး အိမ်ကို ပြန်ချင်တဲ့အချိန်မှ ပြန်တာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ချက်မစားနဲ့တော့။ ဖြူတို့အိမ်မှာပဲ ဝင်စားလိုက်ပေါ့”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟင်...ဘာလို့လဲ”

သူစကားကြောင့် ဖြူက အလိုမကျသလို ပြန်မေးသည်။ သူ

ဖြူရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖက်ကာ...

“သင်ကြန်လည်တယ်ဆိုတော့ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သောက်စားမိတာတွေရှိမှာလေ။ အဲဒီပုံစံနဲ့တော့ ဖြူတို့အိမ်မှာ လာမစားခင်ပါဘူးကွာ... ယောက္ခမလောင်းတွေကို အားနာစရာကြီး။ သင်ကြန်ပြီးမှ လာခဲ့မယ်...ရမလား”

“ဘာ...သောက်ဦးမယ်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဖြူရဲ့၊ ဒါမှ ဟောဒီလို...ဟောဒီလိုကလို့ကောင်းမှာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

“အရမ်းကဲတာပဲ”

အမူအရာနှင့် လုပ်ပြနေသော မောင့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြူတွန်းထုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ မောင်က ဖြူရဲ့ကိုယ်ကို မလွှတ်ဘဲ ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက်၊ ဒီဘက်ယိမ်းလိုက် ကနေခြင်းဖြစ်သည်။

“လွတ်စမ်းပါ မောင်ရယ်...ဘာဖြစ်နေလဲကို မသိဘူး မောင့်ကိုယ်မောင် လူငယ်လေးထင်မနေနဲ့...သိလား”

“ဖြူကလည်းကွာ...”

အိမ်ထောင်တောင်ပြုတော့မည်။ လွတ်လပ်မှုကို ခံမင်နေဆဲ မောင့်ကို ဖြူ လက်ပိုက်၍သာ ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

အရွယ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲတူတူ ခံယူချက်တွေ၊ အတွေးအခေါ်တွေ မတူနိုင်။ မတူနိုင်၍ ငါ့အတွေးကသာ မှန်တယ် ငြင်းခုန်နေလျှင် ဖြူပဲ မောရမည်။ ဒီထက်ဆိုးလာလျှင် ဖြူနှင့်မောင့်ကြား အက်ကြောင်းထင်လိမ့်မည်။

“အတက်နေ့ မောင် ရေလာလောင်းမှာနော်”

နှစ်တိုင်း ပြုလုပ်နေကျမို့ မောင်က မမေ့မလျော့ ပြောနေသည်။ ဖြူ မချိုမချင်ပြုံးကာ ပခုံးတွန်းပြီး...

“လာချင်လာပေါ့...ကိုယ်အလောင်းခံချင်မှ ဖြစ်တာပါဦး”

“ဖြူနော်...အဲဒီလိုဆို အခုကတည်းက မောင် ကြိုလောင်းထားမှာဗျ”

မောင်က တကယ်အတည်ပေါက်ဟန်နှင့် မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဖြူမှာ မောင့်ကို ကမန်းကတန်း လှမ်းဆွဲထားရသည်။

“မောင်...အမလေး...နောက်တာကို မောင်ရယ်...ဖြူဘဝက မောင့်ကိုပဲ ဦးဦးဖျားဖျား ရေလောင်းခွင့်ပေးတာပါနော်”

“ဖြူရယ်”

မောင်က ဖြူကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့သည်။ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ဖြူ အလိုက်သင့်မိုရင်း...

“ဖြူစိတ်ထဲမှာလေ တစ်မျိုးကြီးပဲ...မောင်”

“ဘာတစ်မျိုးကြီးလဲ...ဖြူရဲ့”

မင်္ဂလာပွဲနီးလာသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှန်းမသိ။ အပျိုစင်စင်ယောက် မကြာခင် အိမ်ထောင်သည်ဘဝရောက်တော့မည့်အတွက် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းလား။

ဟင့်အင်း...အဲဒီလိုတော့မဟုတ်။

စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်နေသလိုလို။ နေ့သို့ ခံစားနေရတာကြာပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း မင်္ဂလာပွဲမြန်မြန်ပြီး ခဲပေဟု ဖြူ ဆုတောင်းမိသည်။

ဒါမှ ဖြူလည်း စိတ်အေးရတော့မည်။

လက်ထပ်ဖြစ်ကြသေးလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ လက်ထပ်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းအရာကြောင့် ချို့ယွင်းတိမ်းစောင်းရမည်ဆိုလျှင် နစ်နာရမည့်သူက ဖြူတို့မိန်းမသားတွေ။

ထို့ကြောင့် မောင့်ကို ကားဂရုတစိုက် မောင်းခိုင်းရတာ အမော။ အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်စေ ဘာအန္တရာယ်နှင့်မှ မဆုံစေချင်ပေ။

“မောင်”

“ဘာလဲ...ဖြူ”

“ဟင်း...ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

တစ်ခုခုပြောမည်ပြင်ပြီးမှ မောင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုး၍ ဘာမှမပြောတော့။

နေနည်းနည်းစောင်းတော့ မောင်က ဖြူတို့မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ မိုးမိုးက ဖြူကို စနောက်နေသည်။

“ဒီသင်္ကြန်ပြီးရင်တော့...ဟင်း...ဟင်း”

“အံ့မယ်...သင်္ကြန်ပြီးရင်တော့...ဟင်း...ဟင်းတဲ့...

ဘာဟင်းဟင်းလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး...ညီမတို့တတွေ မမဖြူရဲ့မင်္ဂလာခွဲအတွက် ပင်ဖန်းစရာတွေ အများကြီးရှိနေပြီလို့”

“မိုးမိုးနော်”

ဖြူ မျက်နှာနီနီဖြင့် မိုးမိုးကို ငေါက်လိုက်သည်။ မင်္ဂလာ

ဆောင်ပြီးလျှင်တော့ ဖြူက မောင့်ရဲ့အိမ်မှာပဲ လိုက်နေဖြစ်မည်။ ဆိုအတွက်ကြောင့် ဘာမှ သိပ်ပြီးပြင်ဆင်စရာတော့ မရှိပေ။

“ဒါနဲ့ မမဖြူ... ဟိုတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်လာသေးလား”

“မဆက်ပါဘူး”

မိုးမိုးရဲ့ ဟိုတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ရည်ညွှန်းသလဲ...လည်စွာ ဖြူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ကိုယ့်မှာ မင်္ဂလာခွဲနီးသွားသည့်အတွက် သူ့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေ၏။

နာခန်း (၁၄)

“ငါအိပ်မက်များ...ဟိုးအတိတ်တွေဆီxxxလွင့်ဖျောသွားခဲ့
ဆယ်စုနှစ်xxxတို့ရဲ့ မန္တလေးက ကျောင်းတော်ကို ဘယ်
တော့မှ မမေ့နိုင်ပေxxxဒီချိန် ရွှေပြည်အေး ညနေခင်း
စက်ဘီးတွေ အတူစီးရင်းxxx လွမ်းမိတဲ့ ဟိုတုန်းက မန္တလေး
ညရေxxxဟိုတုန်းက ညရေxxxမိုးလင်းခဲxxxအပေါင်း
အဖော်များ ဝိုင်းဖွဲ့ရင်းxxx”

IC မဏ္ဍပ်ကိုရောက်တော့ သူတို့တွေ ကြွက်စုတ်ဖြစ်နေပြီ။
သူငယ်ချင်းတွေက ကားပေါ်မှဆင်းဘဲ အဆိုတော်အင်ရဲ့ မန္တလေး
ညတမ်းချင်းနှင့် အပြိုင်ကနေသည်။

သူက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ယူလာပေးသော ဘီယာကို
ဖောက်သောက်ပြီး ကားလက်တန်းပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စည်းချက်နှင့်
အညီ လှုပ်ယမ်းနေသည်။

“သူများပျော်လို့ မပျော်နိုင် ရည်းစားပျောက်လို့မို့င်”
“သင်ကြိမ်ရောက်လို့ ရေပက်တာ ဘာဖြစ်လဲ...ဘာဖြစ်လဲ”
“ကိုအင်...လုပ်ပါဦး...နောက်တစ်ပုဒ်...နောက်တစ်ပုဒ်

သောက်”
“ဗွမ်း”
“ဟာ...သောက်ရမ်းပက်တယ်ကွာ”
“ဒါ...တမင်လုပ်တာ”

မျက်နှာတည့်တည့် ရေပုံးနှင့် ဗွမ်းခနဲမြည်အောင် လောင်းခံ
သဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဆဲကာ ကားပေါ်မှဆင်းရန်
ပြင်သည်။

တချို့လည်း ရေချိန်ကိုက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်...
“ဟေ့ကောင်...မခံနဲ့”
“ဘယ်ကောင်လဲ...ဆင်းဖြဲမယ်”
“ဝဏ္ဏတို့...လာစမ်းပါကွာ”

ကားပေါ်ကဆင်းရန် တက်ကဲဖြစ်နေသော သူငယ်ချင်းတွေ
သိပ်မမူးသေးသည့် သူငယ်ချင်းတွေက ထိန်းနေကြရသည်။
ငမူးတွေကလည်း ဆွဲခါမှ ပို၍ ဆင်းမယ်တက်ကဲ ဖြစ်နေကြ
သည်။

နောက်ဆုံး တား၍မရသဖြင့် ကိုယ်တွေရဲ့ပိုင်နက်ဖြစ်သော
ဧကီမဏ္ဍပ်သို့ မောင်းခိုင်းရသည်။

“ထို့...()တွေ...သောက်ခွက်ကို ဖြတ်ရိုက်ပေးလို့
သေသွားမယ်”

တစ်ယောက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆဲ၍ ကြိမ်းမောင်းနေသဖြင့် သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

လူကဖြင့် မဟန်နိုင်အောင် ယိုင်ထိုးနေသည်။ ဖြတ်ရိုက်လိုက်လို့ သေသွားမယ်၊ ရှင်သွားမယ် ခြိမ်းခြောက်နေသည်။

ဘောင်းဘီဝတ်လာလို့သာ တော်သည်။ ပုဆိုးသာဆို ခါးမှာ ပါမလာမှာ သေချာသည်။

“ဟေ...”

“လောင်းကြ...ကိုနေတို့ လာပြီ”

“ဟာ...ဟေ့...ဟေ့...ဒီကောင်မလေးတွေ”

“ဒီလိုပြေးလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“မမရီရေ...ဆွဲထားနော်...ဒီလူပျိုကြီးတွေ လောင်းတဲ့လူ မရှိလို့ ညီမလေးတို့က အားနာပါးနာ လောင်းပေးတာ”

“ဟုတ်တယ်...ဒါမှ စန်းဇာတာတွေ ပွင့်ပြီး အိမ်ထောင် မြန်မြန်ကျအောင်”

“ကောင်မလေးတွေ ဘယ်ကလောင်းမယ့်သူ မရှိရမှာလဲ၊ လောင်းတဲ့လူတွေရှိလို့ ဒီမှာ လူတွေ ကြွက်ခုတ်ဖြစ်နေတာ...မတွေ့ဘူးလား”

“မရဘူး...မရဘူး”

“ဟာ...ဟိတ်...ဟိတ်”

သူတို့ရဲ့တားမြစ်မှုမှာ အရာမထင်ချေ။ ကောင်မလေးတွေ ကြားကနေ အတင်းတိုးထွက်၍မရ။ လူတွေအားလုံး ရေများရွှံ့နံ့ မွမ်းကုန်ကြသည်။

သင်္ကြန်တွင်းဆိုတော့ ဘယ်တား၍ရမလဲ။

သူတို့တွေအား ရအောင်လောင်းပြီးမှပဲ လူလည်း သက်သာ တော့သည်။ မဟုတ်လျှင် ရေမွှန်းတာနှင့်ပင် သေနိုင်သည်။

လူက ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေပြီမို့ ဘီယာတစ်ဘူး သပ်မော့ကာ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုနေ...လာဗျာ...ကရအောင်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ...ကျွန်တော် မရတော့ဘူး”

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အတင်းခေါ်နေ၍ သူ့မှာ အားမနာ တမ်း ငြင်းပစ်ရတော့သည်။

မနက်ကတည်းက တက်တက်ကြွကြွနှင့် မီးကုန်ယမ်းကုန် တစ်ခွဲခွဲနဲ့ခဲ့သည်။

ယခုကျတော့ လူက မလှုပ်ချင်ဘဲ နားချင်နေပြီ။ အဖော် အပေါင်းတွေနှင့်လာတယ်ဆိုတော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက် တည်း ခွဲထွက်ပြန်၍မရပေ။

ဘီယာမော့လိုက် စတိတ်စင်ပေါ်မှာ သီချင်းသံနှင့်အပြိုင် တနေသည့် မင်းသမီးကို ကြည့်လိုက်။ စင်အောက်မှာ ဟေးဟေး ဘားဟားအော်၍ ကနေသူများကို ကြည့်လိုက်နှင့် အချမ်းပြေသော အခါ လူက အနည်းငယ် ပေါ့ပါးလာသည်။

အပေါ့အပါးသွားချင်၍ ဘီယာဗူးအကုန်ကို ပစ်ကာ ထိုင်နေ တာမှ ထလိုက်သည်။ စင်နောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဒုန်း”

“ဟင်”

“အို...ဆောရီးနော်...အဟင်း”

သူ့ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က မူးမူးနှင့် ဝင်တိုက်သည်ကို ယုံကိုယ်ကိုယ် မထူမတ်နိုင်ဘဲ တောင်းပန်သည်။

သူ အံသာကြည့်နေလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ခေတ်မီလန်ထွက်အောင်ပြင်ဆင်ထားသည့် မိန်းမငယ်လေး ဖြစ်သည်။

ဝတ်ဆင်ထားတာကတော့ သင်္ကြန်ဖက်ရှင်ဟုခေါ်သော အတိုအဟိုက်အပြတ် ဖြစ်သည်။ အဝတ်တွေက ရေတွေရွာနေသဖြင့် အသားတွေနဲ့ထိကပ်ကာ ဝင်းခနဲ၊ လက်ခနဲ။

“ညီမလေး...ကိုယ့်ကို စောင့်ပါဦးကွ”

“အဟင်း...ဟင်း...ကိုကြီးကလဲ”

“ဟွန်”

ညီမလေးဟု ခေါ်လိုက်သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဟွန်ခနဲ ခဲ့လိုက်သည်။ အသက် (၆၀)အရွယ် လူကြီးက သူ့မြေးအရွယ်လောက်ရှိသည့် မိန်းကလေးကို ညီမလေးတဲ့၊ ရယ်စရာတော့ အတော်ကောင်းနေသည်။

ထိုလူထွက်လာရာ နောက်ဘက်သို့ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အလုံပိတ်အခန်းငယ်တွေ...။ နောက် ပြင်ပမှာ လူရှင်းတယ်ဆိုပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြသည့် စုံတွဲတွေ။

သူ့မှာ အပေါ့သွားချင်စိတ် လွန်ကဲနေလို့သာ မျက်စိမပါသူလို လျှောက်ခဲ့ရသည်။ သူတို့တွေကတော့ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်။

သူ ရှေ့ဘက်ကို ပြန်ထွက်လာတော့ စိတ်က စောစောကလို

ဝေ့ပါး၊ မလန်းဆန်းတော့ပေ။

“အမြင်မတော်လို့ ပြောတဲ့သူကို အကောင်းထင်တာမဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့”

ဆိုသော ဖြူရဲ့စကားသံကို ပြန်ကြားယောင်သည်။ ဖြူ အကြိမ်မလည်တာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပါ။ ပြီးတော့ သူနှင့် မိမိလောတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်း။

မဟုတ်လျှင် မောင်က ဒါတွေ မြင်ချင်လို့မဟုတ်လား၊ ပြောစရာမရှိ ကြံဖန်ပြောမည်။

ခေါင်းအောက်ပြေသွားအောင် သူ ဘီယာဘူးနှစ်ဘူးလောက် သွားယူပြီး ဆက်တိုက်မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။

လမ်းမှာလည်း လမ်းမှာအလျောက်၊ ကားပေါ်တွင် တင်လာသော ဘီယာဖာများ ဟိုလူယူသောက်၊ ဒီလူယူသောက်နှင့်ကုန်ပြီ။ ဘီယာတွေ မဏ္ဍပ်ရောက်တော့လည်း သောက်နှင့် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး နိုက်ထဲတွင် အစာတစ်စက်မှ မရှိ။ ဘီယာတွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ ဘာမှမစဉ်းစားမိအောင် သူငယ်ချင်းတွေဘေး ဝင်ကပစ်လိုက်သည်။

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလှုပ်လိုက်တော့လည်း စောစောက ခေါင်းညှိကံ၊ ခေါင်းနောက်မှုများပြေကာ သွေးများအလိုလိုပူလာသည်။

မနက်ဖြန် အတက်နေ့ကျန်သေးသဖြင့် ဒီနေ့ နေ့လယ် (၂)နာရီလောက် မဏ္ဍပ်သိမ်းပါသည်။ သူတို့တတွေလည်း ကားပေါ်တက်ကာ ပြန်လာကြသည်။

အပြန်ဆိုတော့ ကားတွေကျပ်ကာ တော်တော်နှင့် ကားက

မရွေ့။ ညနေ အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ (၆)နာရီခွဲနေပြီ။

“ဖြစ်လား... သူငယ်ချင်း”

ကားပေါ်ကနေ ယိုင်တိုင်တိုင် ခုန်ဆင်းလိုက်သော သူငယ်ချင်းတွေက လှမ်းမေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်တယ်... ဖြစ်တယ်”

ဖြစ်တယ်ကိုတောင် ပီအောင်မပြောနိုင်တော့ပေ။ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို လက်ပြုပြီး ပြန်သွားကြသည်။

သူ ခြံတံခါးသော့ကို အလွဲလွဲ အမှားမှားနှင့် ဖွင့်နေတာ အခါခါ။ ခြံထဲသို့ ယိုင်တိုင်တိုင်ဝင်ရင်း...

“မတီးလည်းက... တီးလည်းက”

“မကလည်းတီး... ကလည်းတီး”

“ရို... ရို... ရို... ရို... ရို...”

ပါးစပ်လည်း အနားမပေး။ လူလည်း အငြိမ်မနေချေ။ အိမ်ထဲသို့ရောက်တော့ မဟန်တော့ပေ။ ဆက်တီထိုင်ခုံပေါ် ခြေပစ်လက်ဖက်လဲကျသွားသည်။

ဖြူက အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ဖုန်းဆက်ဟု ပြောတာတောင် မဆက်နိုင်။

“ဖြူ... ဆောရီးပဲ... ဖြူ၊ မနက်ဖြန် ဖြူကို ရေလောင်းမှာ တောင်းလည်းတောင်းပန်မယ်... အာဘူးလည်း ပေးမယ်... ဖွဖွ... ဟား... ဟား”

နာခန်း (၁၅)

ဖြူကို အနမ်းတွေနှင့် တောင်းပန်သည်။ ဖြူက မျက်စောင်းလှဲလှဲနှင့် သူ့ကို ကြည့်သည်။

ယခုမှ ဖြူရဲ့မျက်နှာလေးက ပို၍ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

ဖြူ... ဖြူကို မောင် အရမ်းချစ်တယ်။

“ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်”

“ဟင်”

ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော စိတ်ကူးအတွင်းသို့ ငိုရိုက်သံသဲ့သဲ့ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် သူ အံ့ဩသွားသည်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ဖို့ကြိုးစားစဉ် ခေါင်းကထိုးကိုက်လာသည်။

“ဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ငိုသံက ပို၍ ကျယ်လောင်လာတာမို့ တစ္ဆေသူရဲခြောက်သလို သူ မျက်လုံးတွေကို အားယူဖွင့်လှက်သည်။

“ဟာ”

“မင်း”

“ဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

သူ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဝုန်းခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ ကိုယ့်အထက်ပိုင်းတွင် အင်္ကျီဗလာ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရဲ့ဘယ်ဘက်တွင်

“မင်း...မင်း”

စောင်ပတ်ကာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေသော အိမ်မျက်ခြယ်နီ သူ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ညကအဖြစ်အပျက်တွေကို သူ စဉ်းစားကြည့်သည်။

ငါ မူးပေမယ့် မရူးသေးတာ သေချာပါတယ်။ ညက ငါ ဆက်တီပေါ်မှာ လဲနေခဲ့တာ။ ဒီပေါ် ဘယ်လိုလုပ်...ဘယ်လိုလုပ်-

“မင်း...မင်း...ငါ့ရဲ့အိပ်ရာပေါ် ငါ့အိပ်ရာပေါ် မင်း ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ အိမ်မျက်ခြယ်”

ငိုရွိုက်နေသူအား သူ သနားရကောင်းမွန်းမသိ၊ သနားစရာလည်း မလိုဟု သူ ယူဆသည်။

တကယ်ဆို သူက သူ့အိမ်ပေါ်မှာ သူနေတာ။ သူမကသာ သူ့အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး...။

အနေသာကြီး၊ လုံးဝ အနေသာကြီး။

“ကိုကိုရယ်...မီး တောင်းပန်ပါတယ်၊ မီးလေ ကိုကိုကို”

“ဘာ...ကိုကို...ဟုတ်လား”

သူမရဲ့ ကိုကိုခေါ်သံက သူ့ရဲ့နားထဲ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို ရောက်လာသည်။

ကိုကို...မီး...ဟုတ်လား။ သူမ သူ့ကို အဲဒီလို ခေါ်လိုက်လား၊ သူမ သူ့ကို သုံးခဲ့တဲ့နာမ်စား အိမ်နဲ့အစ်ကိုဆိုတာ ဘယ်အောက်သွားတာလဲ။

နေဦး...ဒီရဲ့ ကိုကိုခေါ်သံ...ကိုကိုခေါ်သံကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသည်။

“မင်း...မိန်းမယုတ်မ”

“ကိုကို...မီးကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ မီးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့”

“တော်စမ်း...မင်းရဲ့အသံကို ငါ မကြားချင်ဘူး။ မင်း...မင်း ငါ့ရဲ့အိမ်ပေါ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ”

သူ သိချင်တာကိုပဲ မေးလိုက်သည်။ ဆက်တီပေါ်တွင် သူ အိပ်ခဲ့တာပဲ မှတ်မိသည်။

“မနေညက ခြံတံခါးပွင့်နေလို့ မီး တံခါးပိတ်ဖို့လာခဲ့တာ။ ငါ့ကိုက အဝတ်စိုစိုတွေနဲ့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ လှဲနေလို့ မီးက ကိုကိုနားမှာစိုးပြီး”

“သေလိုက်ပါလား...ငါ့ဘာသာ အအေးပတ်လို့ဖျားဖျားဆေးဆေး...မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ”

သူ အိပ်ရာပေါ်မှ လျင်မြန်စွာဆင်းကာ အင်္ကျီတစ်ထည်ကို အောက်ဝတ်ရင်း ဒေါသတကြီး အော်နေမိသည်။

“မီးရုံစေတနာကို မစော်ကားပါနဲ့။ မီးက ကိုကိုကို အခါပေးပေးရုံပါ။ ကိုကိုကသာ တဖြူတည်း ဖြူပြီး မီးကို... အဟင့်”

“တော်စမ်း”

“.....”

“ဘာတွေလုပ်ဇာတ်ခင်းဦးမလို့လဲ အိမ်မျက်ခြယ်... ဘာသာကိုယ် လူမှန်းမသိအောင် မူးနေတဲ့ ငါက မင်းကို... လား... တို့... သွားစမ်းပါ။ ယုံတမ်းပုံပြင်တွေနဲ့ ငါ့ကို ထောင်စစ်မကြိုးစားနဲ့”

“ကိုကို”

“မခေါ်နဲ့”

သူ ခါးခါးသီးသီး ပြောပစ်လိုက်သည်။ သူက ဒီကောင်လေးကို လွန်ကျူးမိတယ်တဲ့။ ဟုတ်ပါ့မလား။ ဘာသက်သေခံလဲ... ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ မှတ်မိတာ ဘာရှိလို့လဲ။

သူနှင့်ဖြူကို နှောင့်ယှက်နေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အိမ်မျက်ခြယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမှန်း သိလိုက်တာနှင့် သူမကို ညီမလေးလို့ မိတ်တက်လည်း နောင်တရသည်။

ပတ်သက်ခဲ့မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ကဲကွာ... ကဲကွာဆိုပြီး အပြစ်ပေးချင်လာသည်။

“မောင့်အိမ်ဘေးက ကောင်မလေးက ဖြူကို ဖုန်းဆက်တဲ့ ဖြစ်နိုင်တယ်... မောင်”

ဟု ဖြူ ပြောခဲ့စဉ်က သူ ခါးခါးသီးသီး ပြောခဲ့သည်။

သည်။

တောက်... အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ယုတ်တဲ့မိန်းမယုတ်မ... “မင်း... ထွက်သွား... ခု... ငါ့အိမ်ပေါ်က ထွက်သွားစမ်း အိမ်မျက်ခြယ်... မင်းရဲ့မျက်နှာကို ငါ လုံးဝ မမြင်ချင်ဘူး”

သူ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ မီးကုန်ယမ်းကုန်အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလိုရမယ်လို့ ထင်နေလား... ကိုကို... ဟင်း... ဟင်း... မီးကို လျှော့မထွက်နဲ့လေ”

“မင်း... မင်းကို လည်ပင်းညှစ်သတ်မိတော့မယ်။ ငါ သတ်မိတော့မယ် အိမ်မျက်ခြယ်... မိန်းမယုတ်မ... မြေခွေးမ... လင်တရားမ” ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဘာလို့ အဲဒီလို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောတတ်သွားမှန်း သတိမထားမိ။

သေချာတာတစ်ခုက သူချစ်တာ ဖြူ...။ ဖြူကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ ချစ်လည်းမချစ်။ လက်လည်းမထပ်နိုင်။

ဖြူ... ဖြူကို သူ ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ... ဖြူ... မောင့်အဖြစ်ကို ကြည့်လှည့်ပါ... ဖြူ... မောင် ထောင်ချောက်မှာ ပိတ်မိနေပြီ...။

“မီးကို အဲဒီလောက်ထိ မပြောပါနဲ့ ကိုကို... ခုချိန်မှာ ကိုကို ဘာပြောပြော ကိုကို မီးကို လက်မထပ်လို့ မရတော့ဘူး။ ကိုကိုနဲ့ မီးက...”

“တိတ်... မင်းမှာ ဘာတွေ သက်သေအထောက်အထားရှိလို့လဲ... လုပ်ဇာတ်မခင်းနဲ့”

“ကိုကို”

သူ့ကို ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောနေသည့် အိမ်မျက်ခြယ်ကို သူ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကာ ဆောင့်တွန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမက စောင်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ခပ်တင်းတင်းဖိထား သူ့နည်းတူ ပြန်အော်ကာ...

“သက်သေ...ဟုတ်လား...သက်သေလိုချင်တယ်...ဟုတ်လား။ ဒီမှာ ကိုကို အိမ်မျက်ခြယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက မပိုင်ရင် ဘာမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ ကိုကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်စမ်းပေးဟောဒီဖုန်းထဲမှာလေ...ဟင်း...ဟင်း...ရှင် ဘာရှိမယ်လို့ထင်လဲ”

“ဟင်”

အိမ်မျက်ခြယ် မြှောက်ပြလိုက်သောဖုန်းကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ပျာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ...ဘာဖြစ်နိုင်မလဲတဲ့။ သူ မတွေးရဲ။

“မင်း...မင်း...ယုတ်မာရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ အောက်တန်းတောင်ကျတယ်။ မင်း တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမပဲ-- အိမ်မျက်ခြယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့...အဲဒီအောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမကို ဖွင့်မကြာခင် လက်ထပ်ရတော့မယ်လေ”

“ဆုတောင်းလေ”

“ဆုတောင်းစရာမလိုပါဘူး...ရှင်ကျွန်မကို လက်မထပ်ဘူးဆိုရင် ဟောဒီ video file မြန်မာတစ်နိုင်ငံ မပြောနဲ့...တစ်ကမ္ဘာလုံး”

အိမ်မျက်ခြယ်အောင် လုပ်လို့ရတယ်ဆိုတာ ရှင် သဘောပေါက်လား”

“မင်း...မင်း”

“ကိုကို...လွတ်လို့ပြောနေတယ်နော်”

သူ့မျက်စိထဲ ဘာမှမမြင်တော့ အိမ်မျက်ခြယ်ရဲ့လက်ထဲက နှစ်မကို ဝင်လုဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဟေ့...ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟင်”

“ဒယ်ဒီ”

အိမ်မျက်ခြယ် နှုတ်မှ ဒယ်ဒီလို့ ခေါ်သံကြောင့် သူ တုန်လှုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်သော သူမရဲ့မိဘနှစ်ပါး။

သူတို့မြင်ပုံက ခုတင်ပေါ်တွင် သူက အိမ်မျက်ခြယ်ကို ချွတ်စယ်နေပုံ၊ တကယ်တော့ သူက...

“မင်းတို့က ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်နေတာလဲ။ အောက်ဘက်မှာ ဆောင့်နေမယ်...ဆင်းခဲ့ကြ”

ဟုပြောပြီး ထွက်သွားကြသည်။

အိမ်မျက်ခြယ်က သူ့ကို အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို ပြုံးကြည့်သည်။

“တောက်”

“.....”

“မင်း ငါတို့အိမ်ဘေး ပြောင်းလာတာကိုက ငါ့အတွက် နှစ်မဆိုဝင်တာပဲ အိမ်မျက်ခြယ်... မင်းလောက် ဘယ်သူမှ မတတ်မာတတ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေါ့...အဲဒီလို မယုတ်မာတတ်ကြလို့ပဲ သူတို့ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း တစ်ဖက်သတ်ဘဝနဲ့ အံ့ပုန်းဖြစ်နေကြတာပေါ့။ မီးကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ...ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရအောင်ယူတတ်တယ်”

“ဘာမီးလဲ...ဘာမီးလဲ...ငါတို့ချစ်သူတွေကြားထဲ မီးလို မွေတဲ့မင်း...အပူသယ်မ”

အခန်း (၁၆)

“ဖြူ”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုခန့်မှူးနေ...ရှင် သွားပါ”

ကျောဘက်ဆီမှ သူ့ရဲ့ခေါ်သံကြားတော့ ဖြူ ပို၍ငိုချင်လာ ပါးပေါ်တွင် စီးကျနေသည့် မျက်ရည်တွေက တားမနိုင် နိုင်။ မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဘယ်လိုဆုတောင်း အမှန်တရားဆိုတာ တောင်းရုံတစ်ခုတည်းနဲ့ မှားသွားမှာမှ မဟုတ်တာ။

“မောင့်ကို ရှင်းပြခွင့်လေးတောင် မပေးတော့ဘူးလား... မောင့်မှာ ရှင်းပြပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား...ဖြေပါဦး၊ မောင့် ကို လှည့်ကြည့်ပြီးဖြေပါဦး”

“ကျွန်မကို မထိနဲ့”

“ဖြူ...”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့အသားကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပါနဲ့”

ဖြူ ခါးခါးသီးသီး ပြောမိသည်။ ဒီလက်တွေနှင့် ဖြူ မဟုတ်သည့် တခြားသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း...ရှင် သိပ်ရက်စက်တယ် မောင်...ရှင် ကျွန်မအပေါ် သိပ်ရက်စက်တယ်...။

ကျွန်မ ရှင်အပေါ်မှာ အစွမ်းကုန် ယုံကြည်မှုပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင် အဲဒီရဲ့ယုံကြည်မှုတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့တယ်။

ဖြူ သူ့ဘက်ကိုလှည့်ကာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် နောက်သို့ ဖြေးဖြေးချင်းဆုတ်ကာ...

“ဘာတွေ ထပ်ရှင်းပြဦးမှာလဲ။ ဘာတွေ ရှင်းပြချင်သေးတာလဲ။ ရှင်းပြမယ်ဆိုတာထက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရောက်ပေးပါလို့ ရှင် ပြောရမှာလေ”

“ဖြူ...”

“ကျွန်မကို လာမအော်နဲ့”

“ဖြူ...မောင် ရှင်းပြတာ ဘာလို့နားမထောင်တာလဲ။ ဘာလို့ မောင့်ကို ရွံ့နေတာလဲ။ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်လာပြီဆိုရင် တိုင်ပင် ဖြေရှင်းရမှာပဲမဟုတ်လား”

“တိုင်ပင်ဖြေရှင်းရမယ်...ဟုတ်လား”

နောက်သို့ ဖြေးဖြေးချင်းဆုတ်နေသော ဖြူရဲ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ဘက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းခန့်တိုးကာ-

“ဒီပြဿနာက ဖြေရှင်းလို့ရတဲ့ ပြဿနာလို့ ရှင် ထင်နေ

သလား။ ယူရင်ယူ...မယူရင်လျှော်ဆိုရင် ဟိုဘက်က လျှော်လို့ မမယ့်သူလို့ ထင်နေသလား။ ရဦးတော့...တခြားမိန်းမတစ်ယောက် နဲ့ ဖောက်ပြားခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြန်လက်ခံရအောင် ကျွန်မ မသတိဘူးရှင်...ကျွန်မ အဲဒီလောက် သိက္ခာမမဲ့ဘူး... ကိုခန့်မှူးနေ”

“ဖြူ...မင်း ပြောရက်တယ်နော်၊ မောင့်ကို မင်း ပြောရက် တယ်”

သူ တော်တော်လေး ခံစားရသည်။

ဖြစ်သွားခဲ့တယ်ဆိုလျှင်တောင် ဘာကြောင့်ဖြစ်သွားခဲ့သလဲ တာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်တောင်မသိ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်က ဆိုက်လျော့လို့၊ စိတ်အလိုလိုက်မိလို့ ဖြစ်ခဲ့တာတစ်ခုခု မရှိ။

ဒီအတွက် သူ့မှာ လိပ်ပြာသန့်ပေမယ့်...

“ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံး လုပ်ကြတာပေါ့” ဆိုသည့် အိမ်မျက်ခြယ်ရဲ့ဖခင်စကားက နားထဲဝင်လာသည်။ တကယ်ဆို ခင်ဗျားတို့သမီးကို ကျွန်တော် လုံးဝ လက်မထပ် နိုင်ပါဘူးဟု ပြောလို့ရပေမယ့်...

“social network ပေါ်မှာ ချက်ချင်း ပြန့်သွားအောင် လုပ်လို့ တွေးနည်းတွေ ကျွန်မမှာ အများကြီးရှိတယ်နော်”

ဆိုသည့် အိမ်မျက်ခြယ်ရဲ့စကား။

သူက မိန်းကလေးဖြစ်ရက်နဲ့ ဒီလောက် အရှက်မဲ့တာ ငါက အနောက်ကြီးဆိုပေမယ့် မနေသာ။

သူက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်

နေသူ။ တစ်သက်လုံး အရှက်ရကာ မျက်နှာဖော်လို့မရသောအဖြစ်ကို မလိုလား။

အိမ်မှမျက်ခြယ်...မင်း နိုင်ပါတယ်။ မင်း ငါ့ကို နိုင်ပါတယ်။ မင်းဟာ လူလေးငယ်ပေမယ့် အစွယ်မသေးတဲ့ မြွေဟောက်မပဲ။

“မောင်ကိုတောင် မယုံတော့ဘူးပေါ့...ဟုတ်လား။ မောင်မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့တာ မောင် အသက်နဲ့ရင်းပြီး သစ္စာဆိုရုံပါတယ် ဖြူရယ်”

“သွားပါ...သွားပါရှင်...သွားပါတော့”

“ကိုနေ”

ဖြူ မတ်တတ်ရပ်နိုင်လောက်အောင် ဘယ်လိုမှ မစွမ်းနိုင်ဘဲ ပုံပုံလေး ထိုင်ကျသွားသည်။

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျကာ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ကာ သူ့ကို ထွက်သွားဖို့ သွင်သွင်နှင့်ထုတ်မိတော့သည်။

နောက်ဆုံး မသက်သာတော့လို့ထင်ရဲ့။ မိုးမိုးက ထွက်လာပြီး သူ့ကို ဖျောင်းဖျကာ ပြန်ခိုင်းသည်။ ဖြူ ဘယ်လိုမှ နာလန်မထူနိုင်။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဖိတ်စာတွေ ဝေထားခဲ့ပြီးပြီ။ အားလုံး အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ဝတ်စုံ၊ ခန်းမ၊ အစားအစာ။ ဒါ...ဒါတွေကို...။

ဖြူ ထိုင်နေရာမှ ကျုံးရုန်းထကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ အဝတ်စင်ပေါ်တွင် ချိတ်ထားသည့် ယန်းနုရောင်ဝတ်စုံကို ဆွဲယူကာ အဝတ်စင်ခုတင်တွေနဲ့ ရိုက်နေခဲ့သည်။

“ကဲ...ကဲ...”

ဘယ်လောက်ထိ ရူးခဲ့ရသလဲ။

ကိုယ်တိုင်းနှင့် အတိချုပ်ထားသည့်အင်္ကျီကို မတော်မှာဆိုး လိုလို၊ ချောင်သွားမှာလိုလိုနှင့် ခဏခဏ ဝတ်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဘာတဲ့...မင်္ဂလာအဝတ်အစားဆိုတဲ့ပွဲ မဟုတ်သေးဘဲ ကြည့်ကောင်းဘူး...ဟုတ်လား။

အပိုတွေ...သစ္စာမရှိတဲ့လူက သစ္စာမရှိတာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။

“မမဖြူ”

“ကဲ...”

“တော်ပါတော့ မမဖြူရယ်...မမဖြူလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ”

မိုးမိုးက စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် အဝတ်အစားကို ရန်သူကြီး နယ် ထုရိုက်နေသော မမဖြူကို အတင်းဝင်ဖက်ရင်း တားမိသည်။

တော်သေးသည်။ မိဘတွေက တရားစခန်းက မထွက်သေး၍ တွေ့ရုံမှာဆို ဖြူ ဘယ်လိုမျက်နှာနှင့် ရပ်တည်ရမှာတဲ့လဲ။ ဘာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုရပ်တည်ရမှာလဲ။

“စိတ်ကို ထိန်းပါ မမဖြူရယ်... ဖြစ်ပြီးသွားတော့မှ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ... မမဖြူပဲ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဘာတစ်ဖက်တည်းနဲ့ လိုက်ရိုက်ရင် ဖြန်းဖြန်းမြည်တယ်ဆို... မဟာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး”

“မိုးမိုး...တော်တော့”

သူဘက်က ရှေ့နေလိုက်ပေးနေတာကို မကြားချင်။ သူ့သာ အနေအထိုင်တတ်မယ်၊ အစစအရာရာ သတိရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စ ဖြစ်လာစရာအကြောင်းရှိလို့လား။

ဒီမှာ မောင်...ကျွန်မရဲ့တန်ဖိုးထားချစ်ခင်မှုကို လိုချင်တယ် ဆိုရင် ရှင်ကိုယ်တိုင်က ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို တန်ဖိုးထား လေးစားတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ ထားရှိရမယ့် အခြေခံသဘောတရားကို လိုက်နာကျင့်သုံးသူဖြစ်ရမယ်။

အလိုဆန္ဒတစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ကြင်နာသနား ညှာတာတတ်ရမယ်။ အထူးသဖြင့် သစ္စာရှိရမယ်။ ကျွန်မက ရှင်ထံ သေတပန် သက်တဆုံး ချစ်ခင်စွာ နေထိုင်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်တယ်လို့ဖြေခဲ့တာ။ ရှင်ဘက်က ထာဝရမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ မပြောခဲ့သင့်ဘူးလေ။

တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်တောင် မမြင်ရ၊ မတွေ့ရသည်ဖြစ်စေ ကျွန်မအပေါ် ရှင် သစ္စာရှိရမှာပေါ့။ မဟုတ်လား။

လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဖြန်းဖြန်းမြည်အောင် ရိုက်လို့ရတယ် ဆိုတဲ့ ဥပမာမှာ အရိုက်ခံရမယ့် ဒြပ်ထုတစ်ခုလိုတယ်။ အဲဒီဒြပ်ထု သာ မရှိခဲ့ဘူးဆို သူရိုက်သမျှ ဘယ်အရာထင်လိမ့်မလဲ။

ခုတော့ ရှင် ကျွန်မအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိခဲ့ဘူးနော်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ။
“ငါ သေချင်တယ်...ငါ သေချင်တယ်”

“မမဖြူ...ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ဘာလို့ပြောနေတာလဲ။ ညီမတို့အတွက် မမဖြူရှိမှ ဖြစ်မှာလေ”

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီမိသားစုအတွက် ကိုယ်ရှိမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ဟိုးခဉ်ကတည်းက မင်္ဂလာရက်ကို ဟိုရွှေဒီရွှေလုပ်ခဲ့တာ သူမပဲ မဟုတ်လား။

ခုကျတော့ ထိုလူတွေက သူတို့မိသားစုနဲ့ သူတို့ဘာသာ ရပ်တည်နိုင်ကြပြီ။ သူမရဲ့ရင်ကွဲနာကျမှုအတွက် ဘယ်လောက်ထိ ဆေးမပေးနိုင်ကြလို့လဲ။ နစ်သိမ့်ပေးရုံကလွဲပြီး သူမ ပြုံးလာနိုင် အောင် ဖန်တီးနိုင်ကြလို့လား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီရဲ့ပြဿနာက သူမရဲ့မိသားစုဝင်တွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူ့သာ ဖြူအပေါ် ထာဝရသစ္စာရှိမယ်ဆိုရင် ဘယ် အချိန် ဘယ်ကာလဖြစ်ဖြစ် ဖြူအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေမှာပေါ့။

အမှန်ဆို ဒီနေ့ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်မြတ်နိုးစွာနဲ့ ရေလာလောင်း နှာပဲ့ဆိုပြီး ကျွန်မ ရင်ခွန်ကြည့်နူးစွာ စောင့်နေခဲ့တာပါ ကိုခန့်မှူးနေ။ ဒါပေမဲ့...ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ ကျွန်မနဲ့လုံးသား အရှင်လတ် တတ်နဲ့ သေဆုံးသွားအောင် ဒီနေ့မှာ လုပ်ခဲ့ပြီ။

မုန်းတယ်...ရှင်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်။ ခဏတာလေးအချိန်အတွင်းမှာ ကိုယ်ချစ်သူအပေါ် သစ္စာ မထားမစောင့်ထိန်းတဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ်...

“မမဖြူ...မမ”
“.....”
“လုပ်ကြပါဦး...မမဖြူကို ခေါ်လို့မရတော့ဘူးရှင်”

အခန်း (၁၇)

“မင်္ဂလာခန်းမကိုတော့ ဆီဒိုးနားမှာပဲ စီစဉ်လိုက်ရအောင်လေ”

“ဒယ်ဒီသဘောပါ”

“ကျွန်တော် သဘောမတူနိုင်ဘူး အန်ကယ်လ်”

“ဟင်”

တိုက်ပုံနက်ကို လက်တွင်ချိတ်တင်၍ ဝင်လာပြောသော ကိုမကြောင့် ဒယ်ဒီနှင့်မာမီရဲ့အကြည့်က အိမ်ဆီ ရောက်ရှိလာသည့် အိမ်ရှင်က ဝင်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီထရမလို ပြန်ထိုင်ရမလို ဖြစ်သွားသည်။

ကိုကိုက အိမ်ကို ဖုတ်လေတဲ့ ငါးပိ ရှိတယ်လို့မထင်ဘဲ ဒယ်ဒီကို ဦးတည်၍သာ...

“အိမ်မျက်ခြယ်နဲ့ ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး...အန်ကယ်လ်”

“ဘာကွ”

“ဘာလဲ...သိချင်ရင် အန်ကယ်လ်သမီး မေးကြည့်လေ”

“ဘာ...မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

အိမ်တို့ဒယ်ဒီနှင့်မာမီ ရောက်လာသဖြင့် အိမ်တို့သားအမိ သားအဖတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောလို့ရရန် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသော ကိုကိုမေမေက အောက်ထပ်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလာသည်။

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ခန့်မှူးနေ...မင်္ဂလာမဆောင်ဘဲ မင်း အိမ်ပေါ်တင်ထားရအောင် ငါတို့သမီးက ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက် မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက်...ဟုတ်လား မဟုတ်လားဆိုတာ အန်ကယ်လ်သမီးပဲ ပိုသိမှာပါ။ မကြည်ဖြူဘဲနဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ တက်နေတာတောင် လွန်လှပြီ”

“ကိုကို”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထား... အိမ်မျက်ခြယ်... ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ခန့်မှူးနေ...မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောစမ်း”

ဒေါ်မြနှစ်မှာ သားဖြစ်သူကိုလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း မပြောရဲ။ ဖြစ်နေသည့်အခြေအနေကိုလည်း နားမလည်နိုင်အောင်ပင်။

မကြာခင်မှာ သဒ္ဒါဖြူနှင့် လက်ထပ်မည့်သားက ဘေးအိမ်က ကလေးမနှင့်တဲ့။

ဖုန်းဆက်ပြောလို့ ဘုန်းဘုန်းကို ကောင်းပန်ခွင့်တောင်းကာ အပြေးရောက်လာတော့ ကလေးမက အိမ်ပေါ်မှ မဆင်းတော့။

ယခင်က သူမတို့အိမ်တွင် ဝင်ထွက်နေသည့် ချာတိတ်မလေး မဟုတ်တော့ပေ။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အိမ်ထောင်ရှင်မစရိုက် ဖမ်းနေတော့ သားဖြစ်သူအား အကျိုးအကြောင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးကြည့်တော့...

ဘုရား...ဘုရား...

မတွေးဝံ့စရာ။

ဒီလိုအရွယ်ကလေးမက ဘာကြောင့် မဟုတ်မဟတ် ကြံစည် ရတာတဲ့လဲ။ သို့သော်လည်း ဖြစ်လာပြီဆိုတော့လည်း ဘယ်တတ် နိုင်မည်နည်း။ အဆင်ပြေအောင်တော့ တစ်ခုခု လုပ်ပေးရမည်။

“ကိုယ်ချစ်လို့ ဒီအဆင့်ထိ ရောက်ခဲ့ပြီ၊ ဒါကို မင်းက ခုမှ မူးတင်းမဲတင်းနဲ့ ဘယ်လိုလဲကွ”

“ကန်တော့ပါသေးရဲ့ အန်ကယ်လ်...ချစ်လို့ဆိုတဲ့စကား အန်ကယ်လ်လို ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့နှုတ်က ထွက်စရာအကြောင်း မရှိဘူးထင်တယ်။ ခေတ်အမြင်ရှိတဲ့လူကြီးတွေပဲ...ကိုယ့်သမီး ဘာတွေလုပ်နေသလဲ စုံစမ်းကြည့်ဦး”

“ကိုကို...တော်ပါတော့ ကိုကို...ကိုကို မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ပြောရမယ့်သူက အိမ်ကိုပါ။ ဒယ်ဒီတို့နဲ့ မပြောပါနဲ့။ ဒယ်ဒီတို့နဲ့ လည်း အိမ်နဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ခဏနေမှ အိမ် အိမ်ဘက်ကို

လာပြီး အဖြေတစ်ခုခုပေးပါမယ်နော်”

“အိမ်မျက်ခြယ်...ညည်းမကောင်းလို့ ငါတို့ ခုလိုအပြောခံ တော...သမီးမကောင်းလို့ မိဘတွေ အရှက်ခွဲခံရတာ”

“အိမ်နဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ”

ဒယ်ဒီက ဒေါသဖြင့် တောက်တခေါက်ခေါက်။ မာမီက ရည်တစ်စမ်းစမ်းဖြင့် အိမ်ပြန်သွားကြသည်။

“မေမေလည်း အပေါ်ထပ်တက်ပေးပါလား မေမေ... တွေတော် သူနဲ့ပြောစရာရှိလို့”

ကိုကိုက သူ့အမေကို အိမ်ပေါ်တက်ခိုင်းသည်။ အိမ် အသာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကိုကိုက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ချင်ဘူး...ဘာမှလုပ်ဖို့ဆန္ဒ မရှိဘူး။ မင်းက တန်ဖိုးထားပြီးချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးမို့ ငါက မင်္ဂလာဆောင်ပေး လား”

“ကိုကို မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

အိမ်ချစ်သော ကိုကိုရဲ့နှုတ်မှ အိမ်ကို တန်ဖိုးထားသည့် ကားတွေ ထွက်လာတော့လည်း အိမ် သည်းမခံနိုင်ပေ။

အိမ်မျက်ခြယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ဘဝမှာ ဘာမဆို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ချစ်ခဲ့သည်။ မရရအောင် ယူခဲ့သည်။ ဒီအတွက် ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေဘဲ တရားမဟုတ်သလို ဘယ်တော့မှလည်း မျက်ရည်ကျလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

“တကယ်ဆိုရင် မင်းမှာ ရှက်တတ်ရင် နေရာမှာ လဲသေသင့်

ပြီ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း...ငါက လာပါလာပါ ဖိတ်မခေါ်ဘဲ ငါ့အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။ ခုလည်း ငါ့အိမ်ကို မင်းအိမ်မင်းထွန်း မင်း လုပ်ချင်သလိုလုပ်နေတယ်။”

“လင်ပစ္စည်း မယားပိုင်တယ်တဲ့၊ အိမ်က ကိုကိုရဲ့မိန်းမ...”

“မင်းပါးစပ်က ပြောထွက်ရဲတယ်နော်...ဒီမှာ အိမ်မျက်နှာ အထင်ကြီးလို့ ချီးကျူးလိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့တော့ ဒီအသက်အရွယ်ထိရောက်ပြီ၊ အဲဒီလိုမသုံးနှုန်းဝံ့သေးဘူးနားလည်လား။ မင်းကတော့ ဆရာတင်လောက်ပါရဲ့။”

ခနဲတဲ့တဲ့ပြော၍ လှောင်ရယ်နေသော ကိုကိုကိုကြည့်ပြီး အိမ်ဝမ်းနည်းခြင်း၊ မခံချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာရသည်။

ချစ်လို့ပဲယူယူ၊ မချစ်လို့ပဲယူယူ အခုချိန်မှာ ဇနီးမောင်နှံတွေ ဖြစ်နေပြီပဲ။ ကိုကိုပဲ အမြင်လေး နည်းနည်းလောက် ကြည်လင်လို့ မရဘူးလား။

အိမ်အတွက် မှားတယ်ဆိုရင်တောင် ချစ်လို့မှားတဲ့အမှား ရှိသေးတာပါ။ ဘယ်သူက မုန်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အတင်းလှည့် မှာတဲ့လဲ။

“ထားပါတော့...မင်္ဂလာခန်းမမှာ မဆောင်ချင်ဘူးဆိုရင် လည်း မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးတော့ လုပ်ရမှာပဲ ကိုကို”

“ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးကွာ...မင်းနဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စလုပ်မယ့်အထိ ငရဲပြည်ပဲ ဆင်းမယ်။ ဘာလို့လဲ...သိလား”

အိမ်မျက်နှာနား တိုးကပ်၍ မေးလာသောကြောင့် အိမ်မျက်လုံးပြူး၍ ကြောင်ကြည့်နေသည်။

ကိုကိုက အိမ်မျက်နှာကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး တွန့်ခနဲ နှလုံးက...

“ရေစက်စုံမှာစိုးလို့”

“ကိုကို”

လှည့်ထွက်သွားသော ကိုကိုရဲ့လက်ကို အိမ် ကပျာကယာ နှလုံးဆွဲလိုက်သည်။ ကိုကိုက ချက်ချင်း ခါထုတ်ကာ-

“မထိနဲ့”

“ကဲကဲဆတ် ဖြစ်မနေနဲ့ ကိုကို...မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးလောက် ကိုကိုဘက်က မလုပ်ပေးဘူးဆိုရင်တော့ ဟင်း...ဟင်း...အိမ် ကာလုပ်မလဲ ကိုကို သိပါတယ်နော်”

“မင်း...တောက်”

အိမ်ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်မုန်းတီးစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး တောက် ခေါက်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

တကယ်ဆို အိမ် အဲဒီလို အကျပ်မကိုင်ချင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ အိမ်ပေမဲ့ အိမ်ဆီမှာ အဲဒီနိုင်ငံကွက်ကလွဲရင် ဘာမှမရှိလို့ပါ။

အိမ်ကို အရှက်မဲ့တယ်လို့ပြောပြော၊ သိက္ခာမရှိဘူးလို့ပြော ပြော အိမ်အတွက် ချစ်ဖို့ကလွဲရင် အရှက်တွေ၊ သိက္ခာတွေ မလိုပါ ဟဲ့။

ဒီလိုနှင့် အိမ်တို့ရဲ့ အကျဉ်းရုံးမင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး ဖြစ်တည် သာသည်။

အိမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်နေသော ကိုကိုက အိမ် မှုန်းနား သွားထိုင်လျှင် တခြားသို့ ရွှေရွှေထိုင်နေသဖြင့် အိမ် ရင်နာ

ရသည်။

ရေစက်ချတော့လည်း ရေစက်ခွက်ကို လုံးဝ မကိုင်။ အင်းပေါ်လေ...အိမ်နဲ့ ရေစက်ဆုံမှာနိုးလို့ပေါ့။

ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကို...နောက်ဘဝတွေက မသေချာပါဘူး။ နောက်ဘဝမှာ ကိုကိုနဲ့အိမ် ပြန်ဆုံကြဦးမလား၊ မဆုံကြဘူးလားဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် အိမ်ကတော့ သေချာတဲ့ ဒီဘဝမှာ ကိုကိုနဲ့ ပေါင်းခွင့်ရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။

အိမ်ဘက်က ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ ဒယ်ဒီတို့၊ မာမီတို့မှာ ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသွေးသားဖြစ်သည့် အိမ်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို သူတို့က အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ စီစဉ်ချင်နေကြသည်။

“အိမ်ပွယ် လုံးဝမရှိဘူး မြေး...ဒီယောက်ျားက ရွှေထွင်နေတဲ့ ယောက်ျားမို့ မြေးက သူတစ်မိန့်တည်း ဖြစ်နေရတာလား”

ဘွားဘွားက ကိုကိုကို မကျေနပ်၍ ပြောသည်။ အိမ်မှာ နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဖာထေးပြောရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ အိမ်ကို လုံးဝ မခေါ်ကြတော့။ နေနိုင်ကတော့...

“နင့်ကိုတော့ စောက်ရမ်းလေးစားသွားပြီ အိမ်မျက်ခြယ်... ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုရအောင် ယူလိုက်သလဲတော့မသိဘူး။ နင်တော်တော် တော်တယ်နော်”

“ကိုခန့်မျိုးနေနဲ့ မသဒ္ဒါဖြူတို့ မျက်ရည်ကျသလို နင် မကွပ်

နေနဲ့။ ငါ ဒီလောက် အတန်တန်ပြောခဲ့တယ်။ တစ္ဆတ်ထိုးဆန်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတယ်မှတ်နေလား။ နင့်ရဲ့ ရလို့မူအတ္တက နင့်ကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခမပေးပါစေနဲ့လို့ ငါ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ငါကတော့ နင့်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် ဆက်မခင်ရဲတော့ဘူး...ဘိုင့်ဘိုင့်”
ဂိုးပေါ့...။

ဘယ်သူက ဆွဲထားလို့လဲ။ ပြောချင်သလို ပြောကြစမ်းပါ။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရအောင်မယူနိုင်ကြသူတွေက အိမ် ရအောင်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်းအပေါ်မှာ မနာလိုမရူစိမ့် ဖြစ်နေကြတာပဲဟု အိမ် သတ်မှတ်လိုက်သည်။

စာခန်း (၁၈)

ကိုကိုက အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပေမယ့် ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေသော အိမ်ကို လုံးဝ မကြည့်။ စာကြည့်စားပွဲရှေ့တွင် ဝင်ထိုင် နေသည်။

အိမ် ဖုန်းကို ဟိုဒီလျှောက်ပွတ်ရင်း ကိုကိုကို လှမ်းကြည့် သည်။ ကိုကိုက အိမ်ကို မကြည့်။

အတန်ကြာတော့ ထိုသို့ ငြိမ်သက်နေရသည့်အဖြစ်ကို အိမ် သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ကိုကို ဘေးသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကိုကို”
“.....”
“ကိုကိုလို့”
“.....”

“ဟင်...မင်း...ဘာလုပ်တာလဲ အိမ်မျက်ခြယ်”
အိမ် ခေါ်နေတာကို မကြားသလိုလို မသိသလိုလိုနှင့် ငြိမ်နေ ခြင်းကို မကျေနပ်၍ အိမ် ကိုကိုလက်ထဲက စာအုပ်ကို ဆွဲယူပစ် ကိုင်သည်။

“အိမ် ခေါ်နေတာကို ဘာလို့မထူးတာလဲ”
“မထူးတာ မထူးချင်လို့ဆိုတာ သိရင် မင်း မေးနေစရာ မဟုတ် မလိုဘူး...အိမ်မျက်ခြယ်”

“မေးတော့ ဘာဖြစ်လဲ...အိမ် ကိုကိုရဲ့မိန်းမပဲ”

“အေးလေ...မင်းမှာ အဲဒီလို မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ခွင့် အပြည့် အတိုင်းပေးပြီကိုး...ပြောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်။ အဲဒီ ခုတင်ကို ငါ ပေးထားတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းဘာသာမင်း ယူထား တယ်သူမှလည်း အသိအမှတ်မပြုဘူး”

“ရှင်ဟာ အတ္တသိပ်ကြီးတဲ့လူပဲ”
“မင်းကိုတော့ မမီသေးပါဘူး။ မင်းလောက်လည်း ဆရာ ကျသေးဘူး။ လေးစားတယ်...သွားမယ်”

“ကိုကို”
အိမ်ကို ရွဲတဲ့ပြော၍ ထွက်သွားသော ကိုကိုကို လှည့် ကြည့်မှန်းသိပေမယ့် ခေါ်လိုက်မိသေးသည်။ အိမ်အောက်ဘက်သို့ အုန်းအုန်း ဆင်းသွားသံကြောင့် အိမ် အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သည်။

သူမ အောက်ထပ်သို့ရောက်တော့...
“ကိုကို ဘယ်လဲ”

“ဦး...ဝရော”

အိမ်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွားသွားခြင်းကြောင့် အိမ်တစ်ယောက်တည်း ဒေါသတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့သည်။

ကိုကိုမေမေရှိလျှင်တော့ ကိုကိုက အိမ်ကို ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးဆိုး၊ ဒေါသဖြစ်ဖြစ် ရုံးကပြန်လာပြီး ပြန်မထွက်တတ်။

ယခုတော့ ကိုကိုမေမေက ရက်ရှည်တရားစခန်းဝင်နေသည်။ အိမ်ကို သမီးဟု ယခင်အတိုင်းခေါ်သော်လည်း ချွေးမတစ်ယောက်လိုတော့ အသိအမှတ်မပြုပေ။

“တို့...တို့”

လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်လာသော ဖုန်းမြည်သံကြောင့် အိမ်ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မာမီဆီမှ ဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို မာမီ”

“အိမ်...အိမ်ဘက်ခဏလာဦး...အခုလာခဲ့နော်။ မာမီ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်”

မာမီက သူပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းကိုချသွားသည်။ အိမ်ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ ဖိနပ်ပြောင်းစီးကာ တစ်ဖက်အိမ်သို့ ကူးသည်။

အိမ်တို့မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပြီးကတည်းက ဒယ်ဒီနှင့်မာမီ ဒီဘက်ကို လုံးဝ ကူးမလာဘဲ ဖုန်းနှင့်သာခေါ်သည်။

ကိုကိုက မာမီတို့ကို ပြောပြလည်လည်မှ စကားမပြောတာ ဒီတော့ အိမ်လည်း မပြောသာပေ။

“မာမီ”

ဧည့်ခန်းထဲတွင် မာမီကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်ထားတာ မတွေ့ရ၍ ဒယ်ဒီ ရောက်သေးပုံမပေါ်ပေ။

အိမ် ဝတ်ထားသော စကတ်အနားစကို သိမ်းပြီး မာမီရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မာမီက အိမ်ကို ဘာမှမပြောသေးဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“စောစောက ကားထွက်သွားသံကြားတယ်...ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ”

“.....”

မာမီရဲ့မေးခွန်းကို အိမ် မဖြေနိုင်။ ဒီတိုင်းပဲ ကြည့်နေတော့ မာမီက အိမ်ကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“ဒီနေ့ မာမီ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်လို့ထင်လဲ...သမီး”

“မာမီကလည်း အိမ် ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“ကေသီနဲ့”

ကေသီနှင့်ဆိုတော့ မာမီ တစ်ခုခုတော့ သိခဲ့ပြီးလောက်ပြီပေါ့။ အိမ် မျက်နှာလွဲကာ မျက်နှာရှေ့သို့ ပြိုဆင်းလာသော ဆံပင်တွေကို ထပ်ခါထပ်ခါ ထိုးသွင်းနေသည်။

“အိမ်...မာမီမျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်စမ်း”

“မာမီ”

“မခေါ်နဲ့...မာမီကို ကြည့်စမ်းပါ”

တစ်ခါမှ ဒေါသမဖြစ်စဖူးဖြစ်၍ အော်လိုက်သဖြင့် အိမ် မာမီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မာမီမျက်နှာထဲက စကားလုံးတွေကို

အိမ် မဖတ်တတ်။

“တကယ်ဆို သမီးရဲ့အရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ မာမိတို့ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့က သတ်မှတ်ခဲ့ကြ တယ်။ လူငယ်ဘဝကို ပျော်ပျော်ကြီး ဖြတ်သန်းပါဦးတော့လား။ ကြိုက်သလောက်သုံး...ဘယ်သူတွေ တားခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“မာမိ...မာမိ ဘာပြောချင်တာလဲ။ အိမ် နားမလည်ဘူး။ အခု အိမ်က ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ...ဟုတ်လား”

မာမိက ဒေါသတကြီးမေးကာ အိမ်ဘေးသို့ ကပ်ထိုင်ကာ ပန်းတစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး-

“ဒီစကားတွေကို ညည်းဒယ်ဒီ မရှိတုန်းမို့ ငါ ပြောဝံ့တာ။ ဒါတွေကိုလည်း ဒယ်ဒီသာသိရင် ညည်း အသတ်ခံရမှာ... သိလား”

“မာမိ... ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

အိမ် မာမိလက်ကို ဆွဲခွာကာ မေးပစ်လိုက်သည်။ ကေသီက ပြောတယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်...ကိုကိုနဲ့ ဒေါ်သဒ္ဒါဖြူတို့ရဲ့ကိစ္စကလွဲလို့ ဘာဖြစ်ရဦးမှာတဲ့လဲ...ပြောပလေစေပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ...ပွန်းပဲ့သွား တာမို့လား။

ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက် ချိုးမွမ်းခုနစ်ရက်တဲ့။ ကဲ့ရဲ့ရတာ ညောင်းရင် ရပ်သွားမှာပဲ...ဘာဖြစ်လဲ။

“အိမ်...ညည်းရဲ့မျက်နှာလေးကို ပြင်လိုက်စမ်းပါ။ ညည်းက ဘာအချိုးတွေ ချိုးနေသလဲဆိုတာ ငါ မသိဘူးထင်နေလား။ မအေ

မိဘတွေ တစ်ဖက်သတိုးသားလောင်းရှေ့မှာ ဘယ်လောက်ထိ အရှက်ရ...မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသလဲ။ ကိုယ့်ကို တန်ဖိုးမထားလို့ မင်္ဂလာမဆောင်ချင်တာကို မရရအောင် ကုတ်ကပ်နေတယ်။ မင်း =ရှက်ဘူးလား”

“.....”

“ပြောတာ သမီးရည်းစားဆို...ခုစ်သူတွေဆို...ဒီနေ့ ကေသီ ပြောမှ...ပြောမှဆိုတာထက် ငါ ဇွတ်မေးလွန်းလို့ပါ။ ဘာတဲ့... သူများရည်းစားကို ညည်းက လှခဲ့တယ်တဲ့။ ညည်း မရှက်ဘူးလား အိမ်မျက်ခြယ်...အဲဒီစကားတွေကို ငါ ဘယ်လိုမျက်နှာထားနဲ့ စားထောင်ခဲ့ရသလဲ...ညည်း သိလား”

“.....”

“သူတို့ဘက်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ အစစအရာရာ စီစဉ်ပြီး သားတဲ့။ ညည်းကြောင့်တဲ့...ညည်းမိဘတွေကို အရှက်ရအောင် လုပ်တဲ့ သမီးဆိုးပဲ။ ဒီကိစ္စတွေ ညည်းအဖေသိရင် ညည်းကို သတ်မှာ...သိလား”

“မာမိ...အိမ်ကို ညည်း...ညည်းနဲ့ မပြောပါနဲ့။ ခုကော ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ။ ကာယကံရှင်တွေတောင် ဘာမှမဖြစ်တာ။ မာမိက သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့စကားနဲ့ အိမ်ကို ဘာလို့ဆူနေရ တာလဲ”

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...မအေကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြော နေလိုက်တာ။ ညည်း ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား အိမ်မျက်ခြယ်။ ဝင့်လည်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဘာလို့ဝဋ်လည်ရမှာလဲ...ဦးသူယူစတမ်းပဲ။ နောက်ပြီး ကိုကိုနဲ့သူက လင်မယားတွေမှ မဟုတ်တာ။ အိမ်က ဘာလို့ ဝဋ်လည် ငရဲကြီးရမှာလဲ”

ဒေါ်ဒေဝီခင် စွာတာတာ ပြောနေသည့် သမီးဖြစ်သူကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်မိသည်။

ကိုယ့်ဝမ်းထဲက ထွက်ခဲ့သောသမီး ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစဟု သံသယဝင်သွားမိသည်။ ဘာလို့ ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းရတာလဲ ဘာလို့ ကိုယ့်တစ်ဘုံတည်းပဲ ကြည့်တတ်ရတာလဲ။

ကိုယ်တွေ့အပေါ် လုံးဝ ပြေပြေလည်လည်မရှိသော ခန့်မှန်းမှု၏အဖြစ်ကို ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ အကြောင်းစုံသိရ၍ ပို၍တောင် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့ပေ။ သူ့အဖေသာသိလျှင် မိုးမီးလောင်နိုင်သည်။

“မာမီပြောမှာ ဒါပဲဆိုရင် အိမ်နဲ့ ပြန်တော့မယ်”

“သမီးတို့အိမ်ထောင်ရေးကော အဆင်မပြေဘူးမဟုတ်လား”

စောစောက ဒီဘက်အိမ်ကထိ ကားခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်သံကိုကြား၍ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သမီးပဲမဟုတ်လား။ ကိုယ်တွေ့က ဟဲ့တစ်ချက် မဟောက်ခဲ့သော သမီးကို သူမိန်းယောက်ျားက နင်ပဲငါဆ ပြောနေတာကို ဘယ်မိဘက ကြည့်ရုံနားထောင်ရုံမှာလဲ။

မိဘတွေရဲ့မေတ္တာတရားတွေကို ထည့်မတွက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ထည့်မတွက်ဘဲ စိတ်ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးနေသည့်

သမီးကို သနားလည်းသနား၊ ဒေါသလည်းဖြစ်နေသည်။

“မပြေဘူးလေ”

“အိမ်”

“တော်ပြီ မာမီရာ...မာမီဆီလာရတာ ပိုတောင်စိတ်ရှုပ်လာပြီ။ ခဏနေ ကိုကို ပြန်လာတော့မှာ...အိမ် သွားပြီနော်”

ထွက်သွားသော သမီးဖြစ်သူရဲ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ဒေဝီခင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ မသိတော့။ ကိုယ်တွေ့ကလည်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေး။ ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်နှင့် အိမ်နှင့် လုံးချာလိုက်နေသဖြင့် သမီးဖြစ်သူကို စောင့်ကြည့်ဖို့ လွတ်သွားခဲ့သည်။

စောစောသိခဲ့လျှင် သူ့အဘွားဆီပို့ကာ လူငယ်ပီပီ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် လုပ်လို့ရမည်။ ခုကျတော့...။

နာခန်း (၁၉)

“ဟူး...အပြင်မှာ နေအရမ်းပူတာပဲ မမဖြူရေ...ခရမ်းလွန်
 ရောင်ခြည်သင့်တော့မှာပဲ”
 မိုးမိုးက လူမမြင်ရသေး၊ အသံအရင်ကြားရသည်။ ဖြူက
 ဟင်းချက်နေတာမို့ သူ့ကို ဘာမှစကားမပြန်အား။ မိုးမိုး အိမ်ထဲဝင်
 ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်နေသံကြားရသည်။
 “မမဖြူ”
 “မိုးမိုးရယ်...ညည်းနေနော်...နေပူထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့
 လူတွေ ညည်းဖို့လည်းထားပါဦး...ဟွန့်”
 “မမဖြူ ဘာဟင်းချက်နေတာလဲ”
 “ဝက်သားနဲ့ ပုန်းရည်ကြီး ချက်မလို့လေ”
 “ဟေး...ဒီနေ့တော့ ထမင်းအများကြီး စားပစ်တော့မယ်
 ဝျို့”

ကျော်ကျော်စိုးက မီးဖိုချောင်ထဲပြေးဝင်လာပြီး ဝမ်းသာအားရ
 ပြောသည်။ မိုးမိုးက ကျော်ကျော်စိုးကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးကာ-
 “အမလေး...မောင်ကျော်...ခါတိုင်းက မကောင်းလို့လား”
 “ဟုတ်တယ်လေ...ကောင်းမှမကောင်းတာ”
 “တယ်...ငါ လုပ်လိုက်ရ”
 ကျော်ကျော်စိုးက မိုးမိုးရဲ့လက်က လွတ်အောင် ဧည့်ခန်းထဲသို့
 ပြေးဝင်သွားသည်။ မိုးမိုးက ကလေးနှင့်အပြိုင် စိတ်လုပ်ကာ
 ဧည့်ခန်းအထိလိုက်သည်။ မောင်လေးပြောလျှင်လည်း မလွန်။
 ဖြူ ရုံးပိတ်ရက်မှာ အိမ်မှာ ဟင်းအမယ်စုအောင် အစပဲ
 အဟပ်တည့်တည့်ချက်စားဖြစ်တာက များသည်။ ရုံးထမင်းချိုင့်
 ဆိုတော့ ဟင်းစုံအောင်ထည့်မရ။ မနက်စောစော သွားကြရတယ်
 ဆိုတော့ အချိန်ယူပြီးလည်း မချက်ပြုတ်နိုင်။
 ဖြူက အစိုးရဝန်ထမ်းမို့ ကိစ္စမရှိသော်လည်း မိုးမိုးက
 ဒီရပ်ကွက်တွင်းမှာ ဖွင့်ထားသော ကိုယ်ပိုင် မူကြိုကျောင်းတွင်
 ဆရာမ ဝင်လုပ်နေသည်။
 ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ တရားစခန်းဝင်လျှင်ဝင်၊ မဝင်လျှင်
 ဘုရားခန်းထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတာမို့ ဖြူတို့ရဲ့ဘဝသည် မကြွယ်ဝ
 သော်လည်း စိတ်ချမ်းသာရသည်။
 မေမေတို့၊ ဖေဖေတို့ကိုယ်တိုင် အငြိမ်းစားဝန်ထမ်းတွေဆိုတော့
 ဖြူတို့ကို အစိုးရဝန်ထမ်းကလွဲ၍ ဘာမှမလုပ်စေချင်ပေ။
 ဖြူ ဟင်းချက်နေရင်း စိတ်က ကျင့်သားရနေသည့်အတိုင်း
 သူ့ဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။

သူကတော့ အစိုးရဝန်ထမ်းမဟုတ်ပေမယ့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ပါသည်။ ထိုသို့ ရုံးပိတ်ရက်တိုင်းတွင် ဖြူတို့အိမ်မှာပဲ တစ်နေ့ ကုန်နေသည်။ ညနေဘက်မှ အေးဆေးဖြူတတ်တာများသည်။

ပြီးတော့ ဖြူရဲ့လက်ရာကိုလည်း ပင်တိုင်အားပေးသူလေ။

“မိုးမိုး ဘာကူညီပေးရမလဲ မမဖြူ”

ကျောဘက်မှ မိုးမိုးရဲ့အသံကြောင့် ဖြူ ဝဲတက်လာသည့် မျက်ရည်တွေ မကျဆင်းအောင် ထိန်းလိုက်သည်။

“ဪ... ဒီရဲ့ဟင်းရွက်တွေက ချဉ်ရည်ဟင်းချက်ဖို့မဟုတ် လား... ညီမ သင်လိုက်မယ်နော်”

“အင်း...”

ဖြူ ခေါင်းပဲညိတ်ပြုပြီး မိုးမိုးဘက်မလှည့်ဘဲ မျက်နှာပျက်တာ မြင်သွားလျှင် အရှက်ကွဲရဦးမည်။ အငယ်တွေကြားမှာ အရှက်ကွဲ စရာဖြစ်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်အတွက် ဖြူ ခုထက်ထိ ရှက်ရွံ့မဆုံး ပေ။

နေ့ရက်တို့သည် လသို့ ပြောင်းခဲ့ပြီမို့ အနယ်ထိုင်စပြုနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူငယ်ချင်းဘဝနှင့်က အကြာကြီး၊ ချစ်သူဘဝနှင့် (၅)နှစ်ဆိုတော့ တွယ်မိသည့်သံယောဇဉ်က သေးလေးမှမဟုတ်တာ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင်မဟုတ်ဘဲ အချိန်တိုင်း သတိရနေခဲ့သည်။ ရှင်... ကျွန်မအပေါ် သစ္စာမရှိဘူး။ ဘယ်လောက်အပြစ်တင် တင် ရင်ထဲမှာ မချီအောင် ခံစားကြေကွဲနေရသည်။

မင်္ဂလာပွဲပျက်ရတာထက် ချစ်သူနှင့် ဝေးရတဲ့ဘဝက ပို၍ ဆိုးတာ ဘယ်သူ့ကိုသွားပြီး တိုင်တည်ပြောရမှာတဲ့လဲ။

မဖြစ်သင့်ဘူး။ မချစ်သင့်ဘူးဆိုတာ ဦးနှောက်က သတိပေး သော်လည်း နှလုံးသားက ထိုတားမြစ်ချက်ကို ရုတ်တရက် ချက်မခံနိုင်သေးပေ။

“တိတ်လှချည်လား မမဖြူ... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ အင်း...”

“ဟင်... ဪ... ဘာမှမစဉ်းစားပါဘူး မိုးမိုးရဲ့... ဟင်းရွက် တွေ သင်ပြီးပြီလား”

“သင်နေတုန်း မမဖြူ၊ ဒါနဲ့ မမဖြူကို ပြောရဦးမယ်... ညီမလား”

အမူအရာကို ထိန်းနိုင်ပြီမို့ ဖြူ မိုးမိုးရှေ့က ခုံပုပေါ်မှာ ထိုင် နေခဲ့သည်။ ဒီလို ရုံးပိတ်ရက်မှာပဲ ညီအစ်မတွေ အေးအေးဆေးဆေး စားပြောရသည်မဟုတ်လား။

“ဘာတွေပေါဦးမလို့လဲ”

လေသိပ်မပေါလွန်းသဖြင့် ပြောဦးမလို့လဲဟု မမေးဘဲ ပေါဦး မလို့လဲဟု မေးလိုက်တော့ မိုးမိုးက ဟင်းခနဲ တစ်ချက်ရယ်လေ သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကလေ ညီမ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့တယ် အင်းလဲ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ကိုနေနဲ့လေ”

“မိုးမိုး...”

သူတို့အတွက်က ဘာမှမထူးဆန်းပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်က

သူ့မှာမည်ကြားလျှင် ဓာတ်လိုက်သလိုလို ကျင့်ခနဲ၊ လှိုက်ခနဲ ခံစားရသည်။

“ဘာလို့ ဒါတွေပြောနေတာလဲ...မမဖြူ မကြားချင်ဘူး”

ဟင်းအိုးဘက် မျက်နှာလှည့်ကာ ဖြူ ပြောလိုက်သည်။ သူ့အကြောင်းဆိုတော့ ကြားလည်းကြားချင်သည်။ ကြားလည်းမကြားရ။ ကြားချင်တာက သူ့နှင့်ကိုယ် နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်နေခဲ့သည့် နှစ်ကာလတွေက နည်းလို့လား။ မကြားရဲဘူးဆိုတာက မေ့လျော့မှုနှင့် မေ့ထားတာက အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။

“ကိုနေ့ပုံစံက အရင်တုန်းကနဲ့ တခြားဆီပဲ မမဖြူရယ်... ညီမကို တွေ့တော့လေ စကားတွေ ပြောလိုက်တာလည်း အရမ်းသိလား”

“.....”

“စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြတော့လည်း သူတို့အိမ်ထောင် အဆင်မပြေပုံတွေ ကြားရပြန်ရော... အန်တီမြနှစ်ကတော့ ရက်ရှည်တရားစခန်းတွေ ဝင်နေတယ်တဲ့”

“ဪ”

မောင့်ကို ဘာလို့ ဖြေရှင်းခွင့်မပေးတာလဲ ဖြူရယ်။ ဖြူအပေါ် မောင် ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ခဲ့ဘူးဆိုတာ မောင့်အသက်လောင်းကြေးတည်ပြီး သစ္စာဆိုရုံပါတယ် ဖြူရဲ့...။

မောင်ရဲ့ တောင်းပန်းသံကို နားထဲပြန်ကြားယောင်မိလောက်နည်းသားတွေက နာကျင်ရပြန်သည်။

“မမဖြူပဲ ပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ညီမတို့၊ မောင်ကောင်

တို့ကို မကြာခဏ ဆုံးမခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီနေ့ခေတ်ကာလမှာ မိန်းကလေးတွေပဲ ဘဝပျက်တာမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေလည်း ဘဝပျက်တတ်တယ်ဆို”

“သူက အဲဒီလိုပြောသလား”

“ဟင့်အင်း...ကိုနေက ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စကားများများပြောတော့ စကားထဲကနေ အဖြေရဆိုသလို တီးမိခေါက်မိ နိပ်မိတာတွေပါ မမဖြူ”

“အင်း”

“ဪ...ချစ်ရည်ဟင်း ညီမ ဆက်ချက်လိုက်မယ်နော်။ မမဖြူ ရေချိုးဦးမယ်လား...ချိုးလေ...ခဏနေ အားလုံးကျွက်ရင် သမင်းစားကြရအောင်လေ”

“အင်း”

မိုးမိုးရဲ့စကားအတိုင်း ဖြူ ခေါင်းညိတ်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပေမယ့် ရေချိုးဖို့ မပြင်မိသေး။ ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေတွဲလောင်းချထိုင်ရင်း စိတ်က ဟိုရောက်ဒီရောက်။

“သမီးကို ဒီတိုင်း တစ်သက်လုံး မသွားစေချင်ဘူး”

“ဒီတိုင်း တစ်သက်လုံး မသွားစေချင်လို့ ဘယ်လိုသွားစေချင်တာလဲ မေမေရဲ့”

“ကိုယ့်အပေါ် နားလည်မှုပေးနိုင်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သမီး အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီ။ ဒါမှ ညှိုးနွမ်းနေတဲ့ သမီးရဲ့ဘဝ ဘာညီငြိမ်မှုရမှာ”

“မေမေ...ဖြူကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စကို မပြောပါနဲ့တော့”

လာ: မေမေရယ်...နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးလာတဲ့သူကိုတောင်
ပိုင်စိုးတယ်လို့ ပြောလို့မရတာ။ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ရေးနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဖြူ စဉ်းလည်းမစဉ်းစားရဲတော့ဘူး။

**ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးရယ်...တစ်သက်လုံး
အပျိုကြီးလုပ်ဖို့ကိုတော့ မေမေ ခွင့်မပြုချင်ဘူး။ မေမေတို့ တရား
ခခန်းမှာ ကုသိုလ်ဖြစ် ဆေးလာကုပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်လေးက သမီး
ကို သဘောကျနေပုံရတယ်။ မေမေဆီမှာလည်း လာပြောထားတာ
ရှိတယ်...သမီး**

မေမေရယ်...မဖြစ်နိုင်ပါဘူး

ဖြူ ငြင်းလိုက်ပေမယ့် မေမေက လက်လျှော့ချင်ပုံမရ။ မောင့်
ကြောင့် ဖြူ တက်ကြွလန်းဆန်းမှုများပျောက်ကာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း
ဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း မြင်တွေ့ချင်ပုံမရ။

**အရင်တုန်းကဆို တရားထိုင်ရင် စိတ်အေးလက်အေး
နောက်ကြောင်းအေးအေးနဲ့ ထိုင်နိုင်တယ်။ အခုကျတော့ သမီးကြီး
ပဲ စိတ်ရောက်ပြီး တရားထိုင်ရတာလည်း စိတ်မဖြောင့်ဘူး**

**မေမေရယ်...ဘာလို့ စိတ်အပင်ပန်းခံနေရတာလဲ။ ဖြူ
အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ ဖြူ အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲနေနေကျပဲ**

အရင်တုန်းကနဲ့ခု တူမှမတူတော့ပဲလေ

မေမေနှင့် အပြန်အလှန်ပြောခဲ့သည့်စကားကို စဉ်းစားရင်
စိတ်လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်သည်။ သို့သော် မိုးမိုး ပြောပြ
သည့်အကြောင်းအရာတွေ ခေါင်းထဲရောက်လာပြန်တော့လည်း
မောင့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

မိုးမိုးပြောသလို ဖြူ ဆုံးမခဲ့သည်။

တိုးတက်လာသော ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် ဘဝပျက်တယ်
ဆိုတာ မိန်းမတွေမှမဟုတ်။ ယောက်ျားတွေပါ ဘဝပျက်ရသည်
ဆိုတဲ့အကြောင်း။ လူမှုကွန်ယက်ကို လူတွေ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်
သုံးလာသည့်အခါ ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် သတင်းတွေ လျင်မြန်စွာ
ပြန့်လွင့်နေသည်။

ဘာတဲ့...ယခုတလော မကြာခဏ တက်တက်လာသည့်
သတင်းက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းပြီး
ဘေးဒယား လုပ်သည့်အကြောင်းတွေ။

ဘုရား...ဘုရား...။

ခေတ်မီတိုးတက်လာသလောက် ကြောက်စရာကောင်းသည့်
ခတ်စနစ် ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်တွေကိုယ်တိုင် မိန်းကလေးတွေ
ခြင်းပေမယ့် ဟိုစကားပုံက မှန်သလိုလို ရှိလာသည်။

ဘာတဲ့... လူပျိုအမေ ဆန်တစ်အိတ်နဲ့ မန်းတောင်ရိပ်မှာ
အက်ပုန်းရမယ် ဆိုတဲ့စကား။

အပေါ်ယံစဉ်းစားကြည့်လျှင် မိန်းကလေးတွေဘက်မှ သိက္ခာ
ကျရောဟု ထင်စရာရှိသည်။ သို့သော် သိပ္ပံနည်းကျစဉ်းစားသည့်
အခါ လူဦးရေအချိုးအဆသည် ညီမျှမှုမရှိတော့ပေ။

ယောက်ျားလေးလူဦးရေကနည်း၍ မိန်းကလေးလူဦးရေက
များနေသည်။ သုံးချိုးတစ်ချိုးလောက် ကွာနေရသည့်အထဲ အချိုး
ညီကျ အလုပ်လုပ်သော ယောက်ျားလေးတွေက နည်းလာသည်။
ထို့အတွက်ကြောင့်လည်း မိုးမိုးကို ဆုံးမရတာက အမော။

ကိုယ့်ကို လာကြိုက်တိုင်း သဘောကျမနေနဲ့ဦး။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေကို ချူစားတတ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတချို့ ရှိနေတတ်ကြောင်း။

“ညီမ သိပါတယ် မမဖြူရဲ့၊ ကြားနေ မြင်နေ တွေနေရလို့ ယောက်ျားတွေကို ချစ်ကြည့်လို့ကို မရဘူး။ မိုးက အပျိုကြီးလုပ်မှာ”

“အပျိုကြီး မလုပ်ရပါဘူးအေ”

ဟု မေမေက လှမ်းဟန်သည်။ မိုးမိုးပြောသလို ပြောရလျှင် ဖြူလည်း အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို စိတ်ကုန်ပြီ။ အပျိုကြီးပဲလုပ်တော့မည်။ သေမှ ငိုမယ့်သူမရှိတာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဖျာလိပ်နှင့် ပတ်ချတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ လတ်တလော ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်မဆိုင်ရလျှင် ပြီးရေးနောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။

“သမီးတို့ စဉ်းစားသလို စဉ်းစားနေရင်တော့ ဘယ်သူမှ အိမ်ထောင်ကို ပြုတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု မေမေက ပြောသည်။ မေမေကတော့ အိမ်ထောင်မပြုနေကို အားမပေးသူဖြစ်သည်။ လောကတွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့မလွယ်ကြောင်း၊ ရေရှည်မှာ ဒုက္ခရောက်တတ်ကြောင်း မကြာခဏ ဆုံးမနေသည်။

ယခုတလော ထိုသို့ ပို၍ ဆုံးမတယ်ဆိုတာ မှန်မည်။ အရင်တုန်းက ဖြူက အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သူကိုး။

အခန်း (၂၀)

ရုံးပိတ်ရက်ဆိုလျှင် အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ဖြစ်။ အိမ်တွင်းအောင်းနေတတ်တာက များသည်။

ထို့ကြောင့် ရုံးကအပြန် မြို့ထဲတစ်ခါတည်း ဝင်လိုက်သည်။ ဝယ်စရာရှိတာတွေဝယ်ဖို့ ဖြစ်သည်။

ဟင်းချက်စရာများနှင့် အိမ်အတွက် လိုအပ်သည်များကို မိုးမိုးက ဝယ်တာများသည်။ ဖြူကသာ တစ်ခါတလေ စားချင်သည့် ဟင်းများကို ဝယ်သွားတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါလေးလှတယ်နော်...ဖြူ”

“လှတယ်...ဘာလဲ...ယု ဝတ်ဖို့လား”

“အိုး...ဒီမီးပုံးပျံကြီးက ဒါဝတ်စရာလား ဖြူရဲ့၊ ယောင်းမလေ...သူမွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ပေးဖို့ ပေးမယ်...ပေးမယ်နဲ့ မပေးဖြစ်တာ ကြာပြီ။ သိတဲ့ မယုက တစ်ယောက်တည်းကျတော့ ဘယ်မှမသွားဖြစ်ဘူးလေ”

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့”

မယုပြသည့် ဆွဲသားအင်္ကျီ လက်ပြတ်လေးဆီမှ အကြည့်အလိုက်သည်။ အနီရဲရဲ ဆွဲသားအင်္ကျီလက်ပြတ်ပေါ်မှာ ပြောင်လက်လက် ဘောကြယ်များထိုးထားသည်။ အပေါ်မှ တစ်ခုခု ထပ်ဝတ်မှသာ အမြင်မရိုင်းမည့်အင်္ကျီမျိုး ဖြစ်သည်။

အင်းလေ...ဒါက ဖြူအတွေးကိုး

ဒီနေ့ခေတ်ကာလမှာ ဒီလိုအင်္ကျီကို အပေါ်က ဘာမှမထင်ဘဲ ဟိုဟိုဒီဒီသွားသည့်အခါ ဝတ်နေကြတာ တွေ့သားပဲ။

သွယ်လှသော ကောင်မလေးတွေဝတ်လျှင် အမြင်သိပ်မရိုင်းဘဲ ပြည့်ဖြူဖြူ မိန်းကလေးတွေဝတ်လျှင်တော့ အရှိအရှိတိုင်းပေါ်နေမည့် အဝတ်အစားတွေ ဖြစ်သည်။

ဖြူသည် သူများကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးရမည်ဆိုလျှင်တော့ ထိုသို့သော အဝတ်အစားမျိုး ဘယ်တော့မှ ဝယ်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

“မယု...ဖြူ ဟိုဘက်မှာ ရှိနေမယ်နော်...ကြည့်ဦးမှာမလား”

“အေး...အေး...ဖြူ...မယု လာခဲ့မယ်”

အဝတ်အစားတန်းဘက်ကနေ ဖြူ ဒီဘက်ကို လျှောက်လာသည်။ လိုချင်တာတွေရှိမလားဆိုပြီး လျှောက်သာကြည့်ရသည်။ မျက်စိထဲ ဘာမှမတွေ့ရ။

အိမ်တွင်အလှဆင်ပစ္စည်းတွေရောင်းသည့်နေရာရောက်တော့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

အရုပ်ကလေးတွေ၊ ဖန်ခွက်လှလှလေးတွေ၊ အလှဆင်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးတွေက မလိုအပ်ပေမယ့် ဝယ်ချင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်သည်မဟုတ်လား။

“ဟယ်...ချစ်စရာလေးတော်”

အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးရုပ်ကလေးနှစ်ခုတွဲကို ဖြူ စိတ်ဝင်စား ယူကြည့်လိုက်သည်။ အဘွားကြီးရုပ်က ဆံထုံးသေးသေးလေးနှင့် ဆွယ်တာနှင့် ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးရုပ်က ထိပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် မာဖလာနှင့် ဖြစ်သည်။

“အဟင်း...ချစ်စရာလေး”

“ဖြူ”

ဘေးနားသို့ ကပ်ခေါ်လိုက်သည့်ခေါ်သံကြောင့် ပြုံးနေသော ဖြူရဲ့မျက်နှာမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သတိမထားမိပေ။

ကျောနောက်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် မလှည့်ရဲပေ။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသောအရုပ်ကို မချမိသေးဘဲ အမှတ်တမဲ့ ကိုင်ထားမိသည်။

“ဖြူ...တစ်ယောက်တည်းလား”

ကိုယ့်ရှေ့တည့်တည့်သို့ တိုးရွေ့လာသဖြင့် ကျောခိုင်း၍မရတော့ပေ။ ဖြူ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်းစေ့ မာန်တင်းကာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မယု ပါပါတယ်”

“ဪ”

ကြည့်လိုက်တော့လည်း မြင်နေရသည်။

မျက်နှာချောင်ကျလျက် ညှင်းသိုးသိုးဖြစ်နေသော သူပုံစံကို ဖြူ တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးချေ။

စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ နက်ပြာရင့်ရင့်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီအကွက်တို့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သူပုံစံက ခါတိုင်းလို ကျော့မော့မနေချေ။

အရင်တုန်းကဆို သူပုံစံက ဘယ်ချိန်တွေ့တွေ့ activeဖြစ်လာ တစ်ချိန်လုံး လန်းဆန်းတက်ကြွနေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့် မိုးမိုးက ကိုနေရဲ့ပုံစံက အရင်တုန်းကနဲ့ မတူတော့ဘူးဟု မှတ်ချက်ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။

“ချစ်စရာလေးနော်”

သူက ဖြူလက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အဘိုးကြီးအဘွားကြီးရုပ်ကို ကြည့်၍ ပြောလေသည်။ super market လမ်းကြားလေးဆိုတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးကပ်နေသလို ထင်ရ၍ ဖြူ ခြေတစ်လှမ်း နောက်သို့ မသိမသာဆုတ်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

သူကလည်း ဖြူ ဖြစ်ပျက်သွားပုံကို မြင်သလိုနှင့် မချီဖြူးဖြူးလေသည်။

အမှန်ဆို သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဆုံခဲ့လျှင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်ရမည်ဟု ဖြူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထပ်ထပ်အစါခါ ဆုံးမခဲ့သည်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ လုပ်ငန်းတွေက ဆက်စပ်နေခဲ့သည်မဟုတ်

ဒါပေမဲ့ ယခု မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တော့ စကားတစ်ခွန်း ပြောရဖို့ကို ပြောစရာ ရှာမတွေ့ ဖြစ်နေရသည်။ ဘာတွေ ပြောရမလဲ... နေကောင်းလား၊ အဆင်ပြေလား၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်။

ဒါတွေ ပြောရမှာလား။

“ဟိုနေ့က မိုးမိုးနဲ့ တွေ့သေးတယ်”

သူကိုယ်တိုင်လည်း ပြောစရာစကား ရှာမရသဖြင့် ပြောလိုက်ရသည်။ ဖြူ မျက်လွှာချခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့...အဲဒီနေ့က ရှင်နဲ့တွေ့တယ်လို့ မိုးမိုး ပြောပါ

တယ်”

“ဪ”

“အန်တီကော နေကောင်းလားဟင်”

“မေမေလား...နေကောင်းပါတယ်။ အခုတောင် တရား

ခန်းဝင်နေတယ်လေ”

ပြီးတော့ စကားတွေတိတ်သွားသည်။ နောက်ထပ်စကားတွေ ထပ်ရှာ၍မရတော့ပေ။ သူ့ရှေ့က မြန်မြန်ထွက်ခွာချင်နေပေမယ့် သူက ရှေ့မှာရပ်နေတော့ ကာဆီးထားသလို ဖြစ်နေသည်။

“ဟော...ကိုနေ”

“မယု”

ရုတ်တရက် အနောက်ဘက်ကနေ မယုရဲ့ နှုတ်ဆက်သံကြားတော့ ဖြူအတွက် ထွက်ပေါက်ရသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကို

နောက်ဘက်သို့ယိုကာ မယု နေရာရအောင် ပြင်ပေးလိုက်သည်။
ပြီးတော့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အဘိုးအဘွားရုပ်ကို ယုဆွဲ
နေရာမှာ ပြန်ထားလိုက်သည်။ သူ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တာထိ
လည်း မျက်ဝန်းထောင့်ကနေ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီနော်...နေကောင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မယု”

“မယု...မှောင်တော့မယ်...သွားရအောင်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ...မယု အင်္ကျီရွေးနေတာကြာသွားတယ်။ ခြုံ

ဘာမှမယုတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို သွားကြမယ်လေ...ဪ...ကိုနေ...မယုတို့တို့

သွားခွင့်ပြုပါနော်”

“သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြူ သူ့ကို မကြည့်ဘဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မယုနဲ့
နှစ်ယောက် ယှဉ်ထွက်လာတော့ ကျောဘက်မှ လှမ်းကြည့်နေသလို
လို ခံစားရသည်။

“ဖြူ...”

“မယု...”

“ဖြူ ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ မယု ကိုယ်ချင်းစာလို့ရပါ
တယ်ကွယ်”

“မယုရယ်”

လက်ထပ်ကြတော့မည့်အကြောင်း နှစ်ဖက်အပေါင်းအသင်း
အားလုံးက သိပြီးဖြစ်သည်။ ဖြူက သူ့အလုပ်သို့ သွားလည်ခဲ့ဖူး
သလို သူကလည်း ငြိမ်...လုပ်အတွင်းသို့ မကြာခဏ လာရောက်
ညီပတ်သည်မဟုတ်လား။

ဟိုဘက်က လူတွေကလည်း ဖြူနှင့် သူ့ကို အမျိုးမျိုး စနောက်
အတံသလို ဖြူဘက်က မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူလာပြီ
နဲ့ အမျိုးမျိုး စနောက်တတ်ကြသည်လေ။

ဒီတော့ ဖြူနှင့်သူ့အကြောင်း အပေါင်းအသင်းတွေ မသိသူ
မရှိချေ။

“ဒီလိုပါပဲ ညီမရယ်...ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ရ
တယ်ဆိုတာ ရှားပါတယ်”

“.....”

“အင်း...ဒါနဲ့ ကိုနေလည်း အရင်တုန်းကနဲ့ကို မတူတော့ဘူး
နော်...ညှိုးငယ်နေတာပဲ”

“.....”

“အေးပါ...မယု ပြောပြောနေရင် ဖြူအတွက် အသစ်တွေ
ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ဖြူဘက်က မည်သည့်တုံ့ပြန်စကားမှ မရသဖြင့် မယုက
သူ့စကားကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ဖြူ မယုနှင့် လမ်းခွဲထွက်
ပြီး ဘတ်စ်ကားမှတိုင်တွင် ကားစောင့်ရင်း စိတ်ကကျန်ခဲ့ သည့်
သူ့ဆီရောက်သွားသည်။

မယုတို့၊ မိုးမိုးတို့ပြောသလို သူ အရင်တုန်းကနဲ့ မတူတာတော့

လုံးဝ သေချာသည်။

ဟင်း...

ဖြူ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတွေအိ အာရုံစွတ်နှစ်ထားလိုက်သည်။

သူတစ်ပါးသားမယားကို ပြစ်မှားတာမဟုတ်ပေမယ့် ဖြူ ဒု- သ,န,သော ကို ကြောက်ပါသည်။

ခက်တာက "ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာ၊ ငယ်က ပေါင်း အနှစ်တစ်သောင်း မမေ့ကောင်း" ဆိုတော့လည်း သူ့ဘယ်လိုလုပ် ရုတ်တရက်ကြီး မေ့လို့ရဦးမှာတဲ့လဲ။

မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက် ပွတ်ကြည့်တော့မှ မြူ မျက်ရည်ဝဲနေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိလေသည်။

နာခန်း (၂၁)

"အိမ်မျက်ခြယ်ကော...မပါဘူးလား...သား"

"မပါပါဘူး မေမေ"

မေမေ တရားစခန်းဝင်လျှင် လိုအပ်သည်များကို မကြာခဏ လာလာပို့ပေးတတ်သည်။ စစချင်း အိမ်မျက်ခြယ်နှင့် သူအိမ်ထောင် ကျခါစက မေမေ ထိုသို့ မေးတတ်သော်လည်း နောက်ကျတော့ မမေးတော့ပေ။

ပါမှမပါလာဘဲ။ သူကလည်း ခေါ်မှမခေါ်ခဲ့ဘဲ။ အိမ်မှာရှိ လျှင်တောင် သူက အပေါ်ထပ်ဆို ကိုယ်က အောက်ထပ်။

သူက ဖုန်းပွတ်နေလျှင် ကိုယ်က စာအုပ်ဖတ်နေသည်။ သူ ကကားလာပြောလျှင် ကိုယ်က အော်ငေါက်ပြီး သူမကို မမြင်ရသည့် အရပ်တွင် သူက နေတတ်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။

နောက်တော့ ဘာမှမမေးတော့ပေ။ ယနေ့ကျတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း...

“ကလေးမလေးက ငယ်သေးဟယ်ကိုတော့ အစစအရာရာ သည်းခံပေါ့ သားရယ်” တဲ့။

သူနှင့်အိမ်မျက်ခြယ် ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ သေချာ ကဏာန မသိပေမယ့် အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ဆိုပြီးနေခဲ့သည့် မေမေ။ အိမ်မျက်ခြယ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ချိုသည်။ ခါးသည် ဘာမှမပြောတတ်သည့် မေမေက ယခုကျတော့ သည်းခံဖို့ပြောနေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ပြီး မျက်တင် ဆိုတာ မေမေတို့မျိုးရိုးထဲမှာလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ သားရဲ့လက်ထက် ကျမှလည်း မရှိစေချင်ဘူး”

“မေမေ”

“မပြုခင်က စဉ်းစား၊ ပြုပြီးမှတော့ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲအောင်နေပါ”

တကယ်တော့ ဘာကြောင့်...ဘာကြောင့်လို့ ပြောမိလျှင်လည်း ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းရာကျမည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုနေ့က သူမကို ကျူးလွန်ခဲ့မိပါတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရ၊ ပုံဖော်မရ၊ စိတ်ကူးမရ။

ဒါပေမဲ့ သူမကတော့ ဗီဒီယိုဖိုင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်တဲ့။

မင်း တင်ချင်တင်ပစ်လေလို့ ပြောဖို့နေနေသာသာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင် ထို video file ကို မကြည့်ရဲတာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ကြည့်မိလို့ တကယ်ဆိုလျှင်လည်း ဖြူအပေါ် သစ္စာမစောင့်ခဲ့လေခြင်းဆိုသည့် ယူကျုံးမရသည့်စိတ် တစ်သက်လုံး ဖြစ်နေသည်။ ဒါကြောင့် ငါက မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး၊ သူက ငါ့ကို မရရအောင် ခုခံတာဟု စိတ်ကို လှည့်စားထားခဲ့မိသည်။

အိမ်မျက်ခြယ်အတွက်ကတော့ ထို video file သည် သူ့ကို အိမ်သက်လုံး အနိုင်ယူဖို့အတွက် လက်နက်ကောင်းဖြစ်နေတော့သည် မဟုတ်လား။

တစ်ခုခုဆိုလျှင် video file တင်ပစ်ရမလား၊ ဖြန့်ပစ်ရမလား၊ ခြိမ်းခြောက်ရပေမယ့် လောကတွင် အရှက်နှင့် လူ့လုပ်သည့်ထဲ သူကပါနေတုန်း။ တစ်သက်လုံး အိမ်မျက်ခြယ်ရဲ့ နဖားကြီးထိုးခံရမှာ ရှိတော့သည်။

ကိုယ်က ဒီထက် အသက်လေးနှစ်လောက်ကြီးပြီး လူဖျိုဖြစ်ခြင်း အိမ်ထောင်ကျလျှင် သူမလို သမီးတစ်ယောက် မွေးနိုင်သည်။ ဒီလောက်ထိ အသက်အရွယ်ငယ်သည့် မိန်းကလေးက ဘာကြောင့် ထိုမျှလောက်ထိ အကြံပက်စက်ရသလဲ သူ လုံးဝ စဉ်းစားတတ်ပေ။

ကိုယ့်အိမ်ကို သူမ ဝင်ထွက်ခဲ့တုန်းက ကိုယ့်မှာ သွေးရိုးအားရိုးမှတ်ပြီး သူမဘက်မှ ရပ်တည်ကာ ဖြူကိုတောင် စိတ်ဆိုးခဲ့သေးသည်။

ရိုးရိုးသားသား မျက်နှာလေးနှင့် ဆန်းဆန်းပြားပြားစကားတွေ ပြောခဲ့တော့ သူမလို့ ဘယ်ရိပ်မိသိရှိခဲ့မလဲ။ စောစောကတည်းက ချစ်မိလျှင်တော့ ဝင်ပါထွက်ပါဟု ဘယ်ဖိတ်ခေါ်ခဲ့မလဲ။

ကိုယ့်ရဲ့ခြေတစ်လှမ်းအမှားဟာ တစ်ဘဝလုံး သေဆုံးဖို့ ဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့လား။ ဒီနေ့မှာ ဖြူကို တမ်းတမ်းတတ သတိရမိတုန်း super market တစ်ခုမှ ဖြူနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ရတော့ စိတ်ထဲတယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါ အိမ်ထောင်သည်မဟုတ်ဘူး၊ ထောင်ချောက်မိခဲ့ရတာ ဘယ်လိုတွေးတွေး လက်တွေ့မှာတော့ သူက အိမ်မျက်ခြယ်ရဲ့ခင်ပွန်း။ ဒီတော့ ဖြူကို တမ်းတမ်းတတ ကြည့်မိသတိရမိခြင်းအတွက် သူ့မှာ အကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့ရှိမလား။

ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်ချင်စိတ်နှင့် သတိရတာမဟုတ်ပေမယ့် 'ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ၊ မမေ့သာ၊ ငယ်ကပေါင်း အနှစ်တစ်သောင်း မမေ့ကောင်း' ဆိုတော့ ဖြူကို တော်ရုံတန်ရုံ ဘယ်မှ နိုင်ဦးမလဲ။

ဖြူရယ်... မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။ အနည်းဆုံးတော့ သက်ဆုံးတိုင် မုန်းပစ်လိုက်ပါတော့ကွယ်...။ ဝေတက်လာသည့် မျက်ရည်စတွေကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

ချစ်တဲ့သူနှင့် ကွေကွင်းခဲ့ရုံမက မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရခြင်းဆိုသည့် ဒုက္ခကို ခံစားဖူးသူတိုင်း ကိုယ်ချင်းစာ ခံစားပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

"အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂေါ ဒုက္ခော၊ ပိယေဟိ ဝိပယောဂေါ ဒုက္ခော"

ဆိုသည့် ဘုရားဟောတောင် ရှိခဲ့သည်။ မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းဖက်ရတာကလည်း ဒုက္ခတရား၊ ချစ်နှစ်သက်သူနှင့်

အကွဲကွင်းရတာကလည်း ဒုက္ခတရားတဲ့။

ယခင်တုန်းက အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ခဲ့သည့် ထိုတရားတော်သည် ထက်တွေ့ လူတွေ ခံစားနေရတာနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ မှန်နေကြောင်း အလိုလို လက်ခံမိတော့သည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော အိမ်မျက်ခြယ်ရဲ့ကားကြောင့် သူ့နှုတ်မှောင်တစ်ချက် တွန့်မိသည်။ ဘာတဲ့... မုန်းတဲ့သူကို ထိုင်ကြည့်မည့်အစား ချေးပုံသာ ထိုင်ကြည့်ပစ်ချင်သည်ဆိုလား။

ယခုလည်း ထိုစကားအတိုင်းပဲ အိမ်မျက်ခြယ်မျက်နှာကို ခြင်းကိုမမြင်ချင်။ ထိုကဲ့သို့ အရှက်တရားမရှိတဲ့ မိန်းမကလည်း အတန်နှင့်ကော်ချလျှင်တောင် ဆင်းမည့်အရိပ်အယောင် မမြင်ရပေ။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခြေချိတ်ထိုင်နေသည့် သူမကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ တောက်လျှောက်တက်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲ ချောက်တော့ စားပွဲပေါ် လက်ဆွဲအိတ်တင်ပြီး အင်္ကျီကြယ်သီး ခြွတ်နေစဉ်...

"ဒါက ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ"

ခပ်မာမာလေသံကြောင့် ကြယ်သီးဖြုတ်နေသော လက်တွေ့တန်သွားကာ မှန်ထဲတွင်ပေါ်နေသည့် သူမကို ခပ်တည်တည် မှော့ကြည့်လိုက်သည်။

သူမကလည်း မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် သူ့ကို ပမာမခန့်ကြည့်ကာ...

"အကြည်ဆိုက်ခဲ့ရတာ တော်တော်မှ မောခဲ့ရရဲ့လား"

"မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ အိမ်မျက်ခြယ်"

ဒီလောက်ထိ ခန်းခန့် ပြောနေခြင်းကို သည်းခံပေးကြည့်၍

မရပေ။ ရုတ်တရက် သူမဘက်သို့ လှည့်ကာ ခါးထောက်မေးပစ်လိုက်သည်။

မေမေကတော့ သည်းခံသည်ခံဟု ပြောခဲ့သည်။ ချစ်နှစ်သက်တဲ့သူ ဘာလုပ်လုပ် သည်းခံနိုင်သလောက် မချစ်မနှစ်သက်သူဆို ထသတ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်တတ်တာဟာ လူသဘော လူမနောလား။

“ကျွန်မပြောတာ မှားလို့လား ကိုကို...ဒီနေ့ ရှင် ဘယ်သူ့တွေ့ခဲ့သလဲ။ ရှင်ကိုယ်တိုင်တော့ သိမှာပေါ့နော်...ဟင်း...ဟင်း”

တဟင်းဟင်း လုပ်ရယ်နေသော သူမကို အမြင်ကတ်လာသဖြင့်...

“မြင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား...ဘာလို့မေးနေတာလဲ။ လေကုန်နေမှာပေါ့...အိမ်မျက်ခြယ်”

အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနှင့် ဖုံးလိုက်သည်။

အားတော့နာပါတယ် ဖြူ...။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် လူပျိုလူလွတ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ခေါင်းထဲထည့်ထားစမ်းပါဦး ကိုကို...ကျွန်မ ဘယ်လိုစိန်မလဲ ရှင် သိတယ်နော်”

“မင်း အရှက်မဲ့တာ၊ သိက္ခာမရှိတာ လူသိအောင် ကြေညာမလို့လား...လုပ်လိုက်လေ...ကြာသလားလို့”

“ရှင်...ရှင်”

“ဒီမှာ* အိမ်မျက်ခြယ်...မင်း ငါ့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ နှားလုပ်လို့ရမယ်။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ နှားလုပ်ရအောင် မင်းကိုယ်

မင်း လည်လှပြီထင်မနေနဲ့”
“.....”

“ဘာလဲ...ကျွန်မ မပတ်သက်ခိုင်းတဲ့သူနဲ့ ပတ်သက်ရင် video file တင်ပစ်မယ်...ခြိမ်းခြောက်ဦးမလို့လား...တင်လေ... အသိဖြစ်လဲ...မင်းနဲ့ငါ လင်မယားဖြစ်သွားပြီ၊ ငါ့သိက္ခာကျသလို မင်းသိက္ခာကျမှာပဲ။ ဒီလိုဇာတ်ကားမျိုး ရှာကြည့်နေတဲ့သူက Love scene ဆိုပြီး သဘောတောင်ကျနေဦးမယ်...ဟား...ဟား...ဟား”

“ရှင်”

ဘာပြောရမှန်းမသိသလိုနှင့် လက်သီးဆုပ်လိုက်၊ လက်ဖြန့်လိုက်ဖြစ်နေသော အိမ်မျက်ခြယ်ကို ကြည့်ပြီး ပို၍ပို၍ ရယ်ချင်လာတာ...

“ဟား...ဟား...ဟား...”

သူ့ရဲ့ရယ်သံသည် အိပ်ခန်းထဲတွင်းမှာ လျှံတက်သွားသည်။ ကြယ်သီးချွတ်တန်းလန်းနှင့် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဒုန်း”

လောကမှာ လူတိုင်း မယုတ်မာဘူး အိမ်မျက်ခြယ်...။ မယုတ်မာတတ်တာပဲ ရှိတယ်။ ယုတ်မာချင်ရင် အလွယ်လေး။

မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ယုတ်မာတတ်တယ် ထင်မနေနဲ့။ ခိုင်ကျမှ video file တင်မှာလောက်ကို ငါ ကြောက်စရာ။

မနေနိုင်ရင် ဆင်းသွား...ထတောင်ကဦးမယ်။ ဆွဲမထားဘူး။

နာခန်း (၂၂)

ရုံးဝင်းထဲရောက်တော့ ဟိုလူကကြည့်လိုက်၊ မျက်နှာလွှဲလိုက်၊ ဒီလူကကြည့်လိုက် မျက်နှာလွှဲလိုက်နဲ့ ဖြူစိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေသလို ခံစားရသည်။

တစ်လောကလုံး ရှိသမျှလူတွေ ထူးဆန်းနေကြသလို ခံစားရသည်။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာတုန်းကလည်း ဖြူကို သိသူတချို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် တစ်ခုခုပြောတော့မှာလိုလို၊ ပြောစရာ ရှိသလိုလိုနှင့်၊ ပြီးတော့ ဘာမှမပြောဘဲ စကားရောဖောရော လှုပ်ပစ်ကြသည်။

“ဦးထွန်း...နေကောင်းလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... မဖြူ”

“ဟင်... ဦးထွန်း ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုပဲ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မဖြူ”

ရုံးသို့ရောက်တိုင်း ရုံးစောင့်ဦးထွန်းကို ဖြူ နှုတ်ဆက်နေကျ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အဖေထက် အသက်အရွယ်ကြီးသူဆိုတော့လည်း ရုံးက အလုပ်သမားဆိုပြီး ခပ်တန်းတန်း မဆက်ဆံဘဲ စားစရာရှိလျှင် စား၊ ပေးစရာရှိလျှင် ပေးတတ်သည်။ ယခုကျတော့ ဖြူကို စကား မြန်မြန်ဖြတ်ကာ လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် စိတ်ထဲ အလိုမကျသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှုတ်ဆက်တော့ဘဲ ရုံးခန်းဘက်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

“ရောက်နေတာကြာပြီလားဟေ့”

ရုံးခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံ တွေ့နေရသဖြင့် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ မေးမနေတော့ဘဲ အားလုံးကို ခြံ၍မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လေးငါးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေရာကနေ လူချင်းကွဲသွား ကြကာ ဖြူကို ကြောင်တောင်ကြည့်နေကြသည်။

ဖြူကိုယ်တိုင်လည်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေကြသူတွေ ကို နားမလည်သလို ကြည့်မိတော့သည်။

ဒီနေ့ တစ်လောကလုံး ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို တွေ့လိုက်တာနှင့် ပြူးပြဲကြည့်နေတာမို့ ဖြူ ဟဲခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံမလဲ ငုံ့ကြည့်မိသည်။

တိစ္ဆိဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို လုံချည်လည်း ဧကန်ထိုးမဝင် ခဲ့ပါဘူး။ အင်္ကျီလည်း မီးမကွက်ခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်နှယ်...ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ။

ပြီးတော့ သတိထားမိတာတစ်ခုက သူတို့လက်ထဲမှာ ဖုန်း ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်ကာ ဖြူကိုတွေ့တော့ ဖုန်းကို ဖြူ တွေ့မှာကြောင့် သလိုနှင့် လက်နောက်ပစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဖြူ”

ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ခေါ်လိုက်သော မယုခေါ်သံကြောင့် ဖြူသာမက အားလုံးပါ မယုဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

မယုက တခြားသောလူတွေကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ကာ ရုံးခန်း ထဲသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်လာကာ ဖြူအနီးသို့ရောက်တော့ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ဖြူ မသိသေးဘူးလား”

“ရှင်...ဘာကိုလဲ မယု”

“မသိသေးဘူးပေါ့”

ဖြူ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ မယုက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သဖြင့် ဖြူ မျက်မှောင်တဖြည်းဖြည်းကျွဲကာ ဖြူကို ခုထက်ထိ မသိမသာ ကြည့်နေသောလူတွေကို ခပ်ရဲရဲ လှမ်းကြည့်ကာ...

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ မယု...လူတွေက ဒီနေ့တစ်မနက် လုံး လူတွေက ဖြူကိုပဲ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြတယ်။ ဘာတွေ ထူးဆန်းလို့ ကြည့်နေကြတာလဲ”

“သိပ်ကိုထူးဆန်းနေလို့ပေါ့ ဖြူရယ်... ဟောဒီမှာ ကြည့်”

ဖြူ ပဟေဠိဖြစ်နေသောအရာကို မယုက အဖြေထုတ်ပေးလေ သည်။

“ဟင်”

“အမလေး...ဒါ...ဒါတွေက”

မယုရဲ့ဖုန်းမှာ မြင်လိုက်ရသော ဓာတ်ပုံတွေကြောင့် ဖြူ အညှစ်နက်နှင့် တို့ခံလိုက်ရသလို ဖျပ်ဖျပ်လူး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဖြူ မနေ့က facebook ပေါ် မတက်ဘူးလား။ မယုတို့ ညီနေတာ မနေ့ညကတည်းက”

“မယု...အမလေး...ဒါ...ဒါတွေက...ဒါတွေက ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဟုတ်တယ်...မဖြစ်နိုင်ဘူး...မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သေချာတာ မဖြစ်နိုင်တာ မမယု အတူပါနေလို့ပဲလေ”

ဖြူကို ဖုန်းပြနေတာ အခြားသူတွေမြင်တော့ တဖြည်းဖြည်း အနားကပ်လာကြသည်။ မယုက အနားသို့ကပ်လာသောသူတွေကို ခပ်အေးအေး ကြည့်၍ပြောလေသည်။

ဖြူကတော့ ထိုကပ်လာသူတွေ ကြည့်မနေဘဲ မယုရဲ့လက်ထဲ က ဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

facebook ပေါ်မှာပေါ်နေသည့် သူမနှင့်ခန့်မှူးနေရဲ့ ဓာတ်ပုံ တွေကိုသာ တုန်ယင်နေသောလက်တွေနှင့် တစ်ပုံချင်း တွန်းတင် ကြည့်မိသည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့သူက သိပ်ကို တော်နေ၍ပဲဖြစ်မည်။ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရပ်နေသူနှစ်ယောက်ကို ရင်ချင်းကပ်ရပ်နေသလိုဖြစ်အောင်

ရိုက်ထားသည့်ဓာတ်ပုံက လေးငါးပုံထက်မနည်း။

မနေ့က မယုနှင့် super market ကို ဝင်ခဲ့စဉ်က သူနှင့် တွေ့ချိန် ဖမ်းရိုက်ထားသည့်ပုံတွေ။

“အမလေး...လေး”

ခေါင်းစဉ်တင်ထားပုံက လွန်စွာ ရှက်စရာကောင်းလှသည်။

ဘာတဲ့...မိန်းမရှိတဲ့ယောက်ျားကို ကြောင်တောင်နှိုက်ရတဲ့

မိန်းမဆိုပါလား...ဘုရား...ဘုရား...။

ထူပူနေသော ကိုယ့်မျက်နှာ ဘယ်လောက်ထိ နီရဲနေသလဲ ခန့်မှန်း၍တောင်ရသည်။

ဓာတ်ပုံတွေရဲ့အောက်မှာ like ပေါင်းများစွာ၊ comment ပေါင်းများစွာ။

ဖြူ တုန်ယင်နေသောလက်ဖြင့် comment တွေကို တစ်ခုချင်း လိုက်ဖတ်မိတော့ ဖြူကို ရစရာမရှိအောင် ဆဲဆိုထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။

“မယု”

“ဖြူ စိတ်ထိန်း...ညီမလေး”

ဖြူရဲ့ခေါ်သံမှာ ငိုသံတောင်ပါနေပြီ။ ဖြူတို့တွေရဲ့ဘေးမှာ လည်း တဖြေးဖြေး လူတွေ ပို၍ပို၍ ဝိုင်းအုံလာနေပြီ။ တစ်ရုံးလုံးက လူတွေတောင် ထင်ရသည်။

comment တစ်ခုတွင်...

“ဒါ...ဇာတ်ကြုံထားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးပြောရအောင် နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သူနဲ့ဆိုင်တဲ့သူကို နင်က လူယူခဲ့တာလေ”

“နာနေရအောင် နင်မိန်းမမို့လား”

ဘုရား...ဘုရား...။

အပြစ်အလှန် ဆဲကြဆိုကြတာတွေက နားရှက်စရာတွေကော၊ ကြားပုံမနာသာတွေကော။

“ဖြူ...အမလေး...လုပ်ကြပါဦး”

မယုရဲ့ အလွန်တကြားအော်သံကို ကြားရသည်။

ဖြူ လက်ထဲကဖုန်းကို မဆုပ်ကိုင်နိုင်တော့ဘဲ ခွေခနဲ လဲကျ သွားသည်။ လူတွေရဲ့အော်သံတွေ...ခေါ်သံတွေ...။

ခဏတာလေး သတိလစ်သွားပုံရသည်။ ဖြူ သတိပြန်ရလာ တော့ ဖြူအနားမှာ လူအုပ်ကြီးဝိုင်းနေဆဲ။

မယု ရှင်းပြလိုက်၍လား...ဘာကြောင့်လဲမသိ လူတချို့က ကရုဏာသက်သလို ကြည့်ကြသည်။ လူတချို့က တောက်တခေါက် ခေါက် ဖြစ်နေကြသည်။ ဖြူ မယုရင်ခွင်ထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက် လို အရှက်သည်းစွာ ငိုမိသည်။

“ဒါ...ဘယ်သူတင်တာလဲ၊ လုပ်ကြံဖန်တီးတာ electronic ပုဒ်မနဲ့ တရားစွဲလို့ရတယ်...အရေးယူလို့ရတယ်”

“ဟာ...အဲ့ဒါက ကြာပါတယ်ရှင်။ အဲဒါ ဘယ်သူ လက်ချက်လဲ အသိသာကြီး”

“ဘယ်သူလက်ချက်လဲ”

ကောင်မလေးရဲ့စကားကြောင့် အားလုံး ထိုကောင်မလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားကြသည်။ ဖြူကိုယ်တိုင် မျက်ရည်တွေနှင့် ထို

ကောင်မလေးဆီ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“အဲဒါ...ကိုခန့်မှူးနေရဲ့မိန်းမ အိမ်မှိုက်ခြယ်ရဲ့ account ပဲဟာ”

“ဟင်”

“အို”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဟယ်...ယုတ်မာလိုက်တာ”

“သူများရည်းစားကို လုယူရုံနဲ့ အားမရဘူး။ မဟုတ်တရုတ် စာတ်လမ်းတွေ လုပ်ကြံဖန်တီးတာတော့ တော်တော်တရားလွန်နေပြီ”

“လူချင်းသိနေတာပဲ...မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားရှင်းပစ်ပါလား မဖြူ”

အကြံပေးသော အမျိုးသားကို ဖြူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်မိသည်။ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိ။

အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်က ဖြူ အတွက် မခံချိုမခံသာဖြစ်မှန်း သိသာလှသည်။

ခန့်မှူးနေဆိုတာ သဒ္ဒါဖြူရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ မသိသူ ဘယ်သူရှိလိမ့်။ ဘယ်ခံချင်ကြပါ့မလဲ။ ယခုလို ဖြူနဲ့မဟုတ်ဘဲ တခြားသောသူနဲ့ လက်ထပ်သွားခြင်းအတွက်တောင် မမေးသာ၍ မေးချင်နေကြတာ တစ်ပိုင်းသေနေကြသည်။

ယခုကျတော့ တချို့သောလူတွေက facebook ပေါ်မှာ ဖြူ အတွက် ချေပသည့် Post တွေတင်ဖို့ ပြင်တဲ့လူကပြင်၊ ဖြူကို

နဲ့သွားတွေဖို့ တိုက်တွန်းသူက တိုက်တွန်းနှင့်။

တကယ်ဆို ဖြူ လုပ်ချင်တာတစ်ခုတည်းသောအရာက ဤမျက်နှာသိလူတွေ ပြင်နိုင်သောအရပ်သို့ ထွက်ပြေးပုန်းအောင်း လိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။

အခန်း (၂၃)

သူ ကုမ္ပဏီထဲဝင်သွားတော့ စုစုနှင့်ထိုင်နေကြသောသူတွေ အမူအရာပျက်ကာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတာ တွေတော့ တွေ့ပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ဒီရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ဥပဒေအကြံပေးရှေ့နေ ဆိုတော့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့အကျင့်ပျက်မှု၊ အကျင့်မကောင်းမှုတွေက သူနှင့်မဆိုင်။ အနေသာကြီးမို့ ဘာမှမပြောဘဲ ကိုယ့်ရဲ့ရုံးခန်းထဲပဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဥပဒေအကြံပေးဆိုတော့လည်း အမြဲတမ်း ရုံးထိုင်နေရတာ တော့မဟုတ်။ ရုံးကို တစ်ပတ်မှာ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်လောက်သာ လာရသည်။ လိုအပ်တာလေး လုပ်ပေးရင်ပေး၊ ဘာမှမလိုအပ်လျှင် တော့ မြို့ထဲမှာဖွင့်ထားသည့် ကိုယ့်ရဲ့ရုံးခန်းသို့သွားပေါ့။

ဒီနေ့တော့ ကုမ္ပဏီမှာ အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်စရာရှိ တော့ ရုံးခန်းသို့ အရင်မဝင်ဘဲ ကုမ္ပဏီသို့ ဦးစွာလာခြင်း ဖြစ်သည်။ စာချုပ်တွေချုပ်ပြီး တစ်ဖက်လုပ်ငန်းရှင်ပြန်သွားတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က...

“ကိုနေ...ကျွန်တော်ရုံးခန်းထဲကို ခဏကြွခဲ့ပေးပါဦး” လို့ ပြောတော့ သူလည်း ဘုမသိ ဘမသိနှင့် လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။

ပိုင်ရှင်က အရမ်းခင်တွဲမိတ်ဆွေလိုဖြစ်နေတော့...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

“ဗျာ”

“ကျွန်တော်တော့ မြင်လိုက်ရတာ တော်တော်ကို လန့်သွား တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကိုစိုးသန့်”

သူ့မှာ တဗျာဗျာနှင့် ကိုစိုးသန့်ပြောတာ ဘာမှနားမလည်နိုင် အောင်ဖြစ်၍ မေးလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျား...မနေ့က လိုင်းမတက်ဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“အေးဗျာ...ကျွန်တော်လည်း ခုတလော အလုပ်ကိစ္စတွေ၊ မိတ်ရှုပ်စရာတွေများတော့ လိုင်းမတက်ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ”

“ဒါဆို...ဒါတွေ ခင်ဗျား မမြင်သေးဘူးပေါ့”

“ဘာတွေ...ဟင်...”

ကိုစိုးသန့်က သူ့ရဲ့ဖုန်းကို ကမ်းပေးသဖြင့် သူ လှမ်းယူရင်း မေးလိုက်သည်။

မေးခွန်းက အဆုံးတောင်သတ်ခွင့်မရလိုက်ပေ။ မြင်လိုက်ရ

သောပုံတွေကြောင့် မျက်လုံးမှာ ပြူးသထက်ပြူးလာကာ မျက်နှာ အမူအရာမှာ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

တပ်ထားသောခေါင်းစဉ်ကို ကယောင်ချောက်ချား ကြည့်နေ စဉ် ကိုစိုးသန့်က သိချင်သည့်မေးခွန်းကို ထပ်မေးသည်။

သူ ဘာမှမဖြေဘဲ...

“ရောဗျာ”

ပိုင်ရှင်ရဲ့လက်ထဲ ဖုန်းကိုထည့်ပေးကာ သူ လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲယူ၍ လျင်မြန်စွာ ထလိုက်သည်။

“ဟိတ်လူ...ကိုနေ...ဒါ...ဘယ်လဲ”

ဖြေလည်းမဖြေနိုင်၊ နှုတ်လည်းမဆက်နိုင်ဘဲ ကုမ္ပဏီအပေါ် ထပ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းတွေက သူ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက် ကြည့်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးတယူ မကြည့်နိုင်။

“ဒုန်း”

“ဝူး”

ကားတံခါးကို လျင်မြန်စွာဖွင့်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းပိတ်ကာ ဒလကြမ်း မောင်းထွက်လိုက်သည်။ မျက်စိထဲတွင် ဘာမှမမြင်၊ သူနှင့်ဖြူရဲ့ပုံကို ဖိုတိုရှော့ဖြင့် ပြင်ထားသည့်ပုံတွေဆီသာ အာရုံ ရောက်နေသည်။

ရေးထားတဲ့စာတွေကလည်း ပက်ပက်စက်စက်...

တောက်...

မင်း...တော်တော်အောက်တန်းကျပါလားကွ...

ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ ဗေဒင်မေးစရာမလို။ ပြေးကြည့် စရာမလို။ တွေးကြည့်ရုံနှင့်ပင် သိနိုင်သည်။

ဒီလိုအောက်တန်းကျသောနည်းလမ်းကို သုံးတတ်သူဟာ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အိမ်မျက်ခြယ်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။

မနေ့က ကိုယ်က သူ့ကို ဟားတိုက်ရယ်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့တော့ သူမက ကိုယ့်ကို ပြန်ပြီးဟားတိုက်ရယ်နေလောက်မည်။

တွေ့ကြရော့ပေါ့ကွာ...

“ဝူး”

“ကျီ”

ခြံထဲသို့ ကားကို ကမန်းကတန်း မောင်းဝင်ပြီးမှ ခြံထဲတွင် သူမရဲ့ကားကို မတွေ့ရသဖြင့် အရှိန်မလျှော့ရသေးတော့ ကားကို လျင်မြန်စွာ ဘရိတ်အုပ်ကာ ချက်ချင်း ပြန်ကွေ့တော့ ဘရိတ်အုပ်သံ၊ ကားဘီးကြိတ်သံတွေက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျီ”

“ဝူး...ဝရော”

သူမရဲ့အိမ်ဘက်သို့ ကားကို မောင်းဝင်လိုက်တော့ ထင်သည့် အတိုင်းပင် အဖြူရောင် နောက်ဆုံးပေါ်ကားက သူမတို့စင်ဝင် အောက်မှာ ခန့်ခန့်ကြီး။

“ဒုန်း”

“ဒိုင်”

ကားတံခါးကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်ဆင်းကာ ခေ့ထားသော မှန်တံခါးကို ဆောင့်တွန်းပစ်ကာ...

“အိမ်မျက်ခြယ်”

“.....”

“မင်း ဒီမှာရှိတာ ငါ သိတယ်...အိမ်မျက်ခြယ်...ဘယ်လဲ...ထွက်ခဲ့”

“ဟေ့...မင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရမ်းကားလှချည်လား—သူများအိမ်ကိုလာပြီး”

“ခင်ဗျားနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး ဦးကျောက်စိမ်း...ခင်ဗျား သမီး အိမ်မျက်ခြယ်ကို ခေါ်ပေးပါ”

သူ့ကို ဟိန်းဟောက်လိုက်သော ဦးကျောက်စိမ်းကို အန်ကယ် ကျွန်တော်ကဟု မရှိသေနိုင်ဘဲ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောပစ်လိုက်သည်။ ဦးကျောက်စိမ်းရဲ့နောက်မှ အိမ်မျက်ခြယ်ကို တွေ့လိုက်သည်။

သူ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ဦးကျောက်စိမ်းဆီ လှမ်းသွားသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ သူမိဘရဲ့အိမ်မှာ ရှိမနေတတ်တဲ့ မိန်းမအင်္ကျီနဲ့ အိမ်မှာ သူမိဘရဲ့အိမ်ဘက်ရောက်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဦးရှင်းတာပေါ့။ သူမိဘရဲ့အိမ်ပေါ်မှာဆိုတော့ သူက ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး တွေးထားသကဲ့။

“လာခဲ့စမ်း”

“ဒယ်ဒီ”

“ဟာ... ဟိတ်ကောင်... မင်း ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါ့ သမီးရဲ့လက်ကို လွှတ်စမ်း”

“ဒီမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ကိစ္စ ကျုပ်တို့ဘာသာ ရှင်းမယ်။ ခင်ဗျား

ဘာမှဝင်ပါစရာမလိုဘူး ဦးကျောက်စိမ်း”

“သမီး”

“မာမီ”

သူ ဆောင့်ဆွဲခေါ်ခဲ့၍ အိမ်မျက်ခြယ်မှာ သူရဲ့လက်ထဲ ဒဗ္ဗတ်တိုက် ပါလာခဲ့သည်။ သူ့အမေရဲ့ခေါ်သံကို လျစ်လျူရှုကာ...

“ဝင်စမ်း”

“လွှတ်နော်”

ကားထဲ အတင်းတွန်းတင်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ဘက်ရောက်တော့ သူမက ကားပေါ်ကဆင်း၍ သူမမိဘအိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးဆင်းဖို့ ပြင်သည်။

သို့သော် စိတ်ဇောဆောင်နေသည့် သူရဲ့လက်ထဲကနေ သူမဘယ်လိုမှ လွတ်မထွက်နိုင်ပေ။

“ဒုန်း”

“ကဲကွာ”

“အမလေး”

အိမ်တံခါးမကို ဆောင့်ပိတ်ကာ သူမကို အိမ်ထဲသို့ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်တွင် ခွေခွေလေးလဲကျသွားသည့် သူမထံသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းသွားသည်။ သူမက သူ့ကို ကြောက်လန့်သလိုနှင့် နောက်ဘက်သို့ တိုးဆုတ်သွားပေမယ့် သူရဲ့လက်ထဲ အရုပ်တစ်ရုပ်လို ပါလာခဲ့သည်။

“ဘာတဲ့...လုပ်စမ်းပါဦး၊ မိန်းမရှိတဲ့ယောက်ျားကို ကြောင်

တောင်နှိုက်ရဲတဲ့မိန်းမ...ဟုတ်လား...ပြောစမ်းပါဦး...ဒီပါးစပ်က

“အား...ကိုကို...လွတ်နော်”

မေးရိုးကို လက်ထဲ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကာ မေးလိုက်သည့် အိမ်မှူးကြွယ်က အတင်းရုန်းထွက်ပေမယ့် ယောက်ျားလေးအား မိန်းကလေးအားဆိုတော့ ဘယ်လိုမှရုန်းမသာ။

“မင်းကိုယ်မင်း လည်လှပြီထင်နေလား...ငါနဲ့ မင်းရဲ့ကြားမှာ ဖြူက ဘာလို့ပါလာရတာလဲ။ ဘာလို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ဘာလို့လဲကွ”

“တကယ်မဟုတ်ရင် မနာနဲ့ပေါ့”

“ဘာ...ဘာကွ”

“ဖြန်း”

“အမေ့”

အကြောမာသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ခပ်ရိုင်းရိုင်း တုံ့ပြန်ခြင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ သည်းခံပေး၍မရတော့။ လက်ကပါသွားသည်။

ဒီလောက်နှင့် အားမရနိုင်၊ သတ်တောင်သတ်ပစ်ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ သူမအသက် ထောင်နှင့်လဲရအောင် မတန်သေး။

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“မဟုတ်ရင် မနာနဲ့ဆိုတာ မင်း စွပ်စွဲတဲ့အချိန်က ပြောရမှာ အိမ်မှူးကြွယ်...လူတကာသိအောင် လုပ်ပြီးမှ မဟုတ်ရင် မနာပဲ နဲ့ဆိုတော့ ငါက အဲဒီလူတိုင်းကို မဟုတ်ပါဘူး...မဟုတ်ပါဘူး လိုက်ရှင်းပြရဗျာလား”

“.....”

“မင်းလို သောက်ဦးနှောက်မရှိတဲ့ မိန်းမကို မွေးလာတဲ့မိဘ လူလည်း ငါ အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး အိမ်မှူးကြွယ်”

“ဟိတ်ကောင်...မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ ခန့်မှူးနေ”

“ခင်ဗျားကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

တံခါးကို ဝှန်းခနဲ တွန်းဖွင့်ကာ ပြေးဝင်လာသော ဦးကျောက် ကြီးကို သူ ဒေါသတကြီး လှည့်အော်သည်။

“မင်း သူများသားသမီးကို ယူထားပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက် မိတ်တာ ငါ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး...ရဲတိုင်မယ်...ဖမ်းခိုင်းမယ်”

“တိုင်...ကြိုက်တဲ့နေရာတိုင်”

မိဘတစ်ယောက်အနေနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက် ခွေခွေလေးလဲနေသည့် သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ဦးကျောက်စိမ်း ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရသည်။

ကိုယ်တွေက လက်နှင့်တောင် မရွယ်ခဲ့ဖူးသည့် သမီး။ မိဘ များမှာ ကျွဲနွားဆွဲသလို ဆွဲခေါ်သွားတာ၊ ရိုက်နှက်ခံနေရတာ မြင်ရ တာ ဘယ်မိဘက ကြည့်မှုံမှာလဲ။

“မင်းနယ်ကွယ်...လင်နဲ့မယားပဲ၊ ပြောစရာရှိရင် ပါးစပ်နဲ့ ပြောပါလား။ ငါ့သမီးက ဘာတွေလုပ်လို့ လက်တောင်ပါရတာလဲ”

“ဘာလုပ်လို့လဲ ဟုတ်လား ဒေါ်ဒေဝီခင်...မေးမှမေးတတ် တယ် ဒေါ်ဒေဝီခင်...မေးကြည့်စမ်းပါ။ သူ ဘာလုပ်သလဲ... ခင်ဗျားသမီးကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မေးစမ်းပါဦး”

“တောက်...လူကြီးမိဘကိုလည်း မရိုသေ၊ ဒီလောက်

ရိုင်းရိုင်းတဲ့ သတ္တဝါနဲ့ ငါ့သမီး မပေါင်းနဲ့...လာခဲ့"

"ဟား...ဟား...ဟား...သိပ်ကြိုက်တယ်"

ဦးကျောက်စိမ်းရဲ့စကားကို သူ သဘောကျကာ တဟားဟား အော်ရယ်ပေးလိုက်သည်။

"ဟင်္တင်အင်း...ဒယ်ဒီ...သမီး ကိုကိုနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး။ သမီး ပြန်မလိုက်နိုင်ဘူး"

အိမ်မှူးကြယ် အကြောက်အကန် ငြင်းမိသည်။ ဘယ်လိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ယခုလိုက်သွားလျှင် နောက်ထပ် ဒီအိမ်ပေါ်ကို ဘယ်တုန်းမှ ပြန်တက်ခွင့်မရှိတာကို သိနေတာကိုး။

"ခွေးမ...ဒီလောက် ကျွဲရိုက်နွားရိုက် ရိုက်ခဲနေရတာ တောင်"

"ရိုက်ပါစေ... သမီးရဲ့ယောက်ျားက ရိုက်ကာပဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒယ်ဒီတို့ ပြန်ပါ... သမီးတို့လင်မယားကြားမှာ ဝင်မပါပါနဲ့။ အမြင်မတော်လို့ဆိုပြီးလဲ ဝင်မပါပါနဲ့။ မမြင်ချင်ရင် မကြည့်နဲ့ပေါ့"

"ဟင်"

"တောက်... လင်တရူးမ... ခွေးမ... မ...ဘက်လိုက်ပြီး မိုက်ဘက်ပါတယ်ပဲ ကြားဖူးတယ်။ ညည်းကျမှ ယောက်ျားဘက် လိုက်ပြီး မိုက်ဘက်ပါတယ်"

"အမလေး...ပြောရက်လိုက်တာ"

ဖခင်ကော မိခင်ပါ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာသွားကြသည်။

မိဘကတော့ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်ကနေ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ခေါ်သွား လို့ လိုက်လာပါရဲ့...သမီးဖြစ်သူက မမြင်ချင် မကြည့်နဲ့ဟု မောင်း

တော်နေသည်။

"မိအိမ်မှူးကြယ်...အမိုက်မ...ငါတို့က ညည်းရဲ့မိဘတွေ မိအေ"

"အိမ်မှူး ပြောနေပါတယ်။ အိမ်တို့ရဲ့ကိစ္စထဲ ဝင်မပါနဲ့လို့။ ဒီကိစ္စမှာ မာမိတို့...ဒယ်ဒီတို့ ဘာမှဝင်ပါစရာမလိုဘူး"

"တောက်...လာစမ်း...ဒေဝီခင်...ဒီကောင်မကို ကျီး ဆုံးထိုး၊ လောက်စားစား ပစ်ထားလိုက်စမ်း"

"ကိုကျောက်စိမ်း"

ဦးကျောက်စိမ်းက ခန့်မှူးနေ၊ အိမ်မှူးကြယ်ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့ သလို ဒေါ်ဒေဝီခင်ရဲ့လက်ကို အတင်းဆွဲကာ ပြန်သွားသည်။

ဒေါ်ဒေဝီခင်က သမီးဖြစ်သူကို အမျက်ချောင်းချောင်းထွက် စေသည့်အကြည့်တွေနှင့်။

သူကတော့ သားမိသားဖတွေ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို အေးဆေးစွာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

အစန်း (၂၆)

“ဒါ...အကင်းပဲရှိသေးတယ် ကိုကို”

“ဘာကွ”

“နောက်တစ်ခါ အဲဒီမိန်းမနဲ့ဆုံရင် စကားတောင်မပြောရဲအောင် လုပ်ပစ်တာ ဘာဖြစ်လဲ...သတ်ပစ်ချင်လား...သတ်ပစ်လိုက်လေ”

“မင်း...မင်း”

မေးပင့်ပြီး ခပ်မိုက်မိုက် စိန်ခေါ်စကားပြောသည့်မိန်းမကို သူ လက်ရွယ်ပြီး ထပ်မရိုက်ဖြစ်တော့။

ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါသတွေထွက်ထွက် သူများသားသမီးကို ခဏခဏ ရိုက်ရအောင် ကိုယ်တွေ့က လူမဆန်တဲ့သူတွေမဟုတ်၊

စောစောက ရိုက်ခဲ့နက်ခဲ့တာတွေတောင် ဒေါသအားကြီးနေ၍ ဖြစ်သည်။

ပုံမှန်အားဖြင့်ဆို ဒီမိန်းမရဲ့အသားကို ထိလည်းမထိချင်၊ ရွံလည်းရွံသည်။

“မင်း...သဒ္ဒါဖြူရဲ့ချစ်သူ ငါ့ကို သူ့လက်ထဲကနေ ရအောင် သူ့ခဲပြီးပြီ။ အခု သူ့ကို အရှက်ထပ်ခွဲနေတယ်ဆိုတော့ မင်းလုပ်ရပ်တွေ သိပ်ကို လွန်လွန်းနေပြီကွ”

“မပြောနဲ့...မပြောနဲ့”

လဲကျနေတဲ့နေရာကနေ အသားကုန် ကုန်းအော်ပစ်လိုက်သဖြင့် သူတောင် လန့်သွားသည်။

အိမ်မျက်ခြယ်ရဲ့အော်သံမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အော်သံနှင့်မတူဘဲ သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့အော်သံလို စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ လဲကျနေရာကနေ အတင်းကုန်းရန်းထလာပြီး သူ့ဘေးသို့ရောက်လာကာ...

“ရှင် အဲဒီမိန်းမကို ကာပြောစရာ ဘာမှအကြောင်းမရှိဘူး။ မပြောရဘူး”

“ပြောတယ်ကွာ...ဘာဖြစ်လဲ”

“မပြောနဲ့...မပြောနဲ့ဆို မပြောနဲ့...အဲဒီမိန်းမကို မုန်းတယ်”

“မုန်းလေ...မုန်းပေါ့...ငါကတော့ ဖြူကို ချစ်တယ်။ ဒီနေ့ သည်း ချစ်တယ်။ မနက်ဖြန်လည်း ချစ်တယ်။ သေတဲ့အထိလည်း”

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပါးကို ဆင့်ရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ပြောနေ

သောစကားက အဆုံးသတ်ခွင့်မရလိုက်။

ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်သည့်မိန်းမက ကိုယ် လုံးဝ ချစ်နှစ်သက်ခြင်းမရှိသည့်မိန်းမက ကိုယ့်ရဲ့ပါးကို ရိုက်လိုက်သည် ဆိုတော့ ခန့်မှူးနေ မခံချင်စိတ်တွေကော၊ ဒေါသတွေကော စုပေါင်း ကာ...

“ဟာ...ကဲကွာ”

“ဒုန်း”

“အမလေး”

ရှေ့တွင် မတီတထိ ကြည့်နေသောမိန်းမကို ဆောင့်တွန်းပစ် လိုက်သည်။ အိမ်မျက်ခြယ် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ နောက်ပြန်ဒုန်းခနဲ လဲကျသွားသည်။

“သေတဲ့အထိ ချစ်ချင်ရင် ကျွန်မကို အရင်သတ်။ ကျွန်မ သေမှ ချစ်လို့ရမယ်။ ကျွန်မ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ရှင်အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် အဲဒီမိန်းမကို တမ်းတခွင့်မရှိဘူး...မက်ခွင့်မရှိဘူး”

“ဖြစ်ရတယ်”

“ဖြစ်တယ်...ဖြစ်တယ်...ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်။ ကိုယ် ချစ်လို့ ယူထားတဲ့ယောက်ျား တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို တမ်းတ နေတာ ဘယ်မိန်းမမှ ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင် ကျွန်မနေရာက ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါ”

“ကလေးအထာတွေ လာပြောမနေနဲ့။ ဆုတောင်းလေ... မင်းနေရာကနေ *ခံစားပေးစေချင်ရင် ဆုတောင်း... အဲဒီမှာ သေအောင်ထိုင်ပြီး ဆုတောင်း”

“ကိုကို ရှင် အဲဒါ...ဘယ်လဲ...ရှင် ဘယ်မှမသွားရဘူး နဲ့”

“ငါ့ဘာသာ ဘယ်သွားသွားပေါ့”

“ဟင့်အင်း...မသွားရဘူး...မသွားရဘူး”

ကိုယ်နာနေတာကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ အိမ်မျက်ခြယ် အတင်းလူးလဲထကာ ခန့်မှူးနေရဲ့ရှေ့မှာ ထုတ်ဆီးတိုးသလို သက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းပြီး တားနေမိသည်။

“ဟာ...ဖယ်စမ်းကွာ”

ခန့်မှူးနေက အိမ်မျက်ခြယ်ကို အတင်းတွန်းတိုက်ကာ တားပေါ်မောင်းထွက်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

“ကိုကို”

“အီး...ဟီး...ဟီး”

အိမ်မျက်ခြယ် ရှေ့ခုနစ်အိမ်၊ နောက်ခုနစ်အိမ်ကြားအောင် တအီးအီးနှင့် အော်ငိုနေတော့သည်။

တကယ်တော့ သူမအဖြစ်က လတ်တလောမှာ ငိုနေရုံက ဘာထူးမည်နည်း။

ကိုယ်လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ခဲ့ပြီးပေမယ့်လည်း ဘာတွေ ထူးသေးလို့လဲ။

အသားကလည်းနာသည်။ အပြောအဆိုကလည်း ခံရသည်။

ဘေးက မကျေနပ်လို့ ဝင်ပြောသည့် မိဘကိုတောင် သူက ခေါ်သွား ခေါ်သွားဟု လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး အားပေးနေသေးသည်။

ကိုယ်ကတော့ မွေးထားသောမိဘတွေကိုတောင် ကျေးဇူး

မတင်နိုင်ဘဲ မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။ ပြောဆိုခဲ့သည်။

ကျွန်မက ရှင့်ကို အဲဒီလောက်ထိ အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့တာပါ
ကိုကို... ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မ တက်လာနေတဲ့ အဓိကအကြောင်းတရား
ကတောင် ရှင့်ကို ချစ်တဲ့အကြောင်းတရားကလွဲပြီး တခြားဘာဖြစ်
နိုင်ဦးမှာလဲ။

ဘယ်သူက ကိုယ်မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်
ပေါ်မှာ အပြောဆိုခံ၊ အဆူအကြိမ်းခံပြီးနေမှာလဲ... ရှင် စဉ်းစား
ကြည့်စမ်းပါ။

ကျွန်မရဲ့ မေတ္တာတွေ စစ်မှန်ခဲ့ရင်တော့ ရှင့်ဆီကမေတ္တာတွေ
ကျွန်မအပေါ် ပြန်လည်လာမှာပေါ့လေ။

ရှင်ပြောသလို ဆုတောင်းရမှာပေါ့...။

နာခန်း (၂၅)

ကိုယ်ချစ်လွန်း၍ မရရအောင်ယူထားသော ယောက်ျား
ဘစ်ယောက်ထံက ချစ်မေတ္တာမပြောနှင့်၊ ဂရုစိုက် ကြင်နာမှုကို
တောင် မရသေး။

မိဘတွေကလည်း ဟိုးတစ်နေ့က သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့
မှာ ကက်ကက်လန်အောင် မောင်းထုတ်ရက်ခဲ့သော သမီးကို အမွေ
ဗြတ်စွန့်လွှတ်တယ်မပြောပေမယ့် လုံးဝ အပတ်အသက်မလုပ်တော့။

ကျောင်းပြန်ဖွင့်သော်လည်း အိမ်ထောင်ကျပြီမို့ အိမ်မျက်ခြယ်
ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် အနီးကပ်နေချင်ကာ ကျောင်းမတက်ချင်တော့။

ကျောင်းသူတွေကြားမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျောင်းသူ
ဘစ်ယောက်လို နေလို့မရတော့မှာလည်း သိနေသည်။ ပျော်လည်း
ပျော်တတ်တော့မည်မထင်။

“ကိုကို...ဘာလို့ မချစ်တာလဲ...ကိုကို ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲ...နေ့ဆိုလည်း အတွေးတွေထဲ ကိုကိုတစ်ယောက်ရဲ့ ရှိတယ်...ညဆိုလည်း အတွေးတွေထဲ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်”

အိမ်မုက်ခြယ်ရဲ့အဖြစ်မှာ ရင်နာစရာလည်းကောင်းတယ်... နာကျင်စရာလည်းကောင်းတယ်။

ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ အတူတူနေပေမယ့် ကမ္ဘာရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆိုမှာ ရပ်နေသလို အဝေးကြီးအဝေးကြီးရယ်ပါ။

ပြဿနာဖြစ်ထားတာ လောလောလတ်လတ် ပူပူနွေးနွေးတော့ သူ့ကို စကားသွားမပြောရဲသေးချေ။ အိမ်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပေမယ့် အချိန်တန် အိမ်ပြန်လာပေးတဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။ ယခုတော့ သူက စိတ်ဆိုးလက်စနှင့် အောက်ထပ်မှာ ဆင်းနေသည်။ အိမ်က အပေါ်ထပ်မှာ။

အင်းလေ...အရင်အရင်နေ့တွေတုန်းကလည်း အိမ်နဲ့ တစ်ခုတင်တည်းမှာ အိပ်စက်ခဲ့ပေမယ့် ယောင်မှားလို့တောင် လှည့်လာခဲ့ဖူးလို့လား။

ကိုယ်ကသာ သူ့ဘက် အတင်းကပ်၊ အတင်းဖက်မိလွှင့်အနုအရွဲတစ်ယောက်နှင့် ထိမိသလို အတင်းခါကာ...

“ငါ့ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် လာမလုပ်နဲ့ အိမ်မုက်ခြယ်... မင်းကို ငါ စိတ်ကူးနဲ့တောင် မပွေဖက်ဘူး...နားလည်လား” ဟု ပြောတတ်သည်။

နေနှင့်ဦးပေါ့ ကိုကို...ဘယ်ယောက်ျားက အတွေ့ကို ရှောင်နိုင်လို့လဲ။ လောလောဆယ်တော့ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း နေသာသလို နေဦးမှာပေါ့။ ဟင်း...ဟင်း...။

ကိုယ့်အတွေးကို ကိုယ့်ဘာသာ သဘောကျပြီး တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်သည်။

“ယူက အိမ်ထောင်သည်ပေါ့”

ဟိုတစ်နေ့က ဟို Post တင်လိုက်၍ ထင်။ ဒီနေ့ လူတစ်ယောက်က မေးလာသည်။

Account name ကို ကြည့်လိုက်သည်။ Gawli boy တဲ့။

“အေးဆို”

“မထင်ရဘူးနော်”

“Why”

“ယူက အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ”

“တို့ကို မြင်ဖူးတယ်ပေါ့”

“Yes”

တစ်ဘက်အဖြေစကားကြောင့် အိမ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူ့ရဲ့ Account name ကို မသိသလို သူ့ကိုလည်း မသိတာ သေချာသည်။ ကိုယ့်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကိုကိုနှင့်ယူခဲ့၍ unfriend လုပ်သွားတဲ့သူတွေ၊ Block သွားတဲ့သူတွေချည်း။

ယခုကျတော့ ကိုယ့်ကို မြင်ဖူးတွေဖူးတဲ့သူတစ်ယောက်ဆိုတော့ နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဘယ်သူပါလိမ့်...။

“တို့ကတော့ သူ့ကို မသိဘူး”

“မဆန်းပါဘူး”

“.....”

“ခင်လို့မရဘူးလား”

“တို့က အိမ်ထောင်သည်လေ”

“အေး...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ...အိမ်ထောင်သည်နဲ့ ခင်ခွင့်မရ

ဘူးလို့ ဘယ်တရားဥပဒေက အမိန့်ထုတ်ထားလို့လဲ။ ကိုယ်လည်း လူပျို၊ ဒါပေမဲ့ ရရစ်နဲ့ ပြိုတာနော်”

“ဟင်”

တစ်ဘက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတော့လည်း အိမ်မှာ ရှိန်သွားသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာကို သဘောကျပေမယ့် အိမ်ထောင်သည်ဆိုတော့ လန့်သွားသည်။

“ဟေ့...ကိုယ့်ကို လန့်သွားတာလား။ ဟား...ဟား... ကိုယ်က နောက်တာပါကွာ...အိမ်ထောင်သည်တော့ မဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတော့ စားဖူးတယ်ဆိုတော့...ဟဲ...ဟဲ...ရရစ်နဲ့ ပြိုသွားတာပေါ့”

“ပွင့်လင်းလှချည်လား”

“ပွင့်ပွင့်နဲ့လင်းလင်းပဲလေ”

ထိုသို့ ဝန်ခံရသည်ကိုပင် အိမ် သဘောကျသွားသည်။

ယနေ့ခေတ်မှာ ယောက်ျားလေးတချို့မှာ ဒီကိစ္စနှင့်မကင်းနိုင် ပေမယ့် တစ်ဘက်မိန်းကလေးကိုကျတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သူတော် စင်လိုလို၊ သူတော်ကောင်းလိုလို ကြွားဝါတတ်ကြသည်။

လှိုင်းပေါ်မှာပဲ မမြင်မတွေ့ရဘူးပဲဆိုပြီး လိမ်ညာကြသည်။

တစ်ဘက်မိန်းကလေးကလည်း မမြင်တွေ့ဖူးတော့ “ဘရန်ကုန် ဆိုတော့လည်း ရန်ကုန်ရတာပေါ့လေ။

ယခုလို မမြင်မတွေ့ဖူးဘဲ ဝန်ခံရသည်ဆိုတော့ လေးစားရ မည်မဟုတ်လား။ နည်းနည်းလေး ခင်ချင်စိတ်ဖြစ်သွားကာ...

“တို့ကတော့ အိမ်ထောင်သည်ပါ”

“သိပါတယ်”

“အင်း”

သူသိတယ်ဆိုတာလည်း ဟိုကိစ္စကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမှာဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မလုံမလဲဖြစ်ကာ...

“နည်းနည်းမပြေလည်လို့ပါဟာ”

“မင်းယောက်ျားနဲ့လား”

“အေးဆို”

“ပြန်ရှောခဲတိုက်လိုက်ပေါ့”

သူကပြောပြီး သူ့ရဲ့စကားကို သဘောကျစွာ သူ့ဘာသာ လေးလေသည်။ စိတ်ညစ်နေသော အိမ်ကိုယ်တိုင်တောင် နည်းနည်း ညည်းမိသွားသည်။

ပြောရလျှင် ယခုတလော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထီးကျန်ဆန်နေ သလိုလို၊ အဖော်ခွဲနေသလိုလို ခံစားနေရသည်။ ယခုလို အမှတ်တမဲ့ မပြုံးဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ။

ယခုလို စကားပြောဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ရသည်ဆိုတော့ စိတ်လည်းချမ်းသာသည်။ နည်းနည်းလေးလည်း အပျင်းပြေသည်။

“ဒါဆို အခု ငါတို့တွေ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားကြပြီနော်”

“ဘယ်သူလဲမသိရဘဲ သူငယ်ချင်းမဖြစ်ချင်ပါဘူးဟာ”
ဆိုတော့ သူက သူ့ဘာသာ သူ့အကြောင်းတွေ မိတ်ဆက်
သည်။ နာမည်ရင်းက မင်းရာဇာဆိုတော့ အိမ်က ရွတ်နောက်နောင်
ဖြင့် မင်းရာဇာ သေပြီဆိုတော့ ရယ်နေသည်။

ကျောင်းတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ထွက်ထားသည်တဲ့။ အိမ်လိမ္မော်
တွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ တိတိကျကျပေးသဖြင့်...

“အိမ်မှာ ပိုက်ဆံလာချေးမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး”

“အလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ...မင်းက ကိုယ့်ဆီက လာချေးမယ့်သူ
မဟုတ်တာ”

“ဟင်...ဘာလို့လဲ”

“Top secret ပေါ့ဟ”

လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတော့လည်း ထပ်မမေးဖြစ်တော့
အောက်ထပ်မှာ ကားရပ်သံကြောင့် ဖုန်းမြန်မြန်ပိတ်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်မလာတာသိတော့ ကိုယ်ပဲ အောက်ဆင်
လိုက်သည်။ ကိုကိုက အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသော အိမ်

တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူ့ဘာသာသူ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေသည်။
အိမ် ထမင်းဟင်းများကို ခူးခပ်ပြီးတော့ ကိုကိုက ထမင်း

တွင်းသို့ ဝင်ထိုင်သည်။

အပြစ်ထမင်းဟင်းတွေ မစားတတ်ခြင်းကိုပင် အိမ် ကျေး
တင်ရမည်ထင်သည်။

ကိုကိုသည် အိမ်အပေါ် ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးဆိုး အပြင်မှာ
စားတတ်ချေ။

အိမ်နှင့်မရခင်ကလည်း ရုံးကပြန်လာလျှင် သူ့ဘာသာ
ချက်ပြုတ်စားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုကို”

“.....”

“အိမ်ကို ခုထက်ထိ စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးလား ကိုကို”
ထမင်း စားသောက်မပျက်ဖြင့် ရှေ့မှာ လူရှိနေတယ်ဟု
ထင်ထင်ပုံ မရချေ။

“ကိုကိုကလည်း လူဆိုတာ မလိမ္မာတစ်ခါတော့ ရှိမှာနော်။
အိမ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“အိမ်မျက်ခြယ်...မင်းချက်တဲ့ထမင်းကို စားစေချင်ရင်
ဖုန်းပွင့်လင်းလင်းပြော...ထမင်းစားပျက်အောင် လာမပြောနဲ့”

“ခွမ်...ဂလွမ်”

ဖုန်းနှင့်ခရမ်းကို ပစ်ချကာ ထထွက်သွားသော ကိုကိုကြောင့်
အိမ် မျက်ရည်ပိုင်းသွားရသည်။

အိမ်ကလည်း ခံစားတတ်တဲ့လူပဲ။ တစ်ခါတလေ ဝမ်းနည်း
အကျင့်ရတာပေါ့လေ။

ကိုကို ဘာလို့ မချစ်တာလဲ ကိုကိုရယ်...

စာခန်း (၂၅)

“ဘယ်လို...မင်းရဲ့ယောက်ျားက မင်းကို မချစ်ဘူး—
 ဟုတ်လား...ဘယ်လိုကြီးလဲကွာ”
 အထီးကျန်ဆန်နေသော အိမ်ရှင်ဘဝတွင်းသို့ မင်းရာဇာသည်
 တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ခုတော့ အိမ်ကသူ့ကို ရာဇာဟု
 ခေါ်ပါသည်။
 ဖုန်းနှင့်ပြောသည့်အဆင့်သို့ရောက်တော့လည်း စာရိုက်ပြော
 ရတာထက် ပို၍ပွင့်လင်းကာ ပို၍ရင်းနှီးမှုရစေပါသည်။
 အရင်တုန်းက သူက တစ်ရက်ခြား တစ်ခါလောက် ဖုန်း
 သော်လည်း ယခုတော့ နေ့တိုင်း ဖုန်းခေါ်လာပါသည်။ အိမ်အတွင်း
 တော့ သူက မိတ်ဆွေကောင်း၊ သူငယ်ချင်းကောင်းဟု သတ်မှတ်
 ပါသည်။

သူက အိမ်အတွက် အကောင်းဆုံးသော ဖြေသိမ့်မှုတွေ၊
 ပေးမှုတွေ ပြုလုပ်ပေးသည်ဆိုတော့လည်း တစ်ခါတလေ
 ကိုနဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ကိစ္စတွေကိုပါ ပြောဖြစ်ကြသည်။
 အိမ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုတော့ မလိမ်ညာချင်ဘဲ အကုန်လုံး
 အတိုင်း ဖွင့်ပြောမိသည်။ ရွယ်တူတန်းတူဆိုတော့လည်း ပို၍
 ရရှိရကောင်းသည်မဟုတ်လား။
 “ဪ...အဲဒီလိုကိုး”
 “ဟုတ်တယ်...အဲဒီလိုပဲ”
 “ဒါများ နင်ကလည်း နင့်လက်ထဲမှာ သူ့ရောက်နေပြီပဲ။ နင်
 သူ့ရောလို့သေးလို့လဲ”
 “ချစ်တာ လိုသေးတာပေါ့ဟ”
 “ဪ...ချစ်တာလိုသေးတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား...ဟား...”
 “ကောင်စုတ်...ရယ်နေ”
 အထာနှင့်ပြောကာ တဟားဟား အော်ရယ်နေခြင်းကြောင့်
 လည်း စိတ်ဆိုးသော်လည်း လိုက်ပြုံးမိသည်။
 မင်းရာဇာက စကားပြောဆိုသည့်အခါ လေးနက်မှု ဘာမှမရှိ။
 ကိုယ်မှ မလေးနက်သလား အောက်မေ့၊ ကိုယ့်ထက်
 လေးနက်တဲ့သူနဲ့တွေ့တော့ အိမ်က ဆရာကျနေသည်။
 နောက်ပိုင်းမှာ ကိုကိုနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တိုင်း တစ်ဘက်မှာ
 ရာဇာသည် အိမ်ရှင်ရင်ဖွင့်ဖော် ဖြစ်လာသည်။
 ကိုကိုနဲ့ကတော့ ရန်မဖြစ်၊ စကားများရသည့်အခါ မရှိ

သလောက်ပါ။ ထိုသို့ဖြစ်ရတာကလည်း အိမ်ကြောင့်ပဲဟု ကိုကိုက ကမ္မည်းတပ်ချင်တပ်မှာပေါ့လေ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်တိုင်း အိမ် စကားသွား မပြော၍ ဖြစ်ရသည်ချည်းကိုး။

“အဲဒါဆို ဘာမှမပြောဘဲနေကြည့်လေ”

“ဟင့်အင်း...ကိုကိုနဲ့ စကားမပြောဘဲ ငါမှမနေနိုင်တာဟာ တကယ်ဆို ဒီလောက်ထိ စိမ်းစိမ်းကားကားဖြစ်နေရတာက လွန်လွန် ပြီ။ အမှန်ဆို ငါ စိတ်ကူးထားခဲ့တာက ကိုကိုနဲ့ငါ ယုယုယယနေကြ မယ်ပေါ့။ ဒေါ်သဒ္ဒါဖြူသာ ရှိမနေခဲ့ရင် အဲဒီလို ဖြစ်လာမှာသေတယ်”

“စိတ်ကူးဆိုတာ လက်တွေ့နဲ့ထပ်တူ မကျနိုင်ဘူးဆိုတာ နင် သိပြီဟုတ်”

ဟုပြောတော့လည်း အိမ်မှာ လက်ခံရသည်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုကိုကို အိမ် စတွေ့ခင်က စိတ်ကူးတွေ အများကြီးယဉ်ခဲ့ သည်။

အဲဒီစိတ်ကူးအိပ်မက်ထဲမှာ ဒေါ်သဒ္ဒါဖြူ မပါဝင်ခဲ့ပါ။ အကယ်၍ ကိုကိုကလည်း ဒေါ်သဒ္ဒါဖြူနဲ့ သမီးရည်းစားမဟုတ်လျှင် အိမ်လို ငယ်ရွယ်နေပျိုသည့် မိန်းကလေးကို မျက်စိထဲ အလွယ်တကူ ဝင်မှာပါ။

ထိုသို့ဆိုလျှင် အိမ်နှင့်ကိုကိုရဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ ပျော်စရာတွေနှင့် အဆုံးသတ်မည့် Happy ending ဖြစ်မှာပါ။

ယခုကျတော့...

“ငါ နင် ရယ်မောပျော်ရွှင်သွားအောင်ပဲ ဖြေသိမ့်ပေးချင် တယ် အိမ်။ လောလောဆယ်တော့ နင့်အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ခဏ မထားပါလား။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ပေးရမလဲ နင့်သိသေးလို့ပါ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

“ငါ ကြည့်နေတာကြာပြီ...နင်က နင့်အကြောင်းတွေ၊ နင့် အိမ်အဖေတွေချည်းပဲ ငါ့ကို ပြောတယ်၊ တိုင်ပင်တယ်။ ငါ ဘယ်သူလဲ...ဘယ်လိုလူလဲ နင် မေးလည်းမမေးဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူးနော်”

မင်းရာဇာက အမှတ်တရလိုလိုနှင့် ပြောလာသည်။

“ငါက နင့်ကိုပဲ ခင်တာလေ။ နင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲဆိုတာ မသိရင်မင်မူ အနုအရင့်နဲ့မှ မသက်ဆိုင်တာ”

“အင်း...အဲဒီအဖြေက သဘောကျစရာကောင်းသလိုလိုနဲ့ သဘောမကျချင်စရာအချက်တွေ ပါနေတယ်ဟ”

“ဘာလို့”

အိမ် နားမလည်သဖြင့် မေးလိုက်သည်။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သူပြောတဲ့စကားတွေကို အိမ် မသိမမိပေ။ အိမ်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က ကျဉ်းမြောင်းသည်။ ယခုဆို ကျဉ်းမြောင်းသည်။

တစ်လောကလုံးမှာ ကိုကိုနှင့်အိမ် နှစ်ယောက်တည်းရှိနေ သလိုလိုနှင့် အိမ် စာဖတ်နေသလို ဖတ်နေတာက ကိုကိုရဲ့မျက်နှာ ကို ဖြစ်သည်။ ကိုကိုမျက်နှာ နည်းနည်းကြည်လျှင် အိမ်အတွက်

အခွင့်အရေးကောင်းဖြစ်ပြီး ကိုကို့မျက်နှာ အလိုမကျလျှင် အိမ်မှာ
အပြောအဆို အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရသည်။

ဒီတော့ အိမ် တခြားသူတွေကို စိတ်မဝင်စားအားတာတွေ
လွန်မည်မထင်။

“ဟုတ်တယ်လေ...ငါဆို နင် ဘာပြောပြော အကုန်လုံး
မှတ်မိနေတာ။ ခင်တဲ့နေ့ကို ပြောမလား... ခင်တဲ့အချိန်ကို
ပြောမလား...အားလုံး မှတ်မိနေတာ။ နင့်ကို မေးကြည့်ပါလား
အင်...အင်...အဲ...အဲ...ဖြစ်နေမှာ”

“ဟင်း...ဟင်း...နင်ကလည်း”

“မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

တကယ်လည်းဟုတ်နေတော့ အိမ် ဝန်ခံလိုက်သည်။ အမှန်
တိုင်းဆိုရမူ မေ့စရာမလိုဟု အိမ် ယူဆကြောင်း သူ့ကို မပြောပြဖြစ်
ပေ။

“ငါကလည်း နင် နားမထောင်ချင်ဘူးဆိုမှ ငါ့ရဲ့အကြောင်း
တွေ ပြောပြချင်နေတာ”

“ရော်...မရောင်းဘူး...မရောင်းဘူးဆို...ချိန်ပါ...ချိန်ပါ
ဖြစ်နေပါလား ရာဇာရယ်”

“အေးလေ...အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်ရဲ့တန်ဖိုးကို မြှင့်တင်ရတာပေါ့
ဟာ...နင့်ယောက်ျားကို ချစ်တာလည်း ချစ်ပေါ့ဟာ...ဒါပေမဲ့
ငါ့ကိုလည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုရင် အလေး
ထားပါဟာ”

“.....”

“ငါတို့တွေ ခင်လာတာလည်းကြာပြီ...ငါလေ နင်နဲ့ အပြင်
မှာ စကားတွေ တစ်ဝကြီး ထိုင်ပြောချင်တယ် အိမ်ရာ”

သူ့ရဲ့တောင်းဆိုသံကြောင့် အိမ် အသံတိတ်သွားသည်။ ဘာ
ပြောရမှန်းမသိတာလည်းပါသည်။

နာခန်း (၂၇)

မှန်တွေနဲ့ ကာရံထားသည့် ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး မျက်မှန်ချွတ်ကာ မင်းရာစာပြောသည့် ဆိုင် ဟုတ်မဟုတ် သေချာကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်သည်ဆိုမှ မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်၊ လက်ကိုင်အိတ်ကို ပန်းပြောင်းလွယ်လိုက်သည်။

မှန်တံခါးကိုတွန်းပြီး အထဲသို့ရောက်သွားသည်။ စားပွဲပိုင်းအားလုံးကို မျက်မှန်နောက်မှ ဖမ်းရှိုးလိုက်သည်။

ကောင်တာတွင် လူငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ထိုလူငယ်သည် လူငယ်ပီပီ ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

နောက် အကြည့်ကို ရွှေ့လိုက်တော့ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေသည့်စုံတွဲ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲရှိတယ်မထင်ဘဲ ပန်းခြံထဲရောက်နေတယ်ထင်ပုံရသည်။

နောက်တစ်ပိုင်းတွင် ကောင်လေးနှစ်ယောက်။ ဒီဘက်တွင်တော့ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး လက်ပြသွယ်တွင် အကြည့်တန်သွားသည်။

ခြေလှမ်းတွေကို ဖြေးဖြေးချင်း စတင်လှမ်းရင်း ခုထက်ထိ မထိုင်သောသူထံ အကြည့်က စူးစမ်းကြည့်ပြီး အရပ်မြင့်မြင့် ဝိန်ဝိန် သွယ်သွယ်နှင့် သူပုံစံက မင်းသားရှုံးလောက်သည်။

ဦးထုပ်ကို နောက်ပြန်စောင်းကာ နားကပ်တပ်ထားသည်။ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီခဲရောင်ကို U.S.A ပြောက်ကျားဘောင်းဘီအပွနှင့် တွဲဝတ်ထားသဖြင့် နိုင်ငံခြားမင်းသားလိုလို။

အနီးအနားသို့ရောက်မှ အိမ် မျက်မှန်ကို ခပ်သာသာ ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

သူက ပါးချိုင့်ပေါ်အောင်ပြုံးပြီး-
 “ထိုင်လေ”

ဟု ဧည့်ခံစကားပြောသည်။ သူနှင့်အတူ အိမ် ထိုင်လိုက်သည်။

သူက အိမ် ဘာသောက်မလဲမမေးဘဲ လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်တာ မြင်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုလဲဟု တမင်လှည့်ပြန်ကြည့်တော့ ကောင်တာမှလူကို ဖြစ်သည်။

“အိမ်က ပုံထဲမှာထက် ပိုလှတယ်နော်”

မြှောက်တာလား၊ အတည်လားမသိ စကားစသောသူ့ကို ဘာမှမပြောသေးဘဲ ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

သူက လက်သည်းဆိုးဆေးအနက် ဆိုးထားသည့်လက်ချောင်း

တွေကို ခုံပေါ်တွင် တလှုပ်လှုပ်-ကစားရင်း...

“အိမ်က ဖုန်းထဲမှာထက် ပိုပြီးစကားနည်းသလိုပဲနော်”

“ထင်လို့ပါ”

မပွင့်တပွင့်ပြောတော့ သူက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်လေသည်။

ကော်ဖီခွက် (၂)ခွက်ရောက်လာတော့ စကားစပြတ်သွားသည်။

ကော်ဖီလာဖို့သူမှာ ကောင်တာရှေ့တွင် ထိုင်နေသူလှုပ်ငြိမ်နေသည်။ အိမ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လာသဖြင့် အိမ် ခပ်တည်တည် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ဘာသာသူ အကြည့်ရုတ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲမသိဘူး”

“ဘယ်သူလဲ”

အိမ်ရဲ့စကားကို နားမလည်သလိုနှင့် ရာဇာက လှမ်းမေးသည်။ အိမ် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“ကောင်တာထိုင်တဲ့လူပေါ့...ယောက်ျားတန်မယ့် စပ်စုတတ်မယ့်ပုံပဲ၊ ကြည့်လို့ကိုမရဘူး”

“ဪ...ဟား...ဟား...ဟား”

အိမ်ရဲ့စကားကို ရာဇာက တဟားဟား ရယ်လေသည်။ အိမ် နားမလည်သောကြောင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ရာဇာက လက်ချောင်းတွေကို ကစားခြင်းမပျက်ဘဲ ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်ကာ-

“ဒီကောင်က မစပ်စုတတ်ပါဘူး အိမ်ရဲ့...ကိုယ်က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ သူ့ဆိုင်ကို ခေါ်မလာဖူးတော့ စိတ်ဝင်စားသွားတာ နေမှာပေါ့”

“အိုး...”

အိမ်မျက်နှာ နီရဲသွားကာ ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမသိ မျက်စောင်းခဲရင်း...

“ထင်စရာလ... အဲဒီလို ရာဇာက အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်လို့ ပြောမထားဘူးလားကွာ”

အလိုမကျသဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“ပြောစရာလား အိမ်ကလဲ အိမ်လည်ပင်းမှာ ကျွန်မ အိမ်ထောင် သည်ပါလို့ စာတမ်းမဆွဲထားဘဲ။ ကိုယ်က အိမ်ထောင်သည်ပါလို့ ကြေညာပေးစရာလား”

“ရာဇာကလည်း”

“ဟုတ်တယ်”

သူ့ကိုနိုင်အောင် မပြောတတ်သဖြင့် အိမ် ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကြီးဆိုတော့လည်း ကော်ဖီရနံ့ကပင် သောက်ချင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်နေသည်။

“အိမ်ကနေ ဘယ်လိုပြောပြီး ထွက်လာတာလဲ”

“ဘာ”

“ဪ...အိမ်ယောက်ျားကို ဘယ်လိုပြောပြီး ထွက်လာတာလဲလို့”

ဒေါသဖြစ်သွားသော အိမ်ကို သူက ရယ်ကျဲကျဲနှင့်မေးလေသည်။ အိမ်ပါးစပ်ထဲတွင် ငုံ့ထားသော ကော်ဖီကို မျိုချကာ...

“ကိုကိုက အိမ်ကို ဟိုမသွားရဘူး၊ ဒီမလာရဘူး ချုပ်ချယ်နေတာမှမဟုတ်တာ”

“အမှန်ကတော့ ဟိုမသွားနဲ့၊ ဒီမလာနဲ့လို့ ချုပ်ချယ်တာကို

ခံချင်နေတာမဟုတ်လား။

အဲဒီလိုပြောတော့လည်း အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ခံရခက်သည်။ ပြောပြီးရယ်နေသော ရာဇာကိုလည်း ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ထပ်မပြောမိစေရန် ကော်ဖီခွက် နှုတ်ခမ်းမှာ တော့ထားတော့ ရာဇာက မျက်နှာပိုးသတ်ကာ...

“နောက်တာပါကွာ...အိမ် စိတ်ညစ်နေမှာဆိုလို့”

“နောက်ရင် တခြားကိစ္စနောက်...ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ရင် စနောက်တာတောင် တို့...မခံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ တစ်ခုရှိတယ်။ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ရင် ပြောချင်တဲ့သူက အိမ်ပဲ။ တခြားသူက အထင်သေးပြောတာကိုလည်း လုံးဝ မကြားချင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ ဆရာမရယ်...ကျွန်တော်မျိုး ပြောမိတဲ့အတွက် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူဘာသာ ရွံ့ပြီးတောင်းပန်တာလား၊ အတည်တောင်းပန်တာလားတော့ မသိဘူး။ အိမ် ကျေနပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အိမ်ကိုတော့ ပြောနေ...ရာဇာကကော အိမ်ကနေ ဘယ်လို ခိုးထွက်ခဲ့တာလဲ”

“ဟား...ကိုယ်က တစ်ခါပဲ ပြိုခဲ့ဖူးတယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့ဖူးပါ တယ်ကွာ...ဘာလို့ ခိုးထွက်ရမှာလဲ။ ကိုယ့်အိမ်ရဲ့ မင်္ဂလာတံခါး ဖြစ်တဲ့ တံခါးမကြီးကနေ ကျော့ကျော့မော့မော့ ထွက်ခဲ့တာပါကွာ”

“တကယ်ပေါ့...ယုံလိုက်မယ်နော်”

“အိမ်နော်”

သူများကို မခံချင်အောင် ပြောခဲ့သည့် ရာဇာ၊ သူ့အလှည့်ကျ

တော့ သိတတ်နေသည်။ အိမ်ကို မကျေနပ်သလို ကြည့်နေခြင်းကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ကော်ဖီခွက်ကို အကုန်မော့သောက်လိုက်သည်။

“မဆိုးဘူးနော်...ကော်ဖီက အရမ်းကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်တို့ ဘော်ဒါတွေ စုမိပြီဆို ဒီမှာပဲ ဆိုင်ကြတယ်လေ”

“ညော်”

“ဘယ်လိုလဲ...ခုတလော ညည်းသံတွေ၊ စိတ်ညစ်သံတွေ မကြားရပါလား”

ခါတိုင်းဆို အိမ်မှာ အမြဲတိုင်း သူ့ကို တိုင်တည်ပြော၊ တစ်ခါတလေ အားကိုးရှိသလို ခံစားရကာ မျက်ရည်တွေတောင် ကျမိတာ မျိုးဆိုတော့ ယခုတလော ငြိမ်သက်နေခြင်းကို ရည်ရွယ်၍ ရာဇာက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“မကြားဆို... အိမ်မှ ပြဿနာမလုပ်တာကိုး”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ...ကိုကိုက တို့ကို အစစအရာရာ လျစ်လျူ စွဲထားတဲ့သူဆိုတော့ တို့ မပြောလေကြိုက်လေပဲ။ တို့ကသာ အဲဒီ အခြေအနေကို မလိုလားလို့ အမျိုးမျိုး ပြဿနာရှာနေတာ။ ခုတော့ တိုက်စစ်ပြောင်းတော့မလို့”

“အလဲ့...တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား”

“ဟုတ်တယ်...တကယ်ပြောတာ”

“ဘယ်လိုတိုက်စစ် ပြောင်းမလို့လဲ”

ရာဇာက စိတ်ဝင်တစားမေးသည်။ အိမ်က ခါးဆန့်ကာ အထွေထွေချရင်း...

“ကိုကိုနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ဘဲ အေးလေးချမ်းချမ်း နေရမယ့် နည်းလမ်း ရှာချင်လို့။ ဘယ်လိုနည်းလမ်းရှိမလဲ...ငါ့ကို အကြံပေးပါဦး”

“တိန်”

“.....”

“နင်က အာကြောင့် ငါ့ကို လာတွေ့တာပေါ့လေ”

အိမ်ရဲ့စကားကြောင့် ရာဇာက မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေသည်။ အိမ် ရယ်ကဲ့ကဲ့ဖြင့် ခေါင်းညိတ်တော့ မျက်စောင်းထိုးသလို ကြည့်သည်။

“မသိသေးဘူး...စဉ်းစားဦးမယ်၊ အကြံပေါ်ရင် ပေးမယ်”

“အေးပါ...ရပါတယ်”

ဟိုပြောဒီပြောနှင့် အကြာကြီး ထိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ကြာလာတော့ မှန်လုံခန်းထဲမှာမို့လား၊ အဲကွန်းလေတွေကြောင့်ပဲလား မသိခေါင်း ငြီးစိစိဖြစ်လာကာ...

“နင် ကားမောင်းတတ်လား...ရာဇာ”

“အထင်သေးလို့”

“ကားတစ်ပတ်မောင်းရအောင်...ငါ ခေါင်းငြီးစိစိဖြစ်လာလို့”

“အိုကေ”

အိမ် ကားသော့ပေးပြီး အရင်မတ်တတ်ထရပ်ကာ အပြင်

ထွက်ခဲ့သည်။ ရာဇာက ပိုက်ဆံရှင်းပြီး နောက်ကလိုက်ခဲ့သည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ရာဇာက နောက်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော အိမ်ကို နောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်ကာ...

“ဘယ်ဘက်မောင်းရမလဲ...အိမ်”

“လေကောင်းလေသန့်ရပြီး ကားကောင်းကောင်းမောင်းလို့ ခုမယ့်နေရာပေါ့”

“အိုကေ”

ရာဇာက လေလေးတချွန်ချွန်နှင့် ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းလေသည်။ အိမ် နောက်ခန်းမှာ မှီထိုင်လာရင်း ရာဇာကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

ရာဇာသည် အိမ်နှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိသော်လည်း သူ့မှာ ဘာအပူအဖင်မှ ရှိပုံမရ။ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်ကာ ရယ်ပဲရယ်နေတတ်သည်။

ယခုလည်းကြည့်...အိမ်ကိုပဲ သက်သောင့်သက်သာ လှုံ့နေစေချင်တာလားတော့မသိ။ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ကားကန်ဆက်ကို ဖွင့်ကာ သီချင်းတညည်းညည်းနှင့် မောင်းလေသည်။

အိမ် မျက်လုံးလေးလေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးနေမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သည်မဟုတ်။ အိမ်ရဲ့ ဘဝလည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေသလို ခံစားရသည်။

စဉ်းစားထားမိသည်။

ကိုကိုနှင့် ပြေလည်စေမည့်နည်းလမ်းကိုရှာကာ ကိုကိုနှင့်

ပြေပြေလည်လည်နေတော့မည်။

ကျွန်မက ချစ်မိတော့ အစစအရာရာ ကိုကိုသဘောကျဖြစ်စေ
ချင်တာ ကျွန်မ မှားလို့လား ကိုကိုရယ်။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လေးလေးနက်နက် ချစ်တတ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့
အချစ်ကို ကိုကို မလေးစားရင်တောင် အသိအမှတ်တော့ပြုပေးသင့်
ပါတယ်နော်။

စာခန်း (၂၉)

“မမဖြူ...ဟိုရောက်ရင် ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်နော်”

“အေးပါ...မိုးမိုးရယ်၊ ငါ့ကိုများ ကလေးမှတ်နေလား
မသိဘူး။ တတွတ်တွတ် မှာနေတော့တာပဲဟယ်”

တတွတ်တွတ်မှာနေသော မိုးမိုးကို အငေါ့ထူးပြောတော့...

“ကလေးမဟုတ်လို့ပေါ့ မမဖြူရယ်...ကလေးဆိုရင် လိမ္မာ
နော်...မုန့်ကျွေးမယ်လို့ မက်လုံးလေး ပေးထားမှာပေါ့”

“မမမိုး...အာကြီး”

“အဲမယ်...နင်က ငါ့ကို”

ဘေးနားတွင် နားထောင်နေသော ကျော်ကျော်စိုးက
အစ်မငယ်ဖြစ်သူကို အာကြီးဟုပြောသဖြင့် မိုးမိုးက စိတ်ဆိုးသွား
လေသည်။

ကျော်ကျော်စိုးက မျက်လုံးလေး ပေကလက် ပေကလက်နဲ့
“ဟုတ်တယ်လေ...ကလေးဆို မက်လုံးပေးမယ်ဆို—
သားကိုဆို ဘာမှ မက်လုံးမပေးဘူး။ လုပ်ရင်လုပ်...မလုပ်ရင်
ရိုက်ခံရမယ်...ဒါပဲ။ အဲဒါများ မမဖြူကို မက်လုံးပေးမယ်တဲ့—
မမဖြူကို မပေးနဲ့၊ သားကိုပေး...သား လိမ္မာမယ်”

“အောင်မာ...ဒီကောင်လေး”

“ကဲ...တော်ပါတော့ မိုးမိုးရယ်...ကလေးနဲ့ပြိုင်ပြီး ဖြစ်စေ
ပါနဲ့။ မမဖြူမရှိရင် ဖေဖေနဲ့မေမေကို ဂရုစိုက်နော်”

အရေးကြီးတာ မှာရသည်။ ဤခရီးကို ဘယ်သူကမှ သွား
ချင်တာမဟုတ်။ ဒါကြောင့် မေမေကိုတောင် ကောင်းကောင်း
နှုတ်မဆက်ရ။ မေမေကတောင် ဆရာဝန်နဲ့ မဆုံချင်လို့ ရှောင်ဖြင့်
တယ်ဟု မစွပ်စွဲရုံတမယ်။

“စိတ်ချပါ မမဖြူရဲ့...ဘာမှမပူပါနဲ့”

“ကြူကြူလာရင်တော့ လာပါစေဟယ်...ရေကို ပြတ်ရင်
သာပြတ်မှာ။ ဆွေမျိုးဆိုတော့ ဘယ်ပြတ်နိုင်မလဲ...စည်းစည်း
လုံးလုံးနေကြ”

“ပိတ်ရက်ရှည်ဆို ပြန်လာနော်...မမဖြူ”

“အေးပါ...ပြန်တော့၊ ဒီချိန်ပဲ ဘတ်စ်ကားက လူရှင်းတာ
ကလေးကို သချောဂရုစိုက်ဦး...သားငယ်...လာဦး”

မိုးမိုးကို မှာပြီး မောင်ကျော်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ မောင်ကျော်
အနားရောက်မှ...

“စာကြီးစားနော်...မမဖြူ မရှိဘူးဆို မမမိုးကို မလေးမစား

ထုပ်နဲ့။ မမဖြူမရှိရင် မမမိုးက အကြီးပဲ...နားလည်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဖြူ”

“ကဲ...ကဲ...ပြန်ကြ...ပြန်ကြ”

“အထုပ်အပိုးတွေ သယ်ပေးဦးမယ်လေ မမဖြူ”

“နေ...နေ...စပယ်ယာလေးတွေ သယ်လိမ့်မယ်”

နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားသည့် မောင်လေးနှင့်ညီမလေးကို ဖြူ
မေးကြည့်မိသည်။

ဟိုက်စွဲဖြစ်ပြီးကတည်းက ဖြူ ဒီပတ်ဝန်းကျင်၊ ဒီလူတွေနဲ့
ရင်ဆိုင်ဖို့ မဝံ့ရဲတော့ပေ။ ကိုယ်က ထိုသို့မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့်
ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေတစ်ခုမှာ သေလုအောင် ရှက်ရွံ့ခဲ့ရတာ
ကိုယ်ပဲ အသိ။

ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာနေသရွေ့ ဒီလူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရဦးမည်။
အထူးသဖြင့် မပြည့်ဝနိုင်သေးသည့် မိန်းမငယ်လေး၏ တိုက်ခိုက်မှု
တွေကို မခံချင်။ ကိုယ့်ထက်အများကြီးငယ်သည့် ကောင်မလေး
တစ်ယောက်၏ တိုက်ခတ်ထိုးနှက်မှုကို ငြိမ်ခံနေရအောင် ကိုယ်
ခန္ဓာပါရမီ မပြည့်ဝသေး။

ယခင်က မောင်၊ ညီမတွေကို စိတ်ချလျှင် အိမ်ထောင်ပြုမည်
ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ မောင်ညီမတွေကို စိတ်ချလက်ချ
ထားခဲ့ပြီး ဝေးသီခေါင်လွမ်းသည့် နယ်မြို့လေးမှာ ခေတ္တခဏ
အေးအေးဆေးဆေးနေမည်။

ဘယ်နှနှစ်ကြာမလဲတော့ မသိ။ သူတို့တွေက တည်ငြိမ်မှုတွေ
ဖြစ်သွားလျှင် အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွား

မှ ဤရန်ကုန်မြို့ကို ခြေချတော့မည်။

“မန်းဧရာခရီးသည်များခင်ဗျား...မကြာခင် ကားထွက်တော့မှာမို့ ကားပေါ်တွင် နေရာယူပေးကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျား”

ကားဒရိုင်ဘာရဲ့ နှိုးဆော်သံကြောင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ဖြစ်သွားကြသည်။

“မောင်လေး...အစ်မရဲ့ ဒီအိတ်နှစ်အိတ်မှာ label ကတစ်ပေးဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ”

စပယ်ယာကောင်လေးကို သေချာမှာပြီး ကားပေါ်သို့တက်ရောက်

စောင့်နေစဉ်...

“ဖြူ...”

“.....”

“ဖြူ...မတက်ပါနဲ့ဦး”

“ဟင်”

ဖြူ ချာခနဲ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖြူတို့ကားရုံရာသို့ အမောတကော ပြေးလာသော သူ့ကို ဖြူ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ သူနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်လို၍ ယခင် ဖုန်းအဟောင်းကို ကဒ်ပိတ်ကာ ဖုန်းအသစ်ပြောင်းကိုင်ခဲ့သည်။ အဆုံးစွန်လက်ရှိကိုင်နေသည့် နံပါတ်ကိုတောင် သူ့ကို မသိစေခဲ့ပေ။

ယခင် ဖုန်းဟောင်းနှင့်တုန်းကဆို သူ့ရဲ့တောင်းပန်စာတွေ၊ သတိရစာတွေ ဖတ်ဖတ်နေရသည်။ သူ့အမျိုးသမီးဆီက တုံ့ပြန်မှု

တွေရပြီးတဲ့နောက်မှာ ဖြူ သူနဲ့ပတ်သက်ရမှာ အကြောက်ကြီးကြောက်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နောက်ကနေ ဘယ်သူပါဦးမလဲ ဆိုပြီး ပြူးပြူးပျာပျာ ကြည့်မိသေးသည်။

ပြီးတော့ စပယ်ယာကောင်လေးနားလည်း မသိမသာ တိုးကပ်မိသည်က သူသာ စကားလာပြောလျှင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ကြောင်း သိသာစေဖို့ ဖြစ်သည်။

“ဖြူ”

“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ဖြူဘေးသို့ သူရောက်တော့ ဟောဟံဟောဟံနှင့် မောကြီးသန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

မောသံနှင့် သူက “ဖြူ” လို့ခေါ်တော့ ဖြူ လိုရင်းပဲ မေးလိုက်သည်။ ဖြူမေးခွန်းကြောင့် သူ မျက်နှာညှိုးလျှော့သွားကာ ဖြူ မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်စတမ်းကြည့်ကာ...

“ဒီမနက်ပဲ ဖြူတို့ရုံးက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နဲ့ မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လို့ သိရတာ...ဖြူ နယ်ပြောင်းပါတယ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်ကို ဖုန်းလေးတစ်ချက် ဆက်ပြီး နှုတ်မဆက်တာ လွန်တယ် ဖြူရာ...”

သူလေသံက တမ်းတမ်းတတ လွမ်းဆွတ်ဟန်ပါနေမယ့် ဖြူ မျက်နှာကို တင်းပစ်လိုက်ကာ...

“ဘာဆိုလို့ နှုတ်ဆက်ရမှာလဲ... လိုမှမလိုတာ”

“ဖြူ”

“ခုလို လာပြီးနှုတ်ဆက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဖြူ...အဲဒီလို အပြတ်ကြီးတော့ မပြောပါနဲ့။ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်တော့မယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့လေသံနဲ့ မပြောပါနဲ့ ဖြူ... ကိုယ်တို့မှာ မိတ်ဆွေလို ပတ်သက်ဖို့အခွင့်အရေးတောင် မရတော့ဘူးလား”

စပယ်ယာလေးက ပစ္စည်းတွေအားလုံးတင်ပြီးသဖြင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘဲ ဖြူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကြည့်ခြင်းရယ်ပါ။

“အမလေး... ကျွန်မ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ ကိုခန့်မှူးနေ... နောက်ထပ် ကျွန်မနာမည် ထပ်မပျက်ပါရစေနဲ့။ ဒီတစ်ခါ နာမည် ပျက်လို့ ကျွန်မ သတိလစ်ရင် အသက်တောင် ပြန်ပါမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သွားပါတော့ရှင်... အခုလည်း နှုတ်ဆက်ရပြီ မဟုတ်လား... ကျေနပ်လိုက်ပါတော့”

“စိမ်းကားလှချည်လား...ဖြူ”

“အစ်ကို ကားထွက်ပါတော့မယ်ခင်ဗျာ”

ကားရှေ့မှာ ရပ်နေသလိုဖြစ်သော သူ့ကို စပယ်ယာက သတိပေးလေသည်။ သဘောကတော့ ဖြူလည်း တက်တော့ပေါ့။ ဖြူနောက်ဆုံးအကြိမ် သူ့ကို လှမ်းကြည့်ကာ...

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့ သတ်မှတ်ပြီး လက်ရှိ ရောက်နေတဲ့ဘဝမှာ ပျော်အောင်နေပါ ကိုခန့်မှူးနေ...ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး...နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဖြူ”

ခေါ်သံကြားပေမယ့် ဖြူ လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ ကားခြေနင်းခံပေါ် လှမ်းတက်လိုက်သည်။ ဖြူတို့ကြောင့် အချိန်ကြာသဖြင့် ဒရိုင်ဘာကြီးက မကျေနပ်သလို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

တချို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ကြည့်နေကြသည်။ ဖြူဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်ဘဲ ကိုယ့်ခုံနေရာမှာ ဝင်ထိုင်ကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် သူ့ကိုလည်း မမြင်တွေ့လိုပါ။ ကားပေါ်တွင် လူတွေအများကြီးမို့ မျက်ရည်မကျဝံ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ငိုနေသည်။ ဖြူသာ ဒီလို မဆုံးဖြတ်ခဲ့လျှင် သူ ဖြူကို တမ်းတမဆုံးဖြစ်နေမည်။ တစ်ဖြူတည်းနေကြသူတွေဆိုတော့ တစ်နေရာမဟုတ်တစ်နေရာ တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ဖြူဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ကြောင့် သူများအိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲမှာကို နည်းနည်းမှအဖြစ်မခံနိုင်။

သူတို့ဘာသာ ကြိုက်၍ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်၍ဖြစ်စေ တည်မိပြီး ဆိုလျှင် သက်ဆုံးတိုင် တည်စေချင်ပါသည်။

ယခု မချစ်လျှင်တောင် နောက်ဆို သားသမီးသံယောဇဉ်နှင့် မြဲသွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။

အခန်း (၂၉)

အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့စဉ် တခစ်ခစ် ရယ်သံကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကျူသွားသည်။ ဟိုပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက သူမ အပေါ်ထပ်မှာနေလို့ သူ တော်ရုံတန်ရုံ အပေါ်ထပ် မတက်ဖြစ်တော့။ ယုတ်စွအဆုံး အဝတ်စီရိတွေ့တောင် အကုန်လုံး အောက်ဘက် မှာ ရွှေထားခဲ့သည်။

“တော်တော်တတ်တယ်နော်...ဟင်း...ဟင်း”

ထိုစကားကိုတော့ သေချာစွာ ကြားရပါ၏။

ခရာတက ညှုတ်တုစကားသံနှင့် ရယ်သံကြောင့် သူ့မျက်နှာ ပို၍ မည်းတက်သွားသည်။

အိပ်ခန်းတံခါးက ဖွင့်ထားသည်။ အပြင်ဘက်ကနေ လှမ်း ကြည့်တော့ ခုဇာင်ခြေရင်းတွင် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ချိတ်ထိုင် ကာ ဖုန်းပြောနေသော အိမ်မျက်ခြယ်ကို တွေ့ရသည်။

သူမကလည်း ဖုန်းပြောမပျက် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ ဘာမှ ပြောဘဲ လှည့်ထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့မှတ်ပြီး လက်ရှိဘဝမှာ နောက်အောင်နေပါဟု ဖြူကတော့ မှာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုလုပ်နေလို့ ချားလဲ။

လူဆိုတာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ ဘာလုပ်လုပ် သည်းခံပေးနိုင် သလောက် ကိုယ်မချစ်တတ်သူ ဘာလုပ်လုပ် သေးသေးမွှားမွှားက အစ သည်းမခံနိုင်ပေ။

တကယ်လို့ အိမ်မျက်ခြယ်နေရာမှာ လျင်မြန်ပါးနပ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုလျှင် အခုလို အရည်မရ အဖတ်မရ တစ်နေ ကုန်တစ်နေခန်း ဖုန်းပြော၊ အင်တာနက်သုံးနေမည့်အစား ယောက်ျား ဖြစ်သူနှင့် ပြေလည်နိုင်မည့်နည်းလမ်းအဖုံဖုံကို သုံးလိမ့်မည်။

ကိုယ်က ဘယ်လောက်အော်အော် ငြိုငြင်ငြင် အဆင်မပြေ ပြေအောင်နေပေလိမ့်မည်။

အိမ်မျက်ခြယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ အင်းလေ...မွေးထားတဲ့မိဘတွေကိုတောင် မတွယ်တာရင် ငါ့လို သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို တွယ်တာပါတယ်ဆိုတာ အလကားပဲ။

အိမ်မျက်ခြယ်ရဲ့မိဘတွေက ယခင်အိမ်ကို ပြန်ပြောင်းသွား ကြသည်တဲ့။ သားမိသားအဖတွေ အဆက်အသွယ်ရှိကြသလား၊ မရှိ ကြသလားတော့မသိ။ အိမ်ကိုလာတာတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့။

ဘာတစ်ခုမှ လေးလေးနက်နက်မရှိဘဲ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့လေး ဖြတ်သန်းနေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဘာလဲ...။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ...။

အစိပွယ်ကောင်းကောင်း ဖွင့်ဆိုတတ်ရဲ့လားမသိ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လိုချင်တုန်းက ကောက်ရိုးမီး
တောက်သလို ဝုန်းခနဲ ဗုန်းခိုင်း သူ့ဘာသာသူ လုပ်ကြံခဲ့ပြီး ဓုက္ခ
တော့လည်း ဒီအိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး ဒီအိမ်ပေါ်က ဘယ်တော့မှ ဆင်း
စရာမလို၊ ဒီယောက်ျားကို တစ်သက်လုံး ပိုင်ပြီများ မှတ်ထင်နေ
သလားမသိ။

ဪ...ဘယ်နေရာမှာမှ သုံးစားလို့မရတဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ကို မိန်းမအဖြစ် တော်စပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ဘဝ...ဘဝ
က သူ့မှာ အကုသိုလ်ဆိုးတွေ တော်တော်များခဲ့လို့ဖြစ်မည်။

ဟုတ်တယ်လေ...

ဘုရားဟောတရားတွေထဲမှာတောင် ပါသေးတာပဲ။
ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ လင်မယားအဖြစ် ဒီဘဝမှာ လာပြီးတော်စပ်ရ
တယ်ဆိုတာ ရေစက်ရှိလို့၊ ပါရမီရှိလို့တဲ့။

ဒါဆို သူနဲ့ အိမ်မျက်ခြယ်ရုံကြားမှာတော့ အင်မတန် ဆိုးဝါး
လွန်းတဲ့ ရေစက်၊ ပါရမီတွေ ရှိခဲ့လို့သာ ဒီဘဝမှာ မဆုံချင်ဘဲနဲ့
လာဆုံနေရတယ်မဟုတ်လား။

“ကိုကို ထမင်းမစားသေးဘူးလား”

အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာပြီး မေးသူကို သူ ခပ်အေးအေး
ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်တော့ နောက်တစ်ခေါက်
ထပ်မေးသည်။

သူ မဲ့ခနဲ ပြုံးသည်။

တကယ်ဆို စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေ သူပါးစပ်ကနေ
ထွက်ချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းမဟာလူလို ပြောလည်းနားမလည်၊
ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ နားလည်မည့်သဘော မရှိ။

သူ့သာသလိုနေရရင် ဘယ်နေရာရောက်ရောက်နေမည့်သူ
ဖြစ်၏။

“တစ်နေ့...တစ်နေ့...မင်းမှာ အိပ်စားကာမနဲ့ အချိန်ကုန်နေ
တာ မရှက်ဘူးလား”

“ကိုကို”

“ထားပါတော့...အင်း...ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် မင်းနဲ့ငါ
ကြားမှာ ကာမဆိုတာလည်း မရှိတော့ မင်းမှာ အိပ်လိုက်စားလိုက်
ဖုန်းပြောလိုက်နဲ့ လောကမှာ လူပိုကြီး လုံးလုံးဖြစ်နေတာ မင်းမို့
မရှက်တယ်”

“.....”

မျက်ရည်တွေ ပြည့်တက်လာသည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်ခြင်းကို
လျစ်လျူရှုပြီး ဆက်ပြောသည်။

“လောကထဲမှာ မင်း ဝင်ကြည့်လိုက်။ ကလေးဆိုရင်
ကလေးနဲ့တန်တဲ့အလုပ်၊ လူငယ်ဆို လူငယ်နဲ့တန်တဲ့အလုပ်၊ လူကြီး
ဆို လူကြီးနဲ့တန်တဲ့အလုပ်၊ လူတိုင်းလူတိုင်းက အလုပ်လုပ်နေကြ
တဲ့လူချည်းပဲ။ အလုပ်မလုပ်တဲ့သူတောင် သူတို့အတွက် အထောက်
အပံ့ဖြစ်အောင် ကျောင်းတက်တယ်၊ စာကျက်တယ်။ မင်းမှာ ဘာရှိ
လဲ...ဘာလုပ်လို့လဲ”

“အိမ်ကို ဘယ်ချိန်ကတည်းက ချိုးဖဲ့နှိမ့်ချပြောချင်နေတာလဲ ကိုကို... အိမ်မျက်ခြယ်ဆိုတဲ့မိန်းမက မိဘအိမ်မှာတုန်းကတောင် ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင်နေခဲ့တာ... ယောက်ျားရော လုပ်စရာအကြောင်းရှိလို့လား”

“ဟား”

ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်တာကို ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုလို ပြောနေသော မိန်းမငယ်ကို သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

စိတ်လက်အတော်ညစ်မိသွားသည်။

မေမေကလည်း ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အိမ်ထောင်ကို မြဲစေချင်သည်။ ဖြူကလည်း သူမ ဒီမြို့မှာရှိနေရင်ပဲ သူတို့ လင်မယား ကွဲတော့မှာလို့လို့နဲ့ ရှောင်ထွက်သွားသည်။

ဘာအကြောင်းရင်းပဲခံခံ နောက်ဆုံး ကိုယ်ဟာ ဒီမိန်းမ တစ်ယောက်ကို သေတပန် သက်တဆုံး ပေါင်းရဖို့က ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သေချာနေပြီ။

ရှောင်မလွတ် ပြေးမလွတ်၊ ကိုယ်ရှောင်လျှင် မရရအောင် လိုက်ဖမ်းမည်။ တာဝန်ယူထားသူကို အရေးယူမည်။ ပြဿနာရှာမည်။ သူ့ဘဝကိုဆယ်မယ့်သူတောင် အိမ်မျက်ခြယ်ကို ကြောက်လို့ ရေထဲပြန်ပြန်မျောမည့်သူတွေသာ ရှိသည်။

ဒီတော့ နောက်ဆုံး ခန့်မှန်းနေဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အိမ်မျက်ခြယ်ဆိုတဲ့ ဘူတာမှာ ဆိုက်ချင်လည်းဆိုက်၊ မဆိုက်ချင်လည်း ဆိုက်ရတော့မည်။

ကိုယ့်ထက် အတွေးအခေါ် အယူအဆ အများကြီးနိမ့်ကျပြီး

ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်မိန်းမအဖြစ် ဘယ်လိုလုပ် အသိအမှတ်ပြုရမလဲ။

မဖြစ်မနေ အသိအမှတ်ပြုရမည်ဆိုလျှင်တောင် ကိုယ့်ထက် သောရင်တောင် မလျော့သော အသိဉာဏ်ရဖို့ လေ့ကျင့်ပေးရမည်။ ပြုရပေးရမည်။ သင်ကြားပေးရမည်။

သို့သော်...

ခန့်မှန်းနေရဲ့ ပထမဆုံး သင်ခန်းစာမှာ စီးရီးနှင့်ကျပြန်ပြီ။ သဘောကတော့ မိဘလက်ထက်ကတောင် ဘာမှမလုပ်ခဲ့ရ

လို့ ယောက်ျားရလည်း လုပ်စရာမလိုဘူးလို့ တရားသေ သတ်မှတ်နေရင် ဒီသူငယ်မကို ဘယ်လိုသင်ခန်းစာ ပြောင်းပေးသင့်သလဲ။

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဘာပြောရမှန်းမသိစဉ် သူမရဲ့ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဖုန်းက ထမြည်လာသည်။

သူမက ဖုန်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ သူ ရပ်နေတဲ့ နေရာကနေ ဆိုဖာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။

သူမသည် ပမာမခန့်ပြုတာပဲလား၊ ဒီယောက်ျား ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူးဟု သတ်မှတ်တာပဲလားမသိ။ ကိုယ် လက်ထပ်ထားသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ အခြားသောယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ရေပက်မဝင် ဖုန်းပြောနေလေသည်။

ဪ...ဘဝကြီးက ရင်မောဖွယ်ကောင်းလေစွ။

အခန်း (၃၀)

အိမ်တိုရဲ့အိမ်ထောင်ရေးသည် ယခင်လောက် မဆိုးဝါးတော့ပေ။ အိမ် စိတ်ကူးထားခဲ့သလို အိမ်ရဲ့မေတ္တာမှန်၍ မေတ္တာရောင်ဖြူဟပ်ခြင်းဖြစ်မည်။

ကိုကိုသည် အိမ်ကို ယခင်တုန်းကလောက် မအော်ငေါက်တော့။ အပြစ်မရှာတော့ပေ။ သူ့ဘာသာသူ အလုပ်သွား၊ ပြန်လာလျှင် အိမ်မြဲနေသည်။ ပြဿနာတစ်ခုတော့ ရှိသည်။

တိုပြဿနာသည် ကိုကိုမှာရှိသည်မဟုတ်။ အိမ် ဖန်တီးသည့် အိမ်ရဲ့ပြဿနာသာ ဖြစ်သည်။

ပြဿနာရှာသူက အိမ်မျက်ခြယ်။ မီးထွန်းသူက မင်းရာဇာ။

ကိုကိုနဲ့ တစ်စတစ်စ ပြေလည်လာသည့်နောက်ပိုင်းမှာ အိမ်အင်တာနက်လည်း သိပ်မသုံးတော့။ ဖုန်းလည်း သိပ်မပြောတော့။ အဓိကကတော့ မင်းရာဇာနဲ့ ပိုပြီး မပြောဖြစ်ခြင်းပါ။

တစ်နေ့ ကိုကို ရုံးပိတ်သည့်ရက်မှာ မင်းရာဇာဆီက ဖုန်းလာသည်။ မကိုင်မချင်း ခေါ်နေမည်စိုးသောကြောင့် ကိုကို တက်မလာခင် ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟယ်လို”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...အိမ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာ ငါက မေးရမှာ...မင်းရာဇာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

အိမ် အလောတကော ပြောမိသည်။ မင်းရာဇာက မခိုးမခန့်ရယ်ကာ...

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“နင် ဘာဖြစ်နေလဲ မသိလို့ ငါ မေးနေတာပေါ့။ ဘာကိစ္စ ငါ့ဆီကို တခုခု တွေ့မိခွဲမိ ဖုန်းဆက်နေရတာလဲ...အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိဘူး”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘဲ ဆက်တယ်လို့ နင်က ထင်တယ်ပေါ့”

“.....”

အိမ်တော့ မင်းရာဇာနဲ့ ပတ်သက်မိတာ မှားပြီလားမသိ။ ဒီကောင် ဘယ်တော့မှ စကားကို အလေးအနက်ထားမပြော။ ရယ်လိုက်ပြောလိုက်နှင့် ဘယ်ဟာကို အတည်အတံ့ ယူရမလဲ မသိ။

အစတုန်းကတော့ ဒါကို ပွင့်လင်းမှု၊ ရိုးသားမှုဟု ယူဆကာ သဘောတောင်ကျနေခဲ့သေးသည်။ ယခုမှ ဒါဟာ သဘောကျစရာ မဟုတ်မှန်း သိရတာ သူမ အခါတော့ မနှောင်းသေးလောက်ပါဘူး။

“နင်နဲ့ငါ ပတ်သက်စရာအကြောင်းတရား တစ်ခုရှိတယ်”

ဆိုတာ နင် မသိတာလား၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား...
“ဘာလဲ...ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ နင်ပြောတာတွေ ဝဲ
ဘာမှမှားမလည်ဘူး မင်းရာဇာ”

“ဟား...ဟား...ဟား...အကယ်ဒီရှောင်ခဲပဲနော်...ဘာပဲ
ငါ့ကိုလည်း သရုပ်ဆောင်ပြနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”
“တောက်”

အိမ် ကိုကိုနှင့် စတွေ့ခဲ့သည့်အချိန်နှင့်ပတ်သက်၍ သူမ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အသေးစိတ် ပြန်လည်ဖောက်သည်နေ
တာ မှားပြီလား။ ဒါကို အခြားသောယောက်ျားတစ်ယောက်ထံ
နိုင်ကွက်တစ်ခုလို သဘောထားနေပြီ။

အိမ်မျက်ခြယ်...ခံပေးဦးတော့။ ကိုယ့်ထက်လည်တဲ့ လူလည်
ပန်ကာနဲ့တွေ့တော့ နင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

“နင် ဘာပြောချင်တာလဲ။ ဝေဒိကမနေနဲ့...တည့်တည့်ပဲ
ပြော”

“ဟား...ဟား...ဖုန်းထဲကနေ တည့်တည့်ပြောလိုက်လို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ နင် ရှောင်ရပြီး သတိတွေဘာတွေ လစ်သွားရင်
ငါ ပြောချင်တဲ့လိုရင်းကို ဘယ်ကြားရတော့မလဲ”

“မလာဘူးဆိုရင်ကော”

အိမ် ခပ်မိုက်မိုက် စိန်ခေါ်စကားပြောလိုက်သည်။

ကိုကိုတုန်းက အိမ်ပဲ အနိုင်ပိုင်းခဲ့၊ ရိုင်းခဲ့သည်။ လူကြီးဆန်
၍လား၊ ပညာတော်စိတ်ပဲ မွေးခဲ့၍လားမသိ။ ကိုကိုက တော်ရုံတန်ရုံ
အိမ်နဲ့ ပြိုင်၍ ဘာမှမပြော။

ယခုကျတော့ ရိုင်းတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်ထက် ဆရာကျတဲ့သူနဲ့
ကျတော့ အိမ်မှာ ချေပပိုင်းသွင်းဖို့နေနေသာ ခံစစ်တောင် မနည်း
တစားနေရသည်။

“မလာဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့ရဲ့စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် နင့်
ယောက်ျား နင့်ကို အမှန်းကြီးမှန်းပြီး ထားသွားနိုင်တယ်”

“ဟင်”

“နင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီမဟုတ်လား။ လာခဲ့လိုက်ပါ။ နင်
အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး”

ဒီလောက်ထိ အပိုင်အနိုင်ပြောနေတော့လည်း စိတ်ဝင်စား
သလို ဖြစ်လာသည်။ ဒီကောင် အိမ်ကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းခေါ်ပြီး
ဘာလုပ်မလို့လဲ။ အိမ်ထောင်ရှိမိန်းမတစ်ယောက်ကို မဟားဒယား
ပြုမလို့လား။ အို...မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

အတွေးထက် လျင်မြန်စွာ လူက အဝတ်အစားကို ခပ်သွက်
သွက် လဲလိုက်သည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ လျင်မြန်စွာ ပြေးဆင်းကာ
ကားသော့ကိုယူတော့ စာအုပ်ဖတ်နေသည့် ကိုကိုက လှမ်းကြည့်
သည်။

အပြင်ခဏဟုပြောပြီး ကိုကိုဆီက ဘာစကားမှမထွက်ခင်
ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဒီတစ်ခေါက် မင်းရာဇာနှင့်တွေ့ပြီးလျှင် နောက်နောင် သူနှင့်
ဘယ်တော့မှ မတွေ့တော့။ အိမ်ရဲ့ အိမ်လိပ်စာမသိလို့ တော်သေး
သည်။ ဖုန်းကဒ်ထွေက ဒီခေတ်မှာ ဒီလောက်ပေါ့နေတာ ဘာနုဖြော
ရာရှိလို့လဲ။

ဖုန်းကဒ်တင်မက ဟမ်းဆက်ပါပဲ ပစ်လိုက်လို့ရသည်။
ရှေ့ဘက်မှာရပ်ပြီး လက်ပြနေ၍ ကားကို ရပ်ပေးလိုက်သည်။
မင်းရာဇာက ဘာမပြောညာမပြောနှင့် အိမ်ရဲ့ဘေးတံခါးကို
ဖွင့်ကာ ရှေ့ဘက်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ အိမ် ဘာမှမပြောဘဲ ခပ်တည်
တည် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဘာလဲ”
“အေးဆေးပေါ့”
“မအေးဆေးနိုင်ဘူး မင်းရာဇာ...ငါ ကိုကိုကို ခဏပဲ
ပြောထားခဲ့တာ”
“နင် ပြန်မလာလို့ သူက စိတ်ပူနေမယ်လို့ နင်က ထင်နေ
လား”

“အဲဒါ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”
အိမ် ခပ်ဆတ်ဆတ် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။
ရေညှိပင်ထိုင်၊ ငါးဂျွန်ကိုင် မွေးလာသလို ပြောင်ချော်ချော်
ဖြစ်နေသော မင်းရာဇာက မျက်နှာပိုးမသတ်ချေ။

“နင့်ကိုယ်နင် သတိမထားမိဘူးလား”
“ဘာကိုလဲ”
“တစ်ခုခုကိုပေါ့”
“ဘာတစ်ခုခုကိုလဲ”

“ဟေ့...တိုင်လာပတ်နေပြန်ပြီ။ နင့်ရဲ့မိန်းမကိစ္စကို နင်
သတိမထားမိတော့ ငါက ဘာလို့စရပါလိမ့်နော် ကျွတ်...”
သိရက်သားနှင့် စဉ်းစားနေသလိုလုပ်နေသော သူ့ကို အိမ်

ခဝေခဝါနှင့် ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ကြာလာတော့ သူက အိမ်
တကယ်မသိတာ ရိပ်မိသွားပုံနှင့်...

“အင်း...ပြောရမှာ အားလည်းမှာတယ်။ ခင်လည်းခင်တယ်။
နင်နဲ့ငါ ဟိုဒင်း...အင်း...ဘယ်လိုပြောမလဲ...မပြောတတ်တော့
ဘူး။ သိချင်ရင်တော့ ဒီထဲမှာ အကုန်ရှိတယ်။ အင်း...အလကား
တော့ ကြည့်လို့မရဘူး...အလဲအလှယ်ပေါ့”
“ဘာ”

သူ မြောက်ပြသည် အဖြူရောင် Samsung ဖုန်းလေးကို
ကြည့်၊ အစပိုင်းက ကြောင်တောင်တောင်။ နောက်ပိုင်းတော့
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိတော့သည်။
သူကလည်း အပြုံးမပျက် ကြည့်နေသည်။ အိမ် တဖြည်း
ဖြည်း အရယ်ရပ်ရင်း...

“မင်းရာဇာ...မင်းရာဇာ...နင်က ငါ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့အကွက်နဲ့
ငါ့ကို ပြန်ခြောက်တာပေါ့လေ...ဟုတ်လား...ဟင်း...ဟင်း”

“မင်း ပြောခဲ့ဖူးတဲ့အကွက်မျိုးတော့ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်မယ်။
ဒါပေမဲ့ မင်းပြောသလို အတုအယောင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီရဲ့ဖုန်း
ထဲမှာ တကယ်အစစ်အမှန်ရှိတော့”

တစ်လုံးချင်း အေးစက်စွာ ပြောနေသည့် မင်းရာဇာ၏မျက်နှာ
တွင် အပြုံးမရှိတော့ပေ။

အိမ်ရဲ့မျက်နှာသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း အနေအထားပျက်
လာသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းရာဇာရဲ့လက်ထဲကဖုန်းကို အလစ်အိုက်
လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဒီလို ဘယ်ရမလဲ”

အလစ်အငိုက်အမိခံသော မင်းရာဇာက လက်ကို နောက်တွန့်လိုက်သည်။ နောက်သို့ဆုတ်ထားသောလက်ကို အိမ်မှ မြင်သာအောင်ပြထားရင်း...

“သိချင်ရင်တော့ နင် မှတ်မိနိုင်သလောက် ပြောမယ်။ လေလေး တဖြူးဖြူး...သိချင်းသံငြိမ်ငြိမ်ကြားမှာ နင် ဘာဖြစ်သွားတယ်ထင်လဲ”

“ဟင်”

“ငါ ဖျော်ခိုင်းလိုက်တဲ့ကော်ဖီထဲမှာ ဘာပါတယ်လို့ နင် ထင်လဲ”

“ဘာ...”

အိမ်ရဲ့မျက်လုံးအနံ့ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။ မင်းရာဇာ ရဲ့နှုတ်ခမ်းထက်၌ ခန်းခနဲအပြုံး ပြန့်ပေါ်လာကာ ကားနောက်ခန်းဘက်သို့ မျက်လုံးဝေကြည့်ကာ...

“အင်း...ဒီရဲ့ကားပေါ်မှာ ဒီရဲ့ကားနောက်ခန်းထဲမှာပဲ Love scene တစ်ပုဒ်...နင်နဲ့ငါ”

“တော်...တိတ်”

“ကြားရသေးတယ်မလား... ထပ်ပြောပြမယ်လေ။ မင်း မမှတ်မိတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတချို့...အလိမ်အညာမဟုတ်ဘူး။ အတည်ပြောတာ။ ပြောတာနဲ့ ဖုန်းထဲကဟာနဲ့ ချွတ်ယွင်းတိမ်းစောင်းမှုဖြစ်ရင် မင်းစီးတဲ့ဖီနပ်နဲ့ ပါးရိုက်လို့ရတယ်နော်”

“မပြောနဲ့...မပြောနဲ့...နင် လူယုတ်မာ...မှဒိမ်းကောင်...”

အယုတ်တမာကြီး”

မည်သူတွေကြားချင်ကြား အိမ်မှ မင်းရာဇာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ အူလိုက်သည်လောက် ငိုမိတော့သည်။

သူမရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို သူမ မသိခင် ဝါးမျိုးစားသောက်သွားခြင်းအပေါ် ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသည်။ အထူးသဖြင့် ချစ်သောကိုကိုအတွက် ဖြစ်သည်။

ကိုကိုကို သူမ လိမ်ညာပြီးယူခဲ့သည်။ တကယ်ဆို Lineပေါ်တင်ပစ်မယ်၊ ဖြန့်ပစ်မယ် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပေမယ့် ဘာမှမရှိ၊ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့။

မူးပြီး အိပ်ပျော်နေသည့် ကိုကိုကို အပေါ်ထပ်တွဲတင်ပေးခဲ့တာက တကယ်စေတနာနဲ့ ဖြစ်သည်။

ထိုင်စောင့်ရင်းစောင့်ရင်း မိုးလင်းခါနီးမှ ပေါ်လာသည့်အကြံအတိုင်း ကိုကိုခုတင်ပေါ် တက်လှဲခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကိုယ်က သူများကို အမြင်အာရုံလှည့်စားချက်ဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့သည်။ သူများက ကိုယ့်ကို လူစိတ်ပျောက်အောင်လုပ်ပြီး အနိုင်ယူခဲ့သည်။

“နင် အရမ်းယုတ်မာတယ်။ နင့်ကို ငါ သတ်မယ်”

“ဟိုး...ဟိုး...အိမ်မျက်ခြယ်...ခဏလောက်နေပါဦး။

ငါကတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးသိအောင် ဖြန့်မယ်လို့ မခြိမ်းခြောက်ပါဘူးဟာ”

ရွံ့ရှာမှန်းတီးဖွယ်ကောင်းသည့် မှဒိမ်းကောင်ရဲ့မျက်နှာက အိမ်အနီးသို့ တိုးကပ်လာသဖြင့် အိမ် ပါးလှမ်းရိုက်သည်။

သို့သော် မရ။ သူက ခေါင်းကို နောက်သို့ တိမ်းရှောင်ပြီး အိမ်ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကိုချုပ်ကာ မျက်နှာအားတိုးကပ်ကာ လေးလေးနှင့်...

“နင့်ရဲ့ ကိုကိုဆီကိုပဲ ဟင်း...ဟင်း...သိတယ်နော်”

“လုပ်လေ...လုပ်လို့ရမယ်ထင်ရင် လုပ်ကြည့်လေ”

“မလုပ်ကြည့်ပါဘူး...နင်ကလည်း...ဟဲ...ဟဲ...ဒီလိုပဲ ခေတ်စနစ်ကြီးကိုက အပေးအယူခေတ်စနစ်ဖြစ်နေတော့ သဘောပေါက်တယ်နော်။ နင် ငါ တောင်းသလောက်ပေးမယ်ဆိုရင် ခုချက်ချင်း ဒီထဲက SD cardနင့်လက်ထဲ ငါ ထည့်ပေးမယ်။ ကြေးကတော့ ထောင့်ငါးရာပေါ့...ထောင့်ငါးရာအချစ် တောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါ့လိုကောင်အတွက် အချစ်ဆိုတာ ဆေးတစ်ပြား ရှူတာလောက် စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူး။ သိန်းထောင့်ငါးရာကို ပြောနေတာ...ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့သမီး၊ ဥပဒေအကြံပေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးအနေနဲ့ သိန်းထောင့်ငါးရာဆိုတာ နင့်အတွက် မပြောပလောက်ပါဘူး...ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်”

လတ်စသတ်တော့ ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိတော့သည်။

ဆေးသမား၊ ဘိန်းသမားတစ်ယောက်ကိုမှ ကိုယ့်ရဲ့အကြောင်း ခရေစေတွင်းကျ တစ်လုံးမကျန် အကုန်ပြောခဲ့မိသည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်သည့်အခါ ထိုနေ့က သူနှင့်အိမ် တစ်ခုခု ဖြစ်ကိုဖြစ်ခဲ့နိုင်သည်ဟု သိနေပြန်သည်။

ဘာလုပ်ရမလဲ...အိမ်မှာ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဘဝကလည်း ပျက်ခဲ့ရသည်။ ယခု ငွေပါညစ်ခံနေရသည်။

သိန်းထောင့်ငါးရာတဲ့...။

နည်းတဲ့ငွေကြေးမဟုတ်...။

ဒယ်ဒီတို့၊ မာမီတို့ တတ်နိုင်တယ်ထား...ကိုယ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ သူ မသိ။

ကိုကိုမှာ ဒီလောက်ငွေ ဘယ်လိုမှမရှိ။ ရှိလျှင်တောင် ဘယ်လိုအကြောင်းပြပြီး တောင်းရမှာလဲ။

“ဘယ်လိုလဲ”

“စဉ်းစားဦးမယ်”

“စဉ်းစားပါ... စဉ်းစားပါ... ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါ။ အင်း... နာရီဝက်တော့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီထက်တော့ ပိုလို့မရဘူး။ ငါ သွားစရာရှိသေးတယ်”

“ဖြစ်တယ်”

မင်းရာဇာက ကားကတ်ဆက်ကို ခပ်တည်တည် ဖွင့်လိုက်သည်။ ဟိုတစ်နေ့က သူရပ်ထားခဲ့သည့်နေရာကနေ သီချင်းက ပြန်လာသည်။

အိမ်ဘာသာဆိုလျှင် ဖုန်းနဲ့သာ သီချင်းနားထောင်တတ်သည် မဟုတ်လား။

“ဘယ်ဘဝက ဝင်ကြွေးကြောင့်***နှလုံးသားရေးမှာ*** ကျွန်းခံနေရတယ် အချစ်ဟာ ငါ့ကို မျက်နှာသာကို မပေးတယ်***ငါ သိပ်ချစ်မိတဲ့ မင်းနဲ့ပေါ့ကွာ***ချစ်ခွင့်မရှိသော်”

လည်း ငါ ဆုတောင်းပါတယ်*** မင်း ပျော်နိုင်ဖို့အတွက် ချစ်ခွင့်မရှိတဲ့***အချစ်ကို ငါလေ တမ်းတမိလို့ အသည်း တွေကွဲ”

မင်းရာဇာက ဘန်နီဖြိုးရဲ့ ‘ချစ်ခွင့်မရှိ’ ဆိုတဲ့သီချင်းကို အသံထွက်ညည်းရင်း သီချင်းဆီမှာ အာရုံလုံးလုံးရောက်နေသည်။ အိမ် မင်းရာဇာကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီး တစ်စုံ တစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကြီးမား သော သစ်ပင်တစ်ပင်။

ဂီယာကို ဆောင့်ထိုးလိုက်စဉ် မင်းရာဇာ အသိပင်လာပုံရ သည်။ အိမ် လက်ထဲက ကားစတီယာရင်ကို အတင်းဝင်လှည့်ကာ ရုပ်...ရုပ်နဲ့ အော်နေသည်။ ထိုးနှက်နေသည်။ အိမ် စတီယာရင်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ကာ သစ်ပင်ကြီးသို့...

“ဂုန်း”
“ဒုန်း”
“အား”
“ဂျိန်း”

အရှိန်ပြင်းလွန်းသဖြင့် သစ်ပင်နှင့်ဝင်ဆောင့်ပြီး ကားက နှစ်ပတ်လည်၊ သုံးပတ်လည်နေဆဲ...ကားထဲမှာတော့...။

“သတိ...ရှေ့မရှိသည်”

- * စောင့်စည်းစရာ လူကျင့်ဝတ်လား အလွှာမတူတဲ့ ဂုဏ်တံတိုင်းကြီးလား။
- * မြင့်ရာက နိမ့်ရာသို့ စီးဆင်းခြင်းသဘောကရေ...။
- * လူသဘာဝမှာတော့ မြင့်ရာက နိမ့်ရာသို့မစီး အမြင့်ချင်းအမြင့်ဆက်တယ် အနိမ့်ချင်း အနိမ့်ထပ်တယ်။
- * စောင်းလှလင်နဲ့ဘုရင့်သမီး ရှင်ဘုရင်က ကျေးတောသူကို ဒါက အဆုံးသတ် ဇာတ်သိမ်းလှတဲ့ဇာတ်။
- * လက်တွေ့မှာတော့ မြင့်ရာက နိမ့်ရာသို့ စီးဆင်းခြင်းက Relative မြင့်ရာက နိမ့်ရာသို့ ဘယ်တော့မှ မစီးတာက absolute။

- သမုတိနဲ့ သင်္ခါရသဘောတွေမှာ
နိယာမကလည်း အမှန်
သီအိုရီကလည်း အမှန်
မြင့်ရာက နိမ့်ရာသို့ စီးလာလေမလား။
စိတ်ကူးယဉ်နေမိတာက အမှား။
ရှေ့နောက် မမျှော်တွေးဘဲ
ပုံအုပ်ချစ်မိတာက အမှား။
- လူတွေရဲ့ တံတွေးခွက်ထဲ
ပက်လက်မျောရအောင် ဘယ်သူ မိုက်ရဲလဲ။
- အဲဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူး
ညနေမှောင်ရီဖြိုးဖျော့မှာ ခဏတာမြင်လိုက်ရတဲ့
အလင်းရိပ်ကလေးပဲ။

ရှင်လွန်းမယ်
13-11-2015
(11:48 PM, Friday)

ငါးနှစ်အကြာ

နီရုံး

“လေးလေး...လေးလေး...တားကို ညစ်တယ်”

“ဟား...ဟား...”

“ဟီး...ဟီး”

“နှစ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးလေး မြက်ခင်းပေါ်မှာ ခြေဆင်း
ငိုနေတာကို ဦးလေးဖြစ်သူက ကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်နေလေ
သည်။

ကလေးလေးမှာ အသားဖြူဖြူ၊ ဝက်ကံကံနှင့် ချစ်စရာလေး
ဖြစ်သည်။

မည်းနက်သော ဆံပင်လေးတွေက နဖူးထက်တွင် ခွေကျကာ
မျက်လုံးဝိုင်းတွေက အရည်လုံးနေသည်။ ပါးဖောင်းဖောင်း၊ နှုတ်ခမ်း
လုံးလုံးလေးတွေနှင့် မြင်သည့်လူတိုင်းက ချစ်စရာကောင်းလိုက်
တာဟု ပြောယူရသည်။

ကြီးသိုင်းပါသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် စပိုက်ရှပ်အဖြူသေးသေး
လေးကို ဝတ်ထားပြီး ဘွတ်ဖိနပ်အဖြူလေး စီးထားသည်။

လမ်းလျှောက်လို့...တိုင်း အသံစုံထွက်သည့် ထိုဖိနပ်လေးကို
ကလေးလေး လွန်စွာ သဘောကျပါသည်။ ယခုတော့ ဦးလေးဖြစ်
သူရဲ့ စနောက်မှုကြောင့် မရယ်နိုင်ရှာ။

ပါးဖောင်းဖောင်းပေါ် လက်ကလေးနှစ်ဖက် ဖိပွတ်ကာ ငိုနေ
ရှာသည်။

“အီး...ဟီး...ဟီး”

“သားကလည်းကွာ...အဲဒါငိုစရာလား...ယောက်ျားဆိုတာ
မငိုရဘူးကွ”

အနောက်ဘက်ဆီမှ အသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကလေးလေး
လှည့်ကြည့်သည်။

ကလေးတစ်ယောက်၏ ဦးနှောက်နှင့် သူ့ဖခင် ဘာပြောသလဲ
နားမလည်သော်လည်း မျက်ရည်များကတော့ ခေတ္တတန့်ကုန်သည်က
အမှန်။

ပြီးတော့ အနီးသို့ရောက်လာတော့ ဖခင်ကို ချီပါ...ချီပါဟု
သောသဘောဖြင့် လက်ကမ်းပေးနေပြန်သည်။

ဖခင်က သားဖြစ်သူကို စွေခနဲ ကောက်ချီလိုက်စဉ်...

“ကြည့်စမ်း...မောင်ကျော်...တူလေးကို ငိုအောင် စ၊ နေပြန်
ပြီလား။ မင်း... ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သားတောင် ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ရဲ့ ဒီတူလေး ငုတ်စိလေးနဲ့ ပြိုင်ဆော့
ချင်နေတယ်”

“မမဖြူကလဲဗျာ... မမဖြူရဲ့သားက အထိမခံ ရွှေပန်းကန်ကြီးပါဗျာ... ကြည့်ပါလား... သူ့အဖေလက်ပေါ်ကျတော့ အော်တိုမတ်တစ်ကို အငိုတိတ်လို့...ဟွန်း”

ကျော်ကျော်စိုးက ဘောလုံးကို မြက်ခင်းပြင်ပေါ် အရှိန်နှင့် ပစ်ချကာ လက်နှင့် လိုက်ပုတ်ရင်း တူဖြစ်သူကို မလိုတမာသံနှင့် ပြောလိုက်သေးသည်။

ဖြူ မောင်ငယ်ဖြစ်သူရဲ့စကားကြောင့် သားဖြစ်သူဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

ဟုတ်ပါရဲ့...ဖခင်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခစ်ခစ်တက်အောင် ရယ်နေသော သားဖြစ်သူက ခုကျတော့လည်း တစ်လောကလုံးကို မေ့လို့မောင်”

“ဖြူ”

“ကလေးကို ချီပဲချီမထားနဲ့လို့ ဖြူ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ ကလေးက လက်ကြိုက်ပြီး သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က မပွေ့ရင် ဂျီကျတော့တာနော်”

“ဖြူကလည်းကွာ...မောင့်မှာ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တုန်း သားလေးကို ချီရတာကိုး...တစ်နေ့ကုန် ဘယ်မှာချီရလို့လဲ... နော့ သားရေ”

“ခစ်...ခစ်”

သူ့အဖေပြောတာကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားမလည်သော်လည်း သားက သွားသေးသေးလေး တချို့ပေါ်အောင် ရယ်လေသည်။

ဆူသလိုလိုပြောနေသော ဖြူရဲ့မျက်နှာတောင် အပြုံးပန်းတွေ

ဝေလို့မဟုတ်လား။

အင်းလေ... သားတို့ရုပ်ရည် သီတာရေမည်သား ရေကြည်ချမ်းမြေ့ တစ်ပေါက်လေးကျရုံမျှနှင့် မိဘတို့ဝမ်း ငြိမ်းစကမ်းတည်း ဆိုသည့်စကားနှင့်အညီ သားသမီးတွေရဲ့မျက်နှာသည် မိဘတို့၏ ပူပင်သောကကိုတောင် ဝါးမျိုပစ်နိုင်သည်မဟုတ်လား။

“မောင်ကျော်ရေ...ဘောလုံးကိုထားပြီး လက်ဆေး...ပြောင်အောင်ဆေးနော်...ထမင်းစားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...မမဖြူ”

ဖခင်က သားငယ်ကို ကလူကူစယ်မြို့၍ ရှေ့ကနေ ဦးဆောင် ဝင်သွားသည်။ ကလေးငယ်ရဲ့ ရယ်သံလေးကတော့ တခစ်ခစ်နှင့် တိုက်ပြင်ဘက်သို့ ထိ ပျံ့နှံ့လာဆဲ။

လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး)

